

မဝေ

အိတ်

အရိပ်

က ကန်စွန်းပင် ရေမှာ၌ခ ခရမ်းသီး ဓားနဲ့လှီးအမာညှိသည် သူငယ်တန်း
မြန်မာဖတ်စာအုပ်ကလေးကို ရှေ့တွင် ချကာ အသံကုန်အော်ဟစ်ကျက်မှတ်လိုက်သည်။
ကျက်မှတ်နေရင်းမှ စာအုပ်ထဲတွင် ပါသော အရုပ်ကလေးများ ကို သဘောကျစွာ ငုံ့၍ ငုံ့၍
ကြည့်မိလေသည်။ဆ အကွရာနေရာတွင် ခေါင်းပေါင်းနှင့် ဆရာကြီး က
ခေါင်းလောင်းတီးနေသော ပုံ ပါသည်။

ဆ ဆရာကြီး ခေါင်းလောင်းတီး၊ထ ထရံထက် အိမ်မြှောင်တက်ဘ ဘယက်
ရွှေဒေါင်းခွက်

အမာညှိသည် သူနှစ်သက်သော ရောင် စုံရုပ်ကလေးများ ကို လက်ညှိုး
ကလေးနှင့် ထောက်ကာ ထောက်ကာ ဆိုနေသည်။ အမာညှိ၏ ဘေးတွင် ညီလင်းညှိက
ဝမ်းလျားလေး မှော က်နေသည်။ အရုပ်ကလေးများ ကို ကြည့်ရင်းမပီကလာပီကလာနှင့်
လိုက်အော်နေလေသည်။

'မမ ဒနန်း ဒနန်း'

'ကဏန်း ညီလင်းရဲ့ ကဏန်း'

'ထွေးကြီး ထွေးကြီး'

ညီလင်းသည် ဒရယ်ရုပ်ကလေးကို လက်ညှိုး နှင့် ထောက်ကာ ဝမ်းသာအားရ
အော်ပြန်လေသည်။

'ခွေးမဟုတ်ဘူး ဒရယ်'

'သရယ်'

'အင်း ဒရယ် မှတ်ထား၊ ဒ ဒရယ်ဖို ချိုတိုတိုတဲ့'

အမာညှိသည် ညီလင်း လှမ်းလှမ်းဆွဲသော

သူ့စာအုပ်ကလေးကိုလက်ဖနောင့်နှင့် အားစိုက်ပြီး ဖိထားရသည်။ ညီလင်းသည်
ထိုစာအုပ်ကလေးကိုအလွန်သဘောကျလေသည်။ အမာညိုလစ်လျှင် လစ်သလို
ဆွဲယူသွားတတ်သည်။ သူ့ရှေ့တွင် ချကာ မပီကလာ ပီကလာနှင့် ဟန်ကျပ်ကျ
ကျက်မှတ်တတ်သည်။ သူ့အစ်မ အမာညိုကို အားကျပြီး သူငယ်တန်းကျောင်းသားကြီး
တက်လုပ်တတ်လေသည်။

'သမီးက အတော် တတ်နေပြီဟေ့'

ဖေဖေက ချီးကျူး လေသည်။ ဖခင်၏ ချီးကျူး သံကို ကြားရသော အခါ အမာညို
ဝမ်းသာသွားသည်။ မျက်နှာလေး ပြုံး သွားသည်။ တတ်သမျှမှတ်သမျှကို အသံကုန်ဆက်၍
အော်ဟစ် ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

'သတင်းစာ သတင်းစာ'

စက်ဘီးခေါင်းလောင်းကို ကလင် ကလင်တီးပြီး သတင်းစာသမားလေးက
အိမ်ပေါက်ဝမှ အော်သော အခါ ညီလင်းသည် လူးလဲထပြီး တခိုင်းခိုင်းပြေးသွားလေသည်။
သတင်းစာရသော အခါ ဖေဖေဆီသို့ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့် ပြန်ပြေးလာသည်။
သူဝတ်ထားသော ဖလန်နယ် ကြိုး သိုင်းဘောင်းဘီလေးသည် ပွရောင် နေသဖြင့်
ညီလင်းသည် ကာတွန်းရုပ်လေးနှင့် တူနေသည်။ 'ကဲ သမီးလေး၊ ဒါကို ပေါင်းဖတ်ကြည့်စမ်း'

ဖေဖေသည် ညီလင်းကို ပေါင်ပေါ်ဆွဲတင်ရင်း သတင်းစာခေါက်ကလေးကို
ဖြန့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သတင်းစာခေါင်းစီးကို လက်နှင့် ထောက်ပြသည်။ အမာညိုသည်
ဖေဖေဆီသို့ တိုးသွားပြီး ဖေဖေထောက်ပြသော စာလုံးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

'မ ရရစ်နသတ်မြန်၊ မ ရေမ၊ မ ရေး ချမာ၊ အောက်ကမြစ် မှာ မြန်မာ့အ ရေ အ
မြန်မာ့ အ၊ လ င သတ်လင် ဝစ်စနစ် လုံးပေါက်တော့ လင်း၊ မြန်မာ့အလင်း'

'ဟား တော် တယ်ဟေ့၊ ကဲကဲ ဒီအောက်က နေ့စွဲလေးကို ဆက်ဖတ်

ကြည့်စမ်း'

'တစ် ကိုး ငါး ငါး'

'အဲဒီ လို မဖတ်ရဘူးသမီးရဲ့၊ ထောင့်ကိုးရာ ငါးဆယ့်ငါးလိုဖတ်ရတယ်၊
ဖေဖေဖတ်ပြမယ် နားထောင်၊ "၁၉၅၅ နိုဝင်ဘာလ ၂၈ ရက်" တဲ့'

'၁၉၅၅ ဆိုတာ ဘာလဲ ဖေဖေ'

'အဲဒါ ခုနှစ် ပေါ့ သမီးရဲ့၊ '

'အဲဒါကရော ဘာလဲ ဖေဖေ'

'အဲဒါက အဲ အင်း ဒီလို သူက အချိန်ကာလကို သတ်မှတ်တာ၊ သမီးကို ၁၉၅၀
တုန်းက မွေးခဲ့တယ်လေ၊ သမီးအသက် တစ်နှစ် ကြီးလာရင် အဲဒီ ခုနှစ် ကလည်း
တစ်ခုတိုးတာပဲ၊ အခု ၁၉၅၅၊ သမီးအသက်ကလည်း ငါးနှစ်၊ ဟုတ်ပြီလား'

ဖေဖေကရှင်းပြသည်။ အမာညိုသည် ကောင်းစွာ နားမလည်သော် လည်း
ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့လေသည်။ မေမေနှင့်
မေမေကြီးတို့ ဈေးမှပြန်လာကြသည်ကို တွေ့ရသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။
သူတို့နောက်မှလိုက်လာသော ကိုကို၏ လက်ထဲတွင် စာကလေးခွေများ ကိုင်ထားလေသည်။

'ဈေးဖိုးတော့ ဖောဖောသီသီ သုံးပစ်ခဲ့တာပဲ ကိုရေ၊ ခြောက်ကျပ်တစ်မတ်တောင်
ကုန်ခဲ့တယ်'

မေမေသည် မောက်လှုံနေသော ဈေးခြင်းတောင်းကို အိမ်ဝတွင် ချထားလိုက်ပြီး
လက်မောင်းအောင့်သလို လက်ကို ခါနေလေသည်။ ခြင်းတောင်းထဲမှ ကြက်ခြေထောက် နှစ်
ချောင်းက ပြုလုပ်ထွက်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး ကားကားနှင့် ပုစွန်တုပ်ကြီးများ ကိုလည်းတွေ
ရသည်။ အမာညိုသည် ပုစွန်တုပ်များ ကိုတွေ့သော အခါ ပျော်သွားသည်။ မီးဖုတ်စားရမည်
ကို တွေ့မိသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ အိမ်တွင် ပုစွန်ဟင်းချက်ရန် မေမေဝယ်လာတိုင်း
အမာညိုတို့ မောင်နှမသည် ပုစွန်များ ကို အလစ်တွင် ဆွဲယူပြီး မီးဖုတ်စားလေ့ရှိကြသည်။

'ဘာတွေ များ ဝယ်လာလို့တုံး'

ဖေဖေက လှမ်းမေးသည်။ မေမေကြီးသည် အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာရင်း

မျက်နှာကို မဲ့လိုက်သည်။

'အောင်မလေး ကြက်တစ်ပိဿ ၁ ခြောက်ကျပ်တဲ့ မောင်ညို

ဝင်းရေလေးဆယ်သား အကောင်နုနုလေးဝယ်တာ နှစ် ကျပ်လေးဆယ်ချောရော၊ ကျ
ပ်တို့ငယ်ငယ်က ဈေးဖိုးတစ်ကျပ်ယူသွားရင် တစ်အိမ်လုံး ဗိုက်ရိုက်စားရင်တောင်မကုန်ဘူး၊
ခုများ တော့ နှစ် ရက်စာလေးဝယ်တာတောင် ခြောက်ကျပ်ကျော်တယ်တဲ့တော် '

မေမေကြီးက တဖျစ်တောက်တောက် ပြောသွားသည်။ အမာညိုသည်

ကျော်ထွန်းညိုလှမ်းပေးသော စာကလေးခွေကလေးများ ကို စားပွဲပေါ်တွင် ယှဉ်ချလိုက်ပြီး
အကြီးအသေး ရွေးနေမိသည်။ စာကလေးခွေ လေးခု ဝယ်လာသည်။ သူတို့မောင်နှမက
သုံးယောက် ဖြစ်၍ ပိုသော တစ်ခုကို ကျော်ထွန်းညိုကအညီအမျှ သုံးပိုင်းပိုင်းကာ ထပ်၍
ဝေပေးလေသည်။

"မယူကြနဲ့ဦးနော်"

ကျော်ထွန်းညိုက ပါးစပ်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေသော အငယ်နှစ် ဦးကို ဟန့်တားကာ

စိတ်တိုင်းကျအောင် အညီအမျှဝေစုခွဲနေလေသည်။ ချိုး ထားသော မုန့်ကျိုး လေးများ ကို
ဟိုဘက်ထည့်လိုက် ပြန်နုတ်လိုက်၊ ဒီဘက်ထည့်လိုက်ပြန်နုတ်လိုက်၊ အနီးကကြည့်လိုက်၊
အဝေးကကြည့်လိုက်နှင့် ကျေနပ်သော အခါမှ 'ကဲ ယူကြတော့' ဟု ယူခွင့်ပေးသည်။
သူ့အစ်ကို ဝေစုခွဲထားသည်မှာ ညီမျှလွန်းသဖြင့် အမာညိုသည် မည် သည့်မုန့်ပုံကိုယူရမည်
မသိဘဲ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။

'အေး စားထားကြ၊ စားထားကြ၊ ဒီတစ်ပတ်

ကျောင်းပိတ်ရင်တော့ဝမ်းနုတ်ဆေးတိုက်ရမယ်၊ ညက ဟိုကောင်မလေး မိညိုအီးပုပ်တွေ
ချည်းပဲပေါက်နေတယ်၊ အဝင်သာရှိပြီး အထွက်မရှိတဲ့ဗိုက်၊ အစားပုပ်၊ ဒီညသာ ဒီလိုဆက်ပြီး
ဓာတ်ငွေ့လွှတ်နေရင်တော့ ကျုပ်နဲ့အတူမအိပ်နဲ့တော့၊ ညည်း အဖေနဲ့ညည်းပြန်အိပ်'

မေမေကြီးကပြောသော အခါ အမာညိုသည် တွေ့ရာမုန့်ပုံကို ကျုံး ယူလိုက်ပြီး

ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ အမာညိုသည် ညတိုင်း မေမေနှင့် မအိပ်ဘဲ မေမေအမေ မေမေကြီးနှင့် အတူ အိပ်သူ ဖြစ်သည်။ မေမေကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ပြီး၊ ကရမက်နဲ့သင်းသင်းကို ရှူရှိုက်ရင်း အိပ်ရသည်ကို နှစ်သက် သည်။ ည အိပ်ရာမဝင်မီ အဆန်းတကြယ်ပုံပြင်များ ကို ပြောပြတတ်သော မေမေကြီးသည် အလွန်ချစ်စရာကောင်းလေသည်။ မေမေကြီး၌ မကောင်းသော အချက်သည်ကားတစ်ချက်တည်းသာရှိသည်။ ထိုအချက်က ဝမ်းနုတ်ဆေး အကျွေးသန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အော့ချင် အနံ့ချင်စရာကောင်းသော ကြက်ဆူဆီကို ကြွေဖွန်းနှင့် အပြည့်မောက်မောက်ထည့်ပြီး နှာခေါင်းပိတ်ကာ အတင်း သောက်ခိုင်းတတ်သည်။ ဒီအတိုင်း မသောက်ချင်ဘူးဟု ငြင်းသော အခါများ တွင် ကော်ဖီထဲထည့်ဖျော်ပေးတတ်သည်။ ကြက်ဆူဆီများ ဝေ့ကာ နံစော်နေသော အိမ်လည်ကော်ဖီကြီးကိုကြည့်ကာ အမာညိုတို့ နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့ ဖြစ်နေသော အခါ ဘေးမှနေ၍ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် တုတ်မိုးထားတတ်လေသည်။ မေမေကြီးကို မကြောက်သော် လည်း တုတ်ကိုကြောက်သော ကြောင့် ဇွတ်မှိတ်ပြီး မျိုချခဲ့ရသော အခါပေါင်းလည်း များ လှချေပြီ။

'မာညို၊ နင့်ကျောက်ကျောတွေ ခဲပြီလား'

ကျော်ထွန်းညိုက မေးသော အခါမှ ကျောက်ကျောများ

ကိုသတိရပြီးအိမ်အောက်သို့ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ သဖန်းသီးမှ အတွင်း အနှစ် များ ကို ရေနင့် နယ်ကာ အဝတ်ပါးနှင့် စစ်ပြီး ပြန်လည်အခြောက်ခံထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အေးပြီးခြောက်သွားသော အခါများ တွင် တကယ့်ကျောက်ကျောလေးပမာ

ကြည့်ပြီးတုန်ခါနေတတ်သည်။

'ခဲပြီ ကိုကို၊ ခဲနေပြီ'

ဒန်အိုးပေါက်စလေးထဲတွင် ထည့်ခဲ့ထားသော သဖန်းသီးကျောက်ကျောများ

သည် ခဲနေချေပြီ။ ပြောင်ချောနေသော မျက်နှာပြင်ကို လက်ညှိုး နှင့် မထိတထိပွတ်ကြည့်ရင်း

အမာညိုက ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်လေသည်။ ကျော်ထွန်းညိုက ကျောက်ကျောကို

မကြည့်နိုင်သေးချေ။ နို့ဆီခွက်ထဲတွင် ရေနံဆီနှင့် ထည့်စိမ်ထားသော သူ၏ သားရေကွင်းများ

ကိုပြေး၍ ကြည့်နေရသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သားရေကွင်းများ ကို တုတ်ချောင်းလေးနှင့်

ထိုးကာ ကော်ယူလိုက်သည်။ ရေနံဆီဝနေသော သားရေကွင်းများ သည် ထူထူတုတ်တုတ်နှင့် အကြီးကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

'ဟေ့ ဒီမှာ ကြည့်၊ ဒီမှာ ကြည့်'

'ဟယ် အကြီးကြီး'

အမာညိုသည် အနီရောင် သားရေကွင်းကြီးကို လှမ်း၍ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ကျော်ထွန်းညိုက လက်ကိုနောက်ဘက်သို့ ဆုတ်လိုက်သော ကြောင့် သားရေကွင်းသည် အတန်ငယ်တင်းသွားသည်။ ဖတ်ခနဲပြတ်သွားသည်။

'ခွေးမလေး'

ကျော်ထွန်းညိုက မျက်လုံးပြူး ကြည့်ကာ ရေရွတ်လိုက်သည်။ ရေနံဆီစိမ်းထားခြင်းအားဖြင့် သားရေကွင်းသည် ပွကာ ကြီးလာသော် လည်း အဆွဲအတင်းမခံဘဲ ဆွေးသွားတတ်သည်ကို သူ မသိချေ။

'ဟယ်၊ ခွေးကလေး'

အမာညိုက ရေရွတ်မိပြန်သည်။ ညီလင်းကို ဖြစ်သည်။ သူသည်အမာညို၏ ကျောက်ကျောခွက်ထဲသို့ လက်ညှိုး လေးကို တစွပ်စွပ်နှင့် ထိုးထည့်နေသည်။ လက်ညှိုး ရာအပေါက်များ နှင့် မို့ သဖန်းသီးကျောက်ကျောလေးသည်ကွဲအက်ကြွေလျက် ရှိနေပြီ။

အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း သက်သက်ဒိုမိန်းကလေးတွေ ရဲ့ ဘဝဟာ ပန်းလိုပဲတဲ့။
ဒီတော့ သဇင်လိုလည်း အမြင့်မှာ မပျော်နဲ့၊စံပယ်လိုလည်း အညှာမလွယ်နဲ့၊နှင်းဆီလိုလည်း
ဆူးမဖက်ပါနဲ့လို့ ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်ကွယ်။မဆုံးသော ခင်မင်မှု များ ဖြင့် အမာညို

အမာညိုသည် ကြိုး စားပမ်းစားရေး ထားသော သူ့လက်ရေး လေးများ ကို
တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်သည်။ လှပပိုင်းစက်နေသဖြင့် ကျေနပ်စဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ စာသားများ
ကမူ အမာညို၏ မူပိုင် မဟုတ်ချေ။ အခြားသူများ ရေး လေ့ရှိသည်များ ကို ခိုးချပြီးရေး
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သက်သက်က အော်တိုရေး ခိုင်းသော အခါ အမာညိုသည်
ကောင်းကောင်းလေးရေး ရန် စဉ်းစားသည်။ ကဗျာလည်းဆန်၊ ကောင်းလည်း ကောင်း၊
အဓိပ္ပာယ်လေးလည်း လှအောင် စဉ်းစား၍ မတတ်သော အခါ
ထုံးစံအတိုင်းအလွတ်ကျက်ထားသော စာသားများ ကိုသာ ရေး ထည့်လိုက်ရတော့သည်။

'ဟေ့ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း'

အမာညိုလှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ ကင်းထောက်ဝတ်စုံလေး ဝတ်ထားသော
ကျော်ထွန်းညိုကို တွေ့ရသည်။ အပြာရောင် လည်စည်းကို ကြေးကွင်းလေးနှင့် စွပ်ရင်း
သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲပြန်ကြည့်နေသည်။

'ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုကို'

'လုပ်အားပေးပွဲလေ၊ ကြိုက်တာခိုင်း တစ်ကူပဲ'

'ကိုကိုက ချောလို့'

'ဟား ဟား၊ တရော်သုတ်ထားတာ ချောမှာ ပေါ့ဟ'

ကျော်ထွန်းညိုက ဦးထုပ်ကလေးကို ကောက်ယူပြီး မစောင်းတစောင်းလေး
ဆောင်းလိုက်သည်။

'ကိုကို ဟိုက တကယ်ခိုင်းနေရင် တကယ်လုပ်ရမှာ နော်၊ ရှိုးတွေ မိုးတွေ သိပ်ထုတ်မနေနဲ့'

'လုပ်မှာ ပေါ့'

ကျော်ထွန်းညိုသည် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။ သူတို့ ကင်းထောက်အဖွဲ့မှ ရန်ပုံငွေအတွက် အလှူခံထွက်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အလကားသက်သက် အလှူ ခံခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။ "လုပ်ငန်းတစ်ရပ်၊ ငွေတစ်ကျပ်" သတ်မှတ်ပြီး တစ်အိမ်တက်ဆင်း အလုပ်တောင်းခံကာ ပြုလုပ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် စေတနာရှင်အိမ်များ က လူငယ်လေးများ ကို မခိုင်းကြပေ။ အလှူငွေသာ ထည့်လိုက်ကြသည်။ ကျော်ထွန်းညိုတို့ကမူ အမှန်တကယ် အလုပ် လုပ်ချင်သည်။တန်ရာတန်ကြေးလုပ်ပေးပြီးမှ ထည့်လှူသော ငွေကို ပို၍ လိုချင်မိလေသည်။

'ကဲ သွားမယ်'

ကျော်ထွန်းညိုသည် သူ့ကိုယ်သူကြည့်၍ ကျေနပ်သွားသော အခါ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားသည်။

အမာညိုသည် စားပွဲပေါ်မှ ပဲကြီးလှော်တစ်စေ့ကို ကောက်ဝါးလိုက်ပြီးအော်တိုစာရွက်ကလေးများ ကို တဖျပ်ဖျပ် လှန်လိုက်သည်။

"သင် အနှစ်သက်ဆုံးများ ကို ရေး ပေးပါ" ဟူသော ခေါင်းစီးရှိ စာမျက်နှာကို ရောက်သော အခါ ဖောင်တိန်ကို တစ်ခါဖွင့်ရပြန်သည်။

"အရောင် ... အဖြူရောင် " ဟုရေး လိုက်သည်။ အဖြူရောင် ကြိုက်သော မိန်းကလေးသည် စိတ်ထားဖြူစင်သည် ဟုပြောသော ကြောင့် အဖြူရောင် ကြိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ် အမာညိုကြိုက်သော အရောင် သည် အနီရဲရဲစူးစူးတောက်တောက် အရောင် များ ဖြစ်သည်။ စာရေး ဆရာ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ဝတ္ထုညီမလေးရယ် စိုးရိမ်မိတယ်အဆိုတော် သန်းသန်းဆင့်သီချင်း အစ်ကိုကြီးရယ် စိုးရိမ်မိတယ်ထိုအကွက်များ ကိုကား စဉ်းစားရန်မလို။ ကိုယ့်အကြိုက်ကို ကိုယ် ပြတ်ပြတ်သားသား သိလေသည်။ သို့

သော် ပန်း ဟူသော နေရာတွင် ကား အခက်ကြုံပြန်သည်။ အမာညိုသည် ဘာပန်းအကြိုက်ဆုံးနည်း၊ သူ့ကိုယ်သူ မသိရှာပေ။ စံပယ်ကိုလည်း ကြိုက်သည်၊ နှင်းဆီကိုလည်း ကြိုက်သည်၊ ခရေပန်းကိုလည်း ကြိုက်သည်ပင်။ ကံ့ကော်၊ သရဖီ၊ ပိတောက်များ ကိုမြင်လည်း အငမ်းမရ ဖြစ်တတ်သည်သာ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ခေါင်ရန်းပန်း အပွင့်ကားကားကြီးများ ကိုပင် အမာညိုသည် မငြင်းမဆန် ပန်ဆင်လေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် "အားလုံးကြိုက်သည်" ဟု ရေး ထည့်လိုက်သည်။

ရုပ်ရှင် ဤဘဝဝယ်ထိုနေရာတွင် တော့ စဉ်းစားရန်မလို၊ ရွေးရန်မလို၊ အမာညိုသည် ရုပ်ရှင်များများ ကြည့်ရသူမဟုတ်ပေ။ တစ်နှစ် နေမှ နှစ် ကားသုံးကားလောက်သာ ကြည့်ရသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရွေးစရာမလိုချေ။ သူကြည့်ရသော ကားကိုပင် အကြိုက်ဆုံးအနေနှင့် သတ်မှတ်ကာ ရေး ထည့်လိုက်ရသည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသား မြင့်အောင်၊ မောင်မောင်တာရုပ်ရှင်မင်းသမီး ခင်ယုမေ၊ မြင့်မြင့်ခင်

'ဟေ့ မမ ဘာတွေ လုပ်နေလဲ'

ညီလင်းသည် အမာညို၏ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။ အာရုံစူးစိုက်စွာ ရေးနေသော အမာညိုသည် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားလေသည်။ အမာညိုဖြည့်ထားသော အကွက်လေးများ ကို ညီလင်းက အပေါ်မှဆီးပြီး ငုံ့ဖတ်နေသည်။

'ဘယ်သူ့ အော်တိုလဲ'

'ငါ့သူငယ်ချင်း သက်သက်'

ညီလင်းသည် အမာညို၏ လက်ထဲမှ အော်တိုလေးကို ဆွဲယူကာ အစဘက်သို့ လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆဋ္ဌသံင်္ဂါယနာတင် ကမ္ဘာအေးလိုဏ်ဂူကြီးကို နောက်ခံထားပြီး ရိုက်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံကို တွေ့ရသည်။ ဆံပင်တိုတို ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် ကလေးမျက်နှာလေး ဖြစ်သော်လည်း ထဘီကိုကျစ်ကျစ် ဆွဲဝတ်ကာ အပျိုကြီးဂိုက်ဖမ်းထားလေသည်။

'သူတို့တွေ ဟိုဘက်လမ်းထဲကို ပြောင်းလာတော့မယ်တဲ့၊ ငါနဲ့နီးလာရင်

စာအတူကျက်လို့ရမယ်'

'မမတို့ အတန်းထဲကလား'

'အင်းပေါ့'

အမာညိုက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ကာ အော်တိုစာအုပ်လေးကိုပြန်၍
ဆွဲယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေး လက်စနောရာကို ပြန်လှန်လိုက်သည်။ အကြိုက်ဆုံးအသီး
ဟူသော နေရာတွင် ဘာရေး ရမည် နည်း စဉ်းစားရင်း အခြားသူများ ရေး ထားသည်များ ကို
ဖတ်ကြည့်နေမိသည်။ စပျစ်သီး၊ ပန်းသီး အများ ဆုံးရေး ကြသည်။ သရက်သီး အချို့
အဝက်ပါသည်။ တစ်ဦးကမူ ရွတ်နောက်နောက်နှင့် "ဇမ္ဗူသပြေသီး" ဟု ရေး ထားလေသည်။
အမာညိုသည် ဖောင်တိန်အဖုံးလေးကို သွားနှင့် ကိုက်ကာ အတန်ကြာအောင်စဉ်းစားပြီးမှ
အမှန်အတိုင်း "ဆီးသီး" ဟု ရေး ထည့်လိုက်သည်။

*

'ညောင်ပင်တစ္ဆေ'

'ဝေလေလေ'

အမာညိုသည် နှုတ်ခမ်းစုပြီး တအားအော်ထူးလိုက်သည်။
သူ့ခမျာညောင်ပင်တစ္ဆေလုပ်ရသည်မှာ သုံးခါရှိပြီ ဖြစ်၍ စိတ်တိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။
ဝိုင်းထားသော စည်းဝိုင်းကြီးက ကျယ်လွန်းသည်။ ထို့ပြင် ခင်မကြီး ညောင်ပင်တစ္ဆေ
လုပ်ရစဉ်က သူ့ကိုဝိုင်းဖမ်းသည်ဟု ထင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲတွင်
တေးထားလိုက်သည်။ ယခု သူ့အလှည့်တွင် လည်း ခင်မကြီးကို ပြန်ဖမ်းမည် ။

'နင် ဘယ်ကိုင်းမှာ နေ'

'ညောင်ကိုင်းမှာ နေ'

'နင် ဘာသီးစား'

'ညောင်သီးစား'

'နင် ဘာရေသောက်'

'ညောင်ရေသောက်'

'နင် ဘာကွမ်းစား'

'ညောင်ကွမ်းစား၊ ညောင်ထမင်းစား၊ ညောင်ချေပါ၊ ညောင်အီးပေါက်တယ်ဟေ့၊

ကဲ ကဲ'

အမာညိုသည် စိတ်မရှည်သဖြင့် မဟုတ်တရုတ်တွေ အော်လိုက်သည်။

စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်မှ ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေကြသော မိန်းကလေးများ ကဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြလေသည်။ အမာညို၏ နှုတ်ခမ်းသည် ရှေ့သို့ ပို၍ စူးထွက်လာသည်။

'အထဲလား အပြင်လား'

သူတို့ကမေးသော အခါ အမာညိုသည် ရုတ်တရက်မဖြောင့် မြေကြီးကို

စိုက်ကြည့်ကာ အကြံယူနေသည်။ သူက အထဲဟုအော်လျှင် မိန်းကလေးများ က စည်းဝိုင်းအပြင်တွင် နေကြရမည် ဖြစ်သည်။ သူက အပြင်ဟု အော်လျှင်မူ၊ သူတို့တစ်တွေ စည်းဝိုင်းထဲသို့ အလှအယက် ပြေးဝင်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ သူကအပြင်ထွက်ပြီး စည်းဝိုင်းထဲမှမိန်းကလေးများ ကို အမိအရ လက်တံရှည်နှင့် လှမ်း၍ ဆွဲပြီးဖမ်းရမည် ဖြစ်သည်။

'အပြင်'

အမာညိုသည် ခင်မကြီးကို ပေစောင်းစောင်းကြည့်ကာ အော်သည်။ ထို့နောက်

စည်းဝိုင်းထဲပြေးဝင်လာသော သူ့ဆီသို့ ဦးတည်၍ ပြေးကာ ခါးကိုဆီး၍ ဖက်လိုက်သည်။

'ဟယ် ဖမ်းတယ်ဟယ် ဒို့ကိုဖမ်းတယ်'

'သူ့တုန်းကလည်း ကိုယ့်ကိုဖမ်းတာကိုး'

'အို မဖမ်းပါဘူး'

'ဖမ်းပါတယ်နော် ဟင်း'

သူတို့နှစ်ယောက် ငြင်းခုံနေစဉ် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးလေသည်။
ထို့ကြောင့် ငြင်းခုံပွဲသည် အလိုလိုရပ်သွားသည်။ တိုင်ထောင့်တွင် စုပြီး ချွတ်ထားသော
ဖိနပ်ကလေးများ ကို ကမန်းကတန်း ကောက်၍ စွပ်ကာစာသင်ခန်းသို့ ပြေးကြရလေသည်။

အခန်းထဲ ရောက်သော အခါ အနောက်ဘက်ရှိ ရေအိုးစင်ဆီသို့ စု၍
ရောက်သွားကြသည်။ အမောတကောနှင့် ရေသောက်မိကြသည်။ ရှေ့ရောက်ပြီးဦးသူများ က
ရေကို နှစ်ခွက်ဆင့်သောက်နေရာ အမာညိုသည် စိတ်မရှည်စွာ နှင့်
စောင့်ဆိုင်းနေရလေသည်။

'ဟေ့ မသန်းအေး၊ ယူလုံချည် တိုလွန်းနေတယ်၊ တော် ကြာ
တီချာကခြေသလုံးကို ကြိမ်နဲ့ ဆော်နေဦးမယ်'

သက်သက်က မသန်းအေးကို လှမ်းပြောသည်။ မသန်းအေးကလုံချည်မှ ဖုန်များ
ကိုခါလိုက်ပြီး ရှည်ရှည်ပြင်ဝတ်လိုက်သည်။ ခင်ယုမေကို အားကျပြီး အမာညိုတို့အားလုံး
လုံချည်ကို တိုတိုလေး လိုက်ဝတ်ကြသည်။ ခင်ယုမေလှသလို လှမည် လားဟု ကြိုး
ပမ်းကြခြင်း ဖြစ်သည်။ လှ မလှတော့ မသိ၊ ဆရာမ အပျိုကြီးများ ကမူ လုံချည်တိုသည်ကိုတွေ
တိုင်း ခြေသလုံးကို ကြိမ်နှင့် စပ်စပ်လေး ရိုက်တတ်သည်။ သူတို့ကမူ ရှေးမြန်မာဆန်သူများ
ဖြစ်၍ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိနပ်မှ နှစ်သက် ခြင်း ဖြစ်သည်။ လုံချည်ကို ခြေသလုံး
တစ်ဝက်ခန့်ပေါ်အောင် ဝတ်ပြီး တလွှားလွှားနေခြင်းများ ကို မျက်စိနောက်ဟန်ရှိသည်။ သို့
သော် အမာညိုတို့က ဆရာမ များ လစ်လျှင်လစ်သလို လုံချည်ကို တိုတိုဝတ်တတ်ကြသည်။
ယခု ခင်ယုမေ လုံချည်မတီတော့သော် လည်း သူတို့ ကတော့ တိုဆဲပင် ဖြစ်သည်။
ခင်မကြီးဆိုလျှင် ခင်ယုမေထံသို့ ပင် လုံချည်တိုတိုလေး ဝတ်ပါ။ အလွန်လှပါသည်။
ရှည်ရှည်ပြန်မဝတ်ပါနှင့် ဟု စာရေး ပြီး တောင်းပန်ဖူးသည်ဟုဆိုလေသည်။

'ဟေ့ ဒီနေ့ စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းတယ်ဆို'

သက်သက်သည် ရေခွက်ကို အမာညိုအား လှမ်းပေးရင်းမှ ပြောလိုက်သည်။
ထိုအခါမှ အမာညိုသည်လည်း ဖေဖေနှင့် ခေါင်းရင်းအိမ်မှ ဦးလေးကြီးတို့ သတင်းစာဖတ်ရင်း
ဆူဆူညံညံ ဆွေးနွေးနေကြသည်ကို သတိရသည်။ ဘာတွေ ပြောနေကြမှန်းတော့မသိပေ။
တိုင်းရေး ပြည်ရေး ကို သူတို့တစ်တွေ သည်ညောင်ပင်တစ္ဆေ ကစားရသည်လောက်ပင်
စိတ်ဝင်စားလှသူများ မဟုတ်ပေ။

'ဒီနေ့မဟုတ်ပါဘူး၊ မနေ့တုန်းကပါနော်'

နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်သော မသန်းအေးက ဝင်ပြောသည်။ ဆော့ရင်း
ကစားရင်း ပြေကျသွားသော ကျစ်ဆံဖြိုးကို ကမန်းကတန်း ပြန်ကျစ်နေသည်။

'ပြဿ နာပေါင်း သော င်းခြောက်ထောင်နဲ့တိုင်းပြည်က
ရေစုန်မျောတော့မယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် မို့ စစ်တပ်က ဝင်ထိန်းလိုက်ရတာ တဲ့ အိမ်ကလူကြီးတွေ
ပြောနေတာပဲ'

'ဟယ် ဟုတ်လား၊ ပြဿ နာတွေ က တစ်သော င်းနဲ့ခြောက်ထောင်တောင်
ရှိတယ်တဲ့လား၊ အများ ကြီးပဲနော်'

အမာညိုက တအံ့တဩ ဝင်ပြောမိသည်။ သက်သက်သည် လုံချည်ကို
လှည့်ဝတ်ကာ ရေသောက်သည်။ ဆော့ကစားထားသဖြင့် နဖူးပြင်တွင် ချွေးစို့နေသည်။
ပါးဖောင်းဖောင်းလေး နှစ် ဖက်သည် သွေးရောင် လွှမ်းပြီး နီထွေးနေသည်။

'ကိုယ့်နေရာကိုယ်ထိုင်ပါ၊ ကျောင်းတက်ပြီ၊ ကျောင်းတက်ပြီ'ဆော်ဩသံကို
ကြားရသော အခါ သူတို့သည် ကိုယ့်နေရာကိုကိုယ်အပြေးအလွှား လျှောက်သွားကြသည်။
သက်သက်သည် သူ့နေရာတွင် သူ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်းမှ ယှဉ်လျက်ခုံကို လှည့်ကြည့်သည်။
စုစုလှိုင်၏ ခုံ ဖြစ်သည်။ရောက်မလာသေးပေ။

'စုစုလှိုင် ကျောင်းမလာဘူးလား မသိဘူး'

နောက်ဘက်တွင် ထိုင်သော ခင်မာထွေးကိုလှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

ခင်မာထွေးကကြားသော်လည်း မဖြေအားရှာချေ။ သူ့စားပွဲခုံပေါ်တွင် ဖောင်တိန်အပျက်ခံပြီး အင်္ဂလိပ်စာစာလုံးပေါင်းများကို ကူးရေးနေသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။နံနက်ပိုင်း ခုတိယအချိန်သည် အင်္ဂလိပ်စာအချိန် ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာသတ်ပုံရေး ရမည်ကို ကြိုတင်သိထားသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်မာထွေးက စားပွဲပေါ်မှစာလုံးများကို အမှတ်မဲ့ကြည့်ပြီး ကူးရေးနိုင်ရန် ကြိုးစား အားထုတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

'သူ့အဖေက အမတ် မဟုတ်လား'

ခင်မာထွေး၏ ဘေးမှ ခင်ခင်လှက ဝင်မေးသည်။ သက်သက် မျက်မှောင့်ကုတ်သွားလေသည်။

'ဘယ်သူ့အဖေလဲ'

'စုလှိုင်ရဲ့ အဖေလေ၊ ပထမ အမတ် မဟုတ်လား'

'ဟင့်အင်း သိဘူး၊ သူဌေးဆို'

'သူဌေးလည်း သူဌေး၊ အမတ်လည်း အမတ်၊ ယူကလည်း ခုံချင်းယှဉ်ထိုင်နေပြီး မသိဘူးလား'

'ဟင့်အင်း'

သက်သက်က မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ခေါင်းယမ်းပြသည်။

သူ့ခမျာအမှန်တကယ်ပင် မသိရှာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့အတန်းတွင် ခုံနေရာများ တစ်လတစ်ခါပြောင်းသည်။ စာမေးပွဲတွင် ရသော အဆင့်အလိုက်၊ ခုံများကို နေရာချပေးသည့်အတွက် ဖြစ်သည်။ အတန်းတွင် ၌ လည်း လစစ်စာမေးပွဲ မှန်မှန်ရှိ၍ သက်သက်တို့သည် တစ်လတစ်ခါ နေရာပြောင်းကြရသည်။ ထိုစနစ်အရအတန်းထဲဝင်လျှင် မည်သူက စာတော်ကြောင်း တန်းသိနိုင်သည်။ ပထမတန်းညာဘက်အစွန်းခုံတွင် ပထမရသူက ထိုင်ပြီး တဖြည်းဖြည်း အဆင့်အလိုက်စီသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုလစစ်တွင် စုလှိုင်က အဆင့် ၃၊ သက်သက်က အဆင့် ၄ ရ၍ ခုံချင်းကပ်ထိုင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုင်ရသည်မှာ လေးရက်ခန့်သာ ရှိသေး၍ စုစုလှိုင်၏ အကြောင်းကို သက်သက်
ဘာမျှမသိသေးချေ။ ထို့ပြင် သူသည်ယခုနှစ် မှ သက်သက်တို့ကျောင်း ရောက်လာသော
လူသစ် ဖြစ်လေသည့်အတွက်ယခင်တုန်းကလည်း မပေါင်းသင်းဖူးချေ။

'အမတ်ပေမယ့် ဒါတော် မီအမတ်ပါ။ နိုင်ငံရေး ခံယူချက်လည်း

ရှိတာမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ တော် လှန်ရေး တွေ ဘာတွေ တုန်းကလည်း ပါဖူးတာမဟုတ်ဘူး၊သူများ
တွေ တိုင်းပြည်အတွက်တိုက်နေတုန်းက သူတို့အဖေက ဆန်တွေ လှောင်ပြီး ဈေးကြီးနဲ့ရောင်
နေတာတဲ့၊ ခုကျတော့ ဒီလိုလူ အမတ်တက် ဖြစ်နေတာကောင်းသလားဆိုပြီး
ဖေဖေတို့ပြောနေသံ ကြားဖူးတာပဲ'အလုပ်ပြီးစီးသွားသော ခင်မာထွေးက ယခုမှ
စကားပြောနိုင်တော့သည်။

'ရှုး ဟိုမှာ လာနေပြီ'

ခင်ခင်လှက လက်ကုတ်သော အခါ ခေါင်းလေးပုပြီး စကားရပ်သွားလေသည်။

စုစုလှိုင်သည် အခန်းတွင် သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဝင်လာသည်။ ဆရာမ လည်း
မရောက်သေးသဖြင့် ကျောင်းနောက်ကျကြောင်း ခွင့်တိုင်စရာမလိုဘဲ သူ့နေရာသို့ သူ
တန်းပြီးလျှောက်လာသည်။

အဆင့် ၁၂ သာရသော အမာညို၏ ခုံသည် သက်သက်နှင့် အတော် လေး
လှမ်းလေသည်။ သို့သော် ကိုယ်ကိုစောင်းပြီး နားထောင်လျှင် သူတို့ပြောသော စကားများ
ကို ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် စုစုလှိုင်၏ အဖေအကြောင်းကိုသိလိုက်ရသည်။ အမာညိုနှင့်
သက်သက်သည် အငြင်းအခုံ အဆော့အကစားသန်လှသော်လည်း နှစ် ဦးလုံး သိပ်ပြီး
မစပ်စုတတ်ကြပေ။ ထို့ကြောင့် စုစုလှိုင်၏ မိဘအကြောင်းကို အခြားသူများ သိကြသော်လည်း
သူတို့က မသိခြင်း ဖြစ်သည်။

'ဒါပေမဲ့ အခုတော့ အမတ် ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲနော်'

အမာညိုသည် သူ့ဘေးမှမသန်းအေးကို လှည့်ပြီး တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။

မသန်းအေးက မျက်ခုံးနှစ် ဖက်ကို ပင့်ပြီး တိုးတိုးပြန်မေးသည်။

'ဘာ ဖြစ်လို့လဲ'

'တော် လှန်ရေး ကောင်စီ တက်ပြီလေ'

'အေး ဟုတ်သားပဲ'

မသန်းအေးက ခေါင်းညိတ်သည်။ထိုစဉ် အတန်းထဲသို့ ဆရာမ ဝင်လာသည်။

တစ်တန်းလုံး ဝုန်းခနဲထရပ်ကာ အရှိအသေပေးလိုက် ကြသည်။

ဟေး ခြောက်ဆယ့်ငါးခုနှစ် အတွက် လူရည်ချွန် စခန်းတွေ
တိုးလိုက်ပြီတဲ့'ညီလင်းသည် သတင်းစာကို ဖေဖေ့ဆီယူလာပေးရင်း လမ်းတစ်ဝက်မှ
ဖြတ်ဖတ်လာသည်။ ထို့နောက် ဝမ်းသာအားရ အော်သည်။ သူ့ခမျာ လူရည်ချွန်ရူး ရူးနေရာသူ
ဖြစ်သည်။ လူရည်ချွန် အရွေးခံရလျှင် ငပလီသို့ ရောက်ရမည် မိုးပင်လယ်မြင်ဖူးချင်စိတ်နှင့်
စာကို အရမ်းကြိုး စားနေခဲ့သည်။

'စခန်းမှ သုံးခုတောင် ဖေဖေရဲ့ ၊ ငပလီရယ်၊ ရန်ကုန်ရယ်၊ အင်းလေးရယ်တဲ့၊
ပျော်စရာကြီးဗျာ'

'ရောက်ချင်ရင် ကြိုး စားပေါ့ သားရဲ့ '

'စာတော် ရုံနဲ့မရဘူး ဖေဖေရဲ့ သားက စာကိုတော့ ဘယ်သူမှမကြောက်ပါဘူး၊
ဒါပေမဲ့ အားကစားကျတော့ သိပ်မရဘူး၊ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး ကျတော့လည်း
သိပ်မကောင်းဘူး၊ သားတို့အတန်းထဲက တင်ဝင်း ဆိုရင်ဆက်ဆံရေး သိပ်ကောင်းတာပဲ၊
နောက်ပြီး ဘားကျွမ်းလည်း ကစားတယ်'

ညီလင်းသည် ပင်လယ်ကိုပင် တစ်ခါတစ်ရံမျှ မြင်ဖူးခဲ့သူမဟုတ်ချေ။ ညီလင်းသာ
မဟုတ်။ ကျော်ထွန်းညိုရော၊ အမာညိုပါ မြင်ဖူး ရောက်ဖူးကြသူများ မဟုတ်ပေ။
ရေပြင်ကျယ်ဆို၍ အင်းလျားနှင့် ကန်တော် ကြီးကိုသာ အကျယ်ဆုံးမြင်ဖူးကြသူများ
ဖြစ်လေသည်။ နယ်တွင် မွေးသော်လည်း ရန်ကုန်တွင် ပင် ကြီးရသော
သူတို့မောင်နှမတစ်တွေ သည် ပင်လယ်ပြာကိုသာ မဟုတ်၊ တောင်တန်းပြာကိုလည်း
မမြင်ဖူးချေ။ ဒေသန္တရဗဟုသုတ ခေါင်းပါးကြသည်။

'ငပလီသာရောက်ရရင်တော့ဗျာ၊ ခရုတွေ ကို တောင်းတစ်လုံးနဲ့
အပြည့်ကောက်ခဲ့မယ်'

'ခရုများ အဆန်းလုပ်လို့၊ ငါသာဆိုရင်တော့ ပင်လယ်ကိုမြင်ရင် ပထမဆုံး
ဘာလုပ်မလဲသိလား၊ တစ်ခါတည်း ပြေးဆင်းပြီး နည်းနည်း လေး သောက်ကြည့်လိုက်မှာ ပဲ'

အမာညိုက ဝင်ပြောသည်။ ဖေဖေသည်

လက်ထဲမှသတင်းစာကိုမဖတ်အားသေးဘဲ အမာညိုကိုစောင်းကြည့်ကာ မသိမသာ ပြုံး
လိုက်လေသည်။ ညီလင်းကမူ မျက်နှာရှုံ့သွားသည်။

'ဘာလုပ်ဖို့လဲ မမရ'

'တကယ်ငန်လား၊ မငန်လား သိချင်လို့ပေါ့ ဟဲ့'

'လူတိုင်းပြောနေတာ ငန်ပါတယ်ဆိုမှ ဒီလောက်ဆားတွေ ပျော်ဝင်နေတာကို
စာထဲမှာ လည်း သင်ရသားနဲ့ မမကလဲ'

'သင်ရတာ က တခြားပဲဟ၊ ငါက လက်တွေ့ သိချင်တာ'

အမာညိုက ပြုံး စပ်စပ်လေးပြောသည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်ရှိ ပန်းအိုးထဲမှ
ညွှန်းပန်းခက်ကလေးကို လှမ်း၍ ဆိတ်လိုက်သည်။ ညီလင်းစိုက်ထားသော
ညွှန်းပန်းရုံသည် ဝေနေအောင်ပွင့်သည်။ အခြားပန်းများ ကို တွန့်တိုသော်လည်း
ပေါပေါများများ ပွင့်သော ညွှန်းပန်းများ ကိုမူ ညီလင်း မတွန့်တိုပေ။ လိုချင်သလောက် အလှူ
ပေးလေ့ရှိသည်။ သို့သော် ထိုပန်းများ က နေ့အခါတွင် လုံးဝမမွှေးဘဲ ညရောက်ပါကလည်း
အိနေအောင်မွှေး၍ ခေါင်းကိုက်စေပြန်သည်။ အမာညိုသည် ပန်းမမွှေးဘဲ အကုန်လုံးကြို
က်သော်လည်း ညွှန်းပန်းကိုမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မ ကြိုက်လှပေ။

'အီးပေါလောပန်းကြီး၊ နေ့ခင်းကျတော့ တစ်စက်မှလည်း မမွှေးဘူး'အမာညို
သည် ပန်းပွင့်လေး နှစ် ပွင့်သုံးပွင့်ကို ဆိတ်ခြေကာ နမ်းရှုပ်ကြည့်ရင်း
မကျေမနပ်ပြောလိုက်သည်။ ညီလင်းသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပန်းအိုးလေးကိုသာ အမာညို
မမီသော နေရာသို့ တွန်းပြီးရွှေ့လိုက်သည်။

'ညိုတို့အတန်းမှာ သာ လူရည်ချွန်ရွေးရင် စုလှိုင်ရမှာ ပဲ သိလား ဖေဖေ၊
ဒါမှမဟုတ် သက်သက်ရချင်ရမှာ '

'သမီးကရော မရနိုင်ဘူးလား'

'ထင်ပါဘူး'

ညီလင်းက ဝင်ပြောသည်။ အမာညိုသည် ဘာမှပြန်မချေဘဲ
ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ညီလင်း တမင်သက်သက် နှိမ်ပြောခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အမာညိုသည်
သူ့အရည်အချင်းကို သူသိလေသည်။ လူရည်ချွန် ဖြစ်လောက်အောင် သူ့ခမျာ မထူးချွန်ရှာပေ။

'ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကိုပါ ကြည့်ပေးရင်တော့ စုလှိုင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက
ဘယ်သူနဲ့မှ မပေါင်းဘူး၊ အဲဒါသာဆိုရင် သက်သက်ရမှာ ၊ သက်သက်ကို မချစ်တဲ့သူ မရှိဘူး၊
ဆက်ဆံရေး သိပ်ကောင်းတယ်'

'သမီးကရော မကောင်းဘူးလား'

အမာညိုသည် ပြုံး ရယ်ရင်း ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ဆက်ဆံရေး ကောင်းလား
မကောင်းလားတော့ မသိပေ။ လက်ငင်းအခြေအနေ၌ မူ လူလေးဆယ်ခန့်ရှိသော
အတန်းထဲ၌ အမာညိုနှင့် မခေါ်သူ ငါးဦးတိတိရှိသည်။ သုံးဦးသည် ကစားရင်းငြင်းခုံရန်
ဖြစ်ပြီး စောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျန်နှစ် ဦးကိုကားအလိုလို မျက်မှန်းကျိုး မိ၍ မိမိဘာသာမိမိ
စကားမပြောဘဲ နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ် ဦးက သူတို့ကို အမာညိုစကားပြောမပြော
သတိပင် ထားမိပုံမရချေ။

'ဟိုလေ မာညိုတို့ အခုသင်နေရတာ ဦးကြင်ဥကဗျာထဲမှာ ပါတာလေ၊
ဝင်ကစွပ်ကောင်လေးတွေ တော့ တွေ့ဖူးချင်သား၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သွားလည်ရအောင်နော်
ဖေဖေရာ'

'ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ နင်က သူဌေးမို့ သွားလည်ချင်တာလား၊ ရောက်ဖူးချင်ရင်
စာကျက်၊ လူရည်ချွန် ဖြစ်တော့ သွားရလိမ့်မယ်'

နောက်ဖေးဘက်မှ ထွက်လာသော မေမေကြီးက ပြောသည်။ အမာညို၏
မျက်နှာပေါက်သည် မေမေကြီးနှင့် တူသည်ဟု ပြောကြသည်။ မေမေကြီး၏ မျက်နှာသည်
ခုထိ လှဆဲ ဖြစ်သည်။ နှာတံတင်းတင်း၊ မျက်ခုံးနက်နက်နှင့် တိကျပြတ်သားဟန်ရှိသည်။
အမာညိုသည် ရုပ်ရည်လေးသာ မေမေကြီးနှင့် တူလိုသည်။ ကိုယ်လုံးပါတူမည် ကိုကား တွေ့

း၍ ကြောက်မိရာသည်။ မေမေကြီးသည်ကိုယ်အလေးချိန်
ပေါင်တစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျော်ရှိသဖြင့် အိနေအောင် ဝလေသည်။

'ဝင်ကစွပ်၊ မြင်ဆွတ်က ကြည်ဖို့ရာဟိုသို့ လာ၊ သည်သို့ သွားနှင့် အငှားခန္ဓာ
မြှောင်ရတယ်၊ ဆန်းခေါင်ထိမျိုး . . . တဲ့၊ မေမေကြီးရ၊ အဲဒီ အကောင်လေးတွေ
ကိုမြင်ဖူးချင်တာပါ'

အမာညိုက ဦးကြင်ဥ၏ မော်တင်စွန်းဘွဲ့ကို သံနေသံထားနှင့်
ရွတ်ပြလိုက်သည်။

'မြင်ရမယ်လေ၊ ကျွန်တော် သွားတော့ ဖမ်းလာခဲ့မယ်၊ နောက်ပြီးပုလင်းထဲမှာ
ပင်လယ်ရေ ထည့်ယူခဲ့ဦးမယ်။ ဒီကျတော့မှ သောက်ပေါ့ ဟုတ်လား'

ညီလင်းက ရယ်မောပြောကာ အခန်းထောင့်တွင် ရှိသော ရေပန်းကရားကို
သွားယူသည်။ ထို့နောက် ခြံထဲဆင်းသွားလေသည်။ ကျောင်းမသွားမီနံနက်စောစောတွင်
သူ့ပန်းပင်လေးများ ကို ရေလောင်းရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

'အမာညို'

မေမေအသံက နောက်ဖေးဘက်မှထွက်လာသည်။ အမာညိုသည်နေရာမှ
ကမန်းကတန်း ထလိုက်သည်။ တိုင်ကပ်နာရီကို မော်ကြည့်မိသည်။ ခုနစ်နာရီကျော်ပေပြီ။

'စာမေးပွဲနီးပြီဆိုလို့ စာကျက်ပါစေဆိုပြီး နောက်ဖေးမကူခိုင်းဘူး၊
သူကအဖေနားကပ်ပြီး လေပန်းနေတယ် လာခဲ့၊ ဘုရားဆွမ်းတော် ပွဲလာ ပြင်လှည့်'လားပြီ
မေမေ လားပြီ'

အမာညိုသည် မီးဖိုချောင်သို့ ခပ်သွက်သွက် ပြေးဝင်လာသည်။
ပြောင်လက်နေအောင်တိုက်ချွတ်ထားသော ကြေးသပိတ်ကလေးကို
ကြောင်အိမ်ပေါ်မှလှမ်းယူလိုက်သည်။ စာမေးပွဲနီးလှပြီ ဖြစ်သဖြင့် မေမေသည် အမာညိုကို
ဘေးမဲ့ပေးကာ မီးဖိုတွင် တစ်ဦးတည်းကျုံး၍ လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ခုနစ်တန်းတုန်းကအစိုးရစစ်နှင့် လွဲခဲ့သော အမာညိုတို့သည် ယခုကိုးတန်းရောက်သော အခါ အစိုးရစစ်နှင့် တိုးတော့သည်။ အစိုးရစစ်ဆိုတော့လည်း ခါတိုင်းကျောင်းစစ်လို ပေါ့ပေါ့မနေရဲချေ။ သို့ ပါသော်လည်း မွေးကတည်းက ပါလာသော စာကျက်ပျင်းသော အကျင့်ကြောင့် အမာညိုသည် စာကိုတော့ ကြိုး ကြိုး စားစား မကျက် ဖြစ်ချေ။ အိမ်အလုပ်များ ကို အချောင့်ခိုရင်း အောင်မှတ်ရရုံလောက်သာမှန်းပြီး ကျက်တတ်လေသည်။

'ဆွမ်းတော် ကို ဘာနဲ့တင်ရမလဲ မေမေ'

'အဲဒီ ပေါ်မှာ လိမ္မော်သီးရှိတယ် မဟုတ်လား'

အမာညိုသည် ကြောင်အိမ်ပေါ်မှ လိမ္မော်သီးလေးကို လှမ်းယူကာအခွံနွှာလိုက်သည်။ တစ်စိတ်ချင်းခွဲပြီး အကြောလေးများ ကို စင်နေအောင် သင်ပြီးမှအငွေ့ထနေသော ဆွမ်းပေါ်တွင် စီ၍ တင်လိုက်လေသည်။ သတင်းစာဖတ်ရင်း အိမ်သာတက်တတ်သော ဖေဖေသည် နောက်ဖေးသို့ လျှောက်လာသည်။ ချိုင်းတွင် သတင်းစာကိုညှပ်ထားရင်းမှ မျက်လုံးများ က ခုံဖိနပ်ကိုရှာနေသည်။ အိမ်သာနှင့် ရေချိုး ခန်းသည် မီးဖိုနှင့် တွဲ လျက် ဖြစ်သည်။ မီးဖိုကိုပါအင်္ဂါတေခင်းထားသဖြင့် သူတို့အိမ်သည် မီးဖိုချောင့်၌ ပါ ခုံဖိနပ် သုံးရသည်။ ယခုလည်း မေမေတစ်ရန်၊ အမာညိုတစ်ရန် စီးထားသဖြင့် ဖေဖေအတွက် ဖိနပ်မကျန်ချေ။

'ဖေဖေ ဒီမှာ ဖိနပ်'

အမာညိုသည် ဖိနပ်ကို ကမန်းကတန်းချွတ်၍ ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် 'မေမေရေ ဈေးထဲက ခုံဖိနပ်ဝယ်ခဲ့ပါဦး' ဟု လှမ်း၍ ပြောလိုက်မိသည်။

'အဖေရေ ဒီနေ့ဘာထူးသေးတုံး'

မေမေသည် ဝက်သားကို ဆားနှင့် ဆုပ်နယ်နေရင်းမှ မေးနေကျအတိုင်း လှမ်းမေးသည်။ နံနက်တိုင်းဆိုလျှင် ဈေးဝယ်ချက်ပြုတ်နှင့် မို့ မေမေသည်လုံးဝမအားရှာပေ။ သတင်းစာကို နေ့ခင်းမှသာ ကောက်၍ ကိုင်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် မနက်တိုင်း ဖေဖေသတင်းစာကိုင်၍ အိမ်သာဝင်တိုင်း 'ဘာထူးလဲ' ဟုသတင်းထူးကို မေးလေ့ရှိသည်။

'ချာချီကြီးဆုံးပြီတဲ့ကွ'

'ဘယ်သူလဲ ဖေဖေ၊ ချာချီဆိုတာ အရင်တုန်းက အင်္ဂလန်မှာ ဝန်ကြီးချုပ်
မဟုတ်လား၊ အမာညိုတို့ စာထဲမှာ သင်ရတယ်'

'ကြီးလှရောပေါ့'

မေမေသည် ဝက်သားအိုးကို မီးဖိုပေါ်တင်ကာ မီးစာမြှင့်လိုက်သည်။

'အသက်ကိုးဆယ်တဲ့၊ ဦးနှောက်သွေးကြောပိတ်တာတဲ့'

'ကိုးဆယ်ဆိုတဲ့အသက်ဆိုတာ ကြီးလှပြီ၊ ညိုဆိုရင်

ကိုးဆယ်အထိမနေချင်ပါဘူးနော် မေမေရယ်၊ ခါးကုန်းကုန်းကြီးနဲ့နေရတာ စိတ်ညစ်စရာကြီး'

အမာညိုသည် ဆွမ်းသပိတ်လေးကို လင်ပန်းထဲထည့်ကာ မ ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဖေဖေလက်တွင် ပတ်ထားသော လက်ပတ်နာရီကို ကဲကြည့်လိုက်သည်။

ခုနစ်နာရီခွဲပေပြီ၊ ထို့ကြောင့် ဖိုပေါ်မှ ဝက်သားဟင်းသည်ကျောင်းအမီ ကျက်မှ ကျက်ပါမည်
လားဟု စိုးရိမ်သွားသည်။

'သမီး ခုမှဆယ့်ငါးနှစ် ပဲရှိသေးတာကိုး ပြောဦးမှာ ပေါ့၊

ကြီးလာပြီးခါးကုန်းလာတော့လည်း ခါးကုန်းကုန်း ဆံဖြူဖြူကြီးနဲ့ပဲ ဘဝကို မက်မော
ခင်တွယ်နေဦးမှာ ပဲကွဲ့၊ ဘဝတဏှာဆိုတာ အင်မတန်ကြီးတာ'

မေမေက တရားသံနှင့် ပြောသည်။ ထို့နောက် မဆီမဆိုင် အိမ်သာတွင် :

ဝင်သွားသော ဖေဖေကိုပါ စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းပြောလေသည်။

'အဖေနော် ဒီနေ့နည်းနည်း အေးတယ်၊ ရေမချိုး နဲ့၊ အသက်တွေ

ကငယ်တော့တာမဟုတ်ဘူး၊ တော် ကြာ ဦးနှောက်ထဲ သွေးခဲနေဦးမယ်၊ လေဖြတ်သွားဦးမယ်'

'ဟင်း သိပ္ပံမောင်ဝသာ ရှိသေးရင်၊ ပြေးပြီးမေးကြည့်လိုက်ချင်သေးတယ်၊
ဒီလောက်မတရားငြင်းနေတာ'

သက်သက်က အမာညိုကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ဒေါနှင့် မောနှင့် ပြောလေသည်။
အမာညိုကလည်း မလျှော့၊ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြီး အော်သည်။

'ဟေ့ မရှိတော့တဲ့သူကို သက်သေမထူနဲ့ကွ၊ ခင်သန်းမြင့်တို့၊ မောင်လူမွှေးတို့၊
မယ်မွှေးတို့ရှိသေးတယ်၊ မယုံရင် သူတို့ကို သွားမေးကြည့်'

'မေးကို မေးရမယ်'

'အေး မြန်မြန်သာမေး'

စုလှိုင်သည် စကားနိုင်လှနေသူနှစ် ဦးကို ငေးကြည့်နေသည်။ ကြည့်မယ့်သာ
ကြည့်နေသော်လည်း သူတို့ကို မမြင်ချေ။ တစ်ယောက် တစ်ခွန်း အော်ဟစ် ရန် ဖြစ်နေသော
ဖေဖေနှင့် မေမေတို့၏ မနက်က ရန်ပွဲကို မြင်ယောင်နေမိသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

'ဟေ့ ယူတို့တွေ ဘာငြင်းနေကြတာလဲဟင်'

နံရံတွင် ကပ်ထားသော ကျောက်သင်ပုန်းကြီးကို ရေဝတ်နှင့် ပွတ်ဖျက်နေသော
မသန်းအေးက လှမ်းမေးသည်။

'သက်သက်ပေါ့ မတရားကြီး ငြင်းနေတယ်'

'အောင်မာ သူက ငြင်းတာများ '

'ချီ ဘူး၊ ဒိုင်းတို့ကလေး ခွေးနက်ကြီးရဲ့ ကလေးတွေ တဲ့၊ အာမိတ်ကြီးရဲ့
ကလေးတွေ ပါနော် မသန်းအေးရာ'

အမာညိုက ပြဿ နာကို တင်ပြရင်း မသန်းအေးကိုပါ စစ်ကူတောင်းသည်။ ပြာ
နာမရှိ ပြဿ နာရှာနေကြသော သူတို့နှစ် ဦးကိုကြည့်ရင်း စုလှိုင်၏ ရင်ထဲတွင် ညစ်ညူး
ပြီး ငြီးငွေ့လာသည်။

အခန်းထောင့်တွင် ရှိသော သောက်ရေအိုးကို ကျောင်းသူနှစ် ဦးက ရေဖြည့်နေကြသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ဆော့ကစားနေကြသော အသံများ သည်ကား စီခနဲ ညံခနဲ လှုံ့လှုံ့ လာတတ်သည်။ ကျောင်းတက်ရန် နာရီဝက်ခန့်လိုသေးသဖြင့် အတန်းထဲတွင် လူမစုံသေးပေ။

'အေးလေ အာမိတ်ရဲ့ ကလေးတွေ ပေါ့'

မသန်းအေးကပါ ပြဿ နာထဲ ပါလာသည်။ စုလှိုင်သည် သက်ပြင်းကလေး မသိမသာချရင်း စားပွဲပေါ်တွင် မှော က်ထားသော စာအုပ်ကလေးကိုစိုက်ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ သိပ္ပံမောင်ဝ၏ ဝတ္ထုဆောင်းပါးစာအုပ်ကလေး ဖြစ်သည်။

'ဟုတ်ပါဘူး၊ ခွေးနက်ကြီးရဲ့ ကလေးတွေ ပါနော်'

အမာညိုဘက်မှ စစ်ကူရောက်လာသော အခါ သက်သက်သည် မခံနိုင် မရပ်နိုင် ဖြစ်သွားသည်။ စုလှိုင်ကို အကူအညီတောင်းဟန်နှင့် လှမ်းကြည့်သည်။ စုလှိုင်က မလှုပ်သော အခါ သိပ္ပံမောင်ဝကို သွားမေးမည် ဟု အော်ပြန်လေသည်။

ထို ဝတ္ထုဆောင်းပါးများ သည် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း မြန်မာစာ အတွက်သတ်မှတ်ထားသော စာအုပ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စုလှိုင်တို့အားလုံး သိပ္ပံ မောင်ဝ ပင်တိုင်ထားပြီး ရေး ဖွဲ့ထားသော "မောင်လူအေး"၏ အကြောင်းကို ကျက်ကြမှတ်ကြရသည်။ ကျက်ရင်း မှတ်ရင်း စဉ်းစားရင်းမှ "ကလေးတို့အဖေ" ဟူသော ဝတ္ထုကလေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အငြင်းပွားကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

အာမိတ်နှင့် လွေဇောသည် မောင်လူအေးနှင့် ခင်သန်းမြင့်တို့၏ အိမ်တွင် မွေးမြူ ထားသော ချင်းခွေးလေးနှစ် ကောင် ဖြစ်သည်။ ခင်သန်းမြင့်က အာမိတ်နှင့် လွေဇောကို ပေါင်းဖက်စေလိုသည်။ သို့သော် လွေဇောက အာမိတ်ကို မကြိုက်ချေ။ အောက်တန်းစား ခွေးနက်ကြီးနှင့် ကြိုက်သဖြင့် ခင်သန်းမြင့်က အတင်းခွဲထားခဲ့ကြောင်း "အချစ်မီး" ဟူသော ဝတ္ထုထဲတွင် ရေး ဖွဲ့ထားသည်။ ထိုမှအဆက် "ကလေးတို့အဖေ" ဟူသော ဝတ္ထုထဲတွင် ကား

လွေဇောသည် "ခို၊ ဘူး၊ ခိုင်း" ဟူသော ခွေးငယ် ရင်သွေးကလေးများ ရနေပြီ ဖြစ်သည်။
ခွေးအမေ လွေဇောက ခွေးငယ်ကလေးများ ကို အရေး မစိုက်ချေ။ ခွေးနက်ကြီးနှင့် သာ တတွဲ
တွဲ နေလေသည်။ အာမိတ်ကြီးကသာ ခွေးကလေးများ ကို ဂရုတစိုက် ထိန်းသိမ်းနေကြောင်း
ရေး ဖွဲ့ထားလေသည်။ ထိုအခါ အမာညိုနှင့် သက်သက်တို့ နှစ် ယောက် ကြားထဲတွင် ပြဿ
နာပေါ်တော့သည်။

'ဟေ့ ခေါင်းစဉ်ကိုက ကလေးတို့အဖေတဲ့၊ ရေး တာက အာမိတ်အကြောင်း၊
ရှင်းနေတာပဲ၊ ဘာမှငြင်းနေစရာမလိုဘူး မိသက်ရဲ့ '

'ဟာ ဟ၊ လွေဇောက အာမိတ်ကို အစ်ကိုလိုပဲ ချစ်တာ၊ အာမိတ်ကလည်း
လွေဇောကို မကြိုက်ဘူး၊ သူတို့နှစ် ယောက် က မောင်နှမလိုပဲ နေတာလင်မယားလို မကြို
က်ဘူး သိရဲ့ လား'

'အမယ် နင့်ဘယ်သူပြော'

"အချစ်မီး" ထဲမှာ ပါတာ မမှတ်မိဘူးလား၊ ခွေးနက်ကြီးနောက်ကိုလွေဇောက
ဆင်းလိုက်သွားတော့ အာမိတ်ကြီးကပါ တတန်းတန်းနဲ့ ယောက် ဖနောက် လိုက်သွားတယ်လို့
ရေး ထားတယ်လေ၊ ဒီမှာ ကြည့်၊ ဒီမှာ ပြန်ဖတ်ကြည့်ပါလား'

'ဒါပေမဲ့ ခင်သန်းမြင့်က အတင်းပေးစားရင် သူတို့က ဘယ်ငြင်းနိုင်မလဲ၊
ယူလိုက်ရမှာ ပေါ့'

'ဟေ့ ခွေးဆိုတာ လူတွေ ထက်သစ္စာရှိတယ်၊
အတင်းပေးစားတိုင်းယူမယ်အောက်မေ့လို့လား'

'ဟာ ဟ၊ ခွေးကများ လူထက်သစ္စာရှိသေးတယ်တဲ့'

'ဟုတ်တယ်'

'ဒီလိုဆို နင်လူကိုမကြိုက်နဲ့၊ ခွေးကို ကြိုက်၊ ခွေးသစ္စာရှင်ကြီးကိုပဲ ယူ၊
ခွေးကတော် ပဲ လုပ်တော့ပေါ့ အောင်နက်ကတော် ရဲ့ '

'အောင်မာ အောင်မာ'

သက်သက်သည် ဆွေဆွေခန့်အောင် ဒေါသထွက်သွားသည်။ ခုံပေါ်မှ ဝါးပေတံလေးကိုကောက်ယူကာ အမာညိုအား မမီမကမ်းလှမ်း ရိုက်လိုက်သည်။ အမာညိုက လျင်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကို ယို၍ လွတ်အောင် ရှောင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရယ်မောရင်းမှ ခုံကိုပတ်၍ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ပြေးသွားသည်။ အခန်းအပြင်ရောက်သော အခါမှ 'အောင်နက်ကတော် ၊ ခွေးကတော် ၊ တကြော်ကြော်အော်ပါနဲ့၊ အလိုတော် ခေါ်ပါရဲ့ ၊ အောင်နက် ကတော် ၊ ခွေးကတော် ' ဟု ထပ်ခါ ထပ်ခါ အော်လေတော့သည်။ သက်သက်က အံ တကျိကျိကြိတ်ရင်း မကြားချင်ဟန်ဆောင်နေသည်။ ကျောခိုင်းထားလိုက်သည်။ မခံနိုင်၍ ထလိုက်လျှင်လည်း မိအောင်လိုက်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ အမာညိုသည် အလွန်အပြေးသန်ကြောင်း သိထားသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သက်သက်သည် အမာညိုကို ခေတ္တမျှ လျစ်လျူရှုထားလိုက်ပြီး စုလှိုင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ဆူညံလှုပ်ရှားနေသော ဝန်းကျင်တွင် စုလှိုင်သည်အငြိမ်ကြီး ငြိမ်နေလေသည်။ ပြောင်စပ်စပ်နှင့် ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်ရင်း အော်နေသော အမာညိုကို တွေ တွေ ဝေဝေ ငေးမောကြည့်နေလေသည်။

'စုလှိုင် ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ'

'ဘာမှမ ဖြစ်ပါဘူး'

သက်သက်က မေးသော အခါ စုလှိုင်၏ ညှိမှိုင်းသော မျက်လုံးအစုံသည် သက်သက်ဆီသို့ ပြောင်းလွဲကြည့်ရှုလာသည်။ ထိုမျက်လုံးများ ကို သက်သက် မနှစ် ဖြို့ ပေ။ သူ့အတွင်း စိတ်ကို ဖတ်၍ မရအောင် သူ့မျက်လုံးများ ကို အလွှာတစ်ခု ထပ်မံပြီး အုပ်ထားသလို ခံစားရတတ်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

'ဘာလို့ မှိုင်းနေတာလဲ'

'ကိုယ် မှိုင်းနေလို့လား'

စုလှိုင်က ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်မေးစဉ် စူးရှသော ခေါင်းလောင်းသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျောင်းတက်ပေပြီ။ အခန်းအပြင်ဘက်မှကျောင်းသူများ သည် အခန်းထဲသို့ တဝန်းဝန်း ဝင်လာကြသည်။ စားလက်စ သရက်ပြားချဉ်ချဉ်ကို ကမန်းကတန်း ပြီးအောင်စားနေသော ခင်ခင်လှ၏ မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့နေသည်။ အမာညိုသည် သက်သက်ကို ပေစောင်းစောင်းကြည့်ရင်း သူ့နေရာသို့ သူ့ကြောက်ဆုတ် ကြောက်ဆုတ်နှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ သက်သက်က သူ့ကိုဂရုမထားဘဲ စုလှိုင်ကို အကဲခတ်နေဟန်ကိုတွေ့ ရသော အခါ သူကပါ စုလှိုင်ကိုငဲ့ပြီးကြည့်မိလေသည်။ စုလှိုင်သည် သူတို့နှစ် ဦးကို ခပ်စိန်းစိန်းပြန်ကြည့်ပြီးပြုံး လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့အပြုံး သည် အသက် မပါလှချေ။

'စုလှိုင်က တစ်မျိုးပဲ'

အမာညိုက စိတ်ထဲမှပြောလိုက်မိစဉ် အတန်းပိုင်ဆရာမ ဝင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်တန်းလုံးမတ်တတ်ရပ်ကာ အရိုအသေပြုလိုက်ကြသည်။ဆရာမ က ကျောင်းခေါ်ချိန်စာအုပ်ကိုဖွင့်ကာ ခေါ်သော အခါတွင် ကား အမာညိုသည် စုလှိုင်ကို သတိမရတော့ပေ၊ မေ့သွားပြီ ဖြစ်သည်။

'ခင်ခင်လှ'

'ပရဲဆင့်တီချာ'

'စုစုလှိုင်'

'ပရဲဆင့်တီချာ'

'အယ်မာထွေး'

'ခွင့်တိုင်ထားပါတယ်'

'သက်သက်'

'ပရဲဆင့်တီချာ'

ထိုအချိန်တွင် အမာညိုသည် မကျေလည်သေးသော ခက်ဆစ်များ

ကိုကမန်းကတန်း ကျက်မှတ်နေသည်။ ကျောင်းမတက်ခင် အပြီးကျက်မည်
ဟုစိတ်ကူးထားသော်လည်း အာမိတ်တို့ လွေဇောတို့ ဝင်ရောက်နှိပ်စက်လိုက်သော ကြောင့်
မကျက် ဖြစ်လိုက်ပေ။ ဆရာမ စာမေး၍ မဖြေနိုင်လျှင် ပြန်မထိုင်ရပေ။ မတ်တတ်ရပ်နေရသော
ကြောင့် အလွန်ရှက်ဖို့ကောင်းလေသည်။

'ဒီနေ့ မုန့်ဖိုးတစ်မတ်အပိုပါတယ် ဆရာ၊ မနေ့တုန်းက နို့ဆီခွက်ရောင် :တာလေ၊
ငါးပြားဖိုး ငါးခွက်ရတယ်၊ နို့ဆီခွက်က နှစ် ဆယ့်လေးလုံးပဲရှိတာ၊ အဘိုးကြီးက
သဘောကောင်းတယ်၊ တစ်မတ်ပေးသွားတယ်၊ တစ်လုံးလျှော့ယူသွားတယ် သိလား'

'ဟယ် တန်တာပေါ့၊ ဒို့ဘက်မှာ ခြောက်ခွက်မှ ငါးပြားရယ်'

အမာညို၏ ရှေ့ခုံတွင် ထိုင်နေသော သက်သက်နှင့် မသန်းအေးတို့က ခပ်တိုးတိုး
ပြောနေကြသည်။ အမာညိုသည် ခက်ဆစ်ကျက်နေရင်း မီးဖိုအောက်မှ နို့ဆီခွက်ပုံကြီးကို
ပြေး၍ မြင်ယောင်လိုက်သည်။ စိတ်တွက်နှင့် တွက်ကြည့်ရင်း ငါးမူးဖိုးခန့်ရှိမည် ဟု
ခန့်မှန်းလိုက်သည်။ မေမေတို့ မရောင် :မီ ဦးအောင်ရောင် :ပြီးမုန့်ဖိုးရှာရန် စဉ်းစားမိပြီး
ပျော်သွားသည်။

'ဟေ့ အမာညိုသန်လျှင် ကူးတို့သစ် နှစ် စင်းရောက်ပြီတဲ့ သိလား၊
သဘောနာမည် က ယူနာမည် အတိုင်းပဲ'

နောက်ဘက်ခုံမှ အယ်မာထွေးက ကိုယ်ကို ရှေ့ဘက်သို့ ကိုင်းညွတ်ကာ
တိုးတိုးလေးလှမ်းပြောသည်။

'ဘာလဲ အမာညိုတဲ့လား'

'ဟုတ်ပါဘူး၊ သူကဗျာစပ်ရင်သုံးမယ့် ကလောင်နာမည် လေ'

'ဟောတော် သီတာတဲ့လား'

အမာညိုသည် ကာရန်အကြောင်း လုံးဝနားမလည်သော်လည်းကဗျာစပ်ရန် ကြံ
ပမ်းနေသူ ဖြစ်သည်။ ကဗျာက ဘယ်နေမှန်းမသိသေးသော်လည်း အေးမြခြင်းကို

အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သည့် ကလောင်အမည် လှလှကိုကားရွေးထားပြီး ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ လူနာမည် ကို သဘော ဦးသွားချေပြီ။

'ဟုတ်တယ်၊ သီတာ ၁ နဲ့ သီတာ ၂ တဲ့'

'ဒီလိုဆို ကိုယ်က သီတာ ၃ ပေါ့'

စကားသံကြားရာသို့ ဆရာမ က မျက်လုံးလှန်ပြီး လှမ်းကြည့်သည်။ အမာညိုသည် ခေါင်းလေးပုသွားရင်း ငြိမ်သွားသည်။ ထို့နောက် စက္ကူဖြူနှင့် ဖုံးထားသော စာအုပ်အဖုံးပေါ်တွင် ခက်ဆစ်အဖြေများ ကို လက်ရေး သေးသေးနှင့် မှု န်မှု န်လေး ရေးနေလိုက်သည်။

အတန်းရှိ ၄၅

တက် ၄၂

ခွင့် ၂

ပျက် ၁

နေ့စွဲ ၂၂၊ ၉၊ ၆၅

အတန်းမော်နီတာ ခင်ခင်လှက နံရံတွင် ကပ်ထားသော ကျောက်သင်ပုန်းကြီး၏ ထောင့်တွင် လှပသေသပ်စွာ ရေး ပြီးသော အခါ ဆရာမ ကလည်းကျောင်းခေါ်ချိန်စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။

'ကဲ စာအုပ်တွေ ပိတ် ခက်ဆစ်မေးမယ်'

အမာညိုစာမရသေးပေ။ စာမရသေးသော် လည်း ဒဏ်ပေးတော့ မခံချင်ပေ။ ဒီအရေး များ ကို ကြိုမြင်သဖြင့် စာမေးလျှင်ခေါင်းငုံ့ပြီး စဉ်းစားသလိုလိုနှင့် စာအုပ်ဖုံးပေါ်မှ ခက်ဆစ်များ ကို ကြည့်ပြီးဖြေရန် စီစဉ်စဉ်းစားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း တတ်နိုင်လျှင်တော့ စာမေးမခံချင်ပေ။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာထားကိုပြင်ရသည်။ ဆရာမ က အလွန်ပါသည်။ မျက်နှာက အလွန်ခတ်တတ်သည်။ ခေါင်းငုံ့နေသူ၊ သူနှင့်

မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဝံ့သူများ ကို ရွေးပြီးမေးတတ်သည်။ ထိုသူများ သည် စာမရသူများ ဟု အလိုလိုသိပုံရသည်။

သို့သော် အမာညိုတို့က ဆရာမ ထက် ပါးသည်။ မျက်နှာကို ရဲရဲတင်းတင်း မော့၍ ထားသည်။ ပြုံး၍ ပင်နေလိုက်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာမ က သူ့ကိုကျော်ကာ သူ့နောက်ဘက်တွင် ထိုင်နေသော စုလှိုင်ကိုမေးလေသည်။ စုလှိုင်သည် စာကို စိတ်ဝင်စားဟန်မတူဘဲ ကျောက်သင်ပုန်းကြီးကို ငေးမောကြည့်နေသော ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

စုလှိုင်ကို စာမရဟု ထင်မှတ်သော ကြောင့် မေးခြင်း ဖြစ်သော်လည်းသူသည် ဆရာမ မေးသမျှကို ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် ဖြေနိုင်လေသည်။ ထို့နောက်သူ့နေရာသူ ပြန်ထိုင်ကာ ကျောက်သင်ပုန်းကြီးကို ပြန်ငေးနေပြန်လေသည်။

'စုလှိုင်က တစ်မျိုးပဲ'

အမာညိုသည် စုလှိုင်ကိုငဲ့ကြည့်ရင်း ဒုတိယအကြိမ် စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်မိပြန်လေသည်။

'သူတို့တွေ က ပြောတယ်၊ စုလှိုင်က တစ်မျိုးပဲတဲ့၊ အဲဒါ ဟုတ်သလား ဟင်မာမီကြီး'

စုလှိုင်သည် မာမီကြီး၏ ခုတင်ဘေးတွင် အသာလေးဝင်ထိုင်ရင်း မေးသည်။ မာမီကြီးသည် သူ့လက်ထဲမှ ဓမ္မပဒစာအုပ်လေးကိုခေါက်၍ ပိတ်လိုက်ပြီးမှ စုလှိုင်ကိုငဲ့ကြည့်သည်။ နက်မှောင်နေသော ဆံပင်များ သည် ပါးရေ နားရေတွန့်နေသော မာမီကြီး၏ မျက်နှာနှင့် မလိုက်ဖက်လှပေ။ မာမီကြီးသည် အသက်ခုနစ်ဆယ်နားနီးကာ အိုမင်းမစွမ်းရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဇရာကို ဖုံးကွယ်ရန် ကြိုးစားနေဆဲ ဖြစ်လေသည်။

'စုလှိုင်က တစ်မျိုး ပဲ တစ်မျိုး ပဲနဲ့ ခဏခဏပြောကြတယ်၊ ဘာ ဖြစ်လို့ပြောကြတာလဲ ဟင်'

စုလှိုင်က ထပ်၍ မေးလိုက်မိပြန်သည်။ မာမီကြီးသည် စုလှိုင်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ခပ်စူးစူးကြည့်ပြီး သရော်သလိုပြုံးလိုက်လေသည်။

'တစ်မျိုး ဖြစ်နေလို့ တစ်မျိုး ပဲလို့ပြောတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့အေ့၊ ညည်းကအမေတူပဲ၊ ညည်းအမေလည်း တစ်မျိုး ပဲဟာ'

'မာမီက မာမီကြီးရဲ့ သမီးပဲ'

မကျေမနပ် စောဒကတက်လိုက်သော စုလှိုင်ကို မာမီကြီးက ဂရုမပြုအားပေ။ အိပ်ရာဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ ကရင်ပတ်ဖိဘူးလေးကိုလှမ်းယူကာ သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်နှစ် ချက် သလိုက်သည်။ ဖြူသော ဆံပင်ကို ဆေးနက်များ ကမည်း သွားစေသော်လည်း တွန့်နေသော ပါးရေများ ကို ကရင်ပတ်ဖိက ဖုံးကွယ်ခြင်း မပြုနိုင်သည့်အတွက် စုလှိုင်သည် အသာမျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ဓမ္မပဒကိုဟန်တပြုဖတ်နေသော်လည်း မာမီကြီး၏ ရင်ထဲတွင် တရားဟူ၍ မြူမှု နိမ့်မှုမရှိသေးသည်ကို စုလှိုင်နားလည်လိုက်သည်။

'ငါ့သမီးပေမယ့် ဒင်းက ငါ့စကားကို တစ်သက်လုံးနားထောင်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူထင်ရာ သူလုပ်နေတာ'

အောက်ထပ်ရှိ ဖဲပိုင်းမှရယ်မောသံများ သည် အပေါ်ထပ်ထိအောင် လှုံ့ပြီး တက်လာသည်။ ချိုလွင်သော ရယ်သံလေးက အကျယ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ မာမီအသံ ဖြစ်ကြောင်း စုလှိုင်သိလိုက်သည်။

'အန်တီကြီး ဆေးသောက်ချိန်ရောက်ပြီလေ'

မာမီကြီးအတွက် သီးသန့်ငှားထားသော သူနာပြုဆရာမ လေးကအခန်းထဲဝင်လာကာ သတိပေးသည်။ မာမီကြီးသည် ဆေးမသောက်လိုဟန်နှင့် ခေါင်းယမ်းသော်လည်း သူနာပြုဆရာမ လေး ကမ်းပေးသော ဆေးခွက်ကလေးကို

မငြင်းမဆန်သောကိချလိုက်သည်။

'ဒင်းက ငါ့စကားကို နားထောင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကလေးကချေကောင်တွေ နဲ့ ရည်းစားထားလား ထားရဲ့၊ လိုက်ပြေးမယ် လုပ်လား လုပ်ရဲ့၊'

'မာမီကပြောဖူးတယ်၊ ဒက်ဒီဟာ မာမီကြီးရွေးတဲ့ သမက်ဆို'

'အေးလေ ညည်းအဖေက ကျပ်ရွေးတဲ့ သမက်ပေါ့၊ အရည်အချင်းရှိတယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ လုပ်ရဲကိုင်ရဲရှိတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုး ကိုယူရင် တစ်သက်မဆင်းရဲဘူးဆိုတာ၊ မိစုလှိုင် ညည်းလည်းမှတ်ထား'

'မာမီကြီးက မာမီကို ဒက်ဒီနဲ့ အတင်းပေးစားခဲ့တာလားဟင်'

'ဒါပေါ့ ဒင်းက သမီး ငါက အမေပဲ'

အောက်ထပ်မှရယ်မောသံများ သည် ပျံ့လွင့်လာပြန်သည်။ ရယ်သံများ ကိုနားစိုက်ထောင်ရင်း စုလှိုင်ငြီးငွေ့လာသည်။ ခုတင်တိုင်လေးကို ခပ်လျှော့လျှော့မှီလိုက်ပြီးမှ မိတ်ကပ်ခြယ်သထားသော မာမီကြီး၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

'ခုတော့ကြည့်လေ ရယ်လို့မောလို့ ပျော်လို့ရွှင်လို့ မဟုတ်လား၊ သူဌေးကတော် ဆိုတာ နည်းတဲ့ဂုဏ်လား၊ ဒါတောင် ခေတ် ပြောင်းသွား လို့၊ ညည်းအဖေအမတ် ဖြစ်တုန်းကဆိုရင် ပဝါနစ် စချပြီး သမ္မတအိမ်က ဧည့်ခံပွဲတွေ တက်ရတာ ဘယ်လောက်ဂုဏ်ရှိတယ် အောက်မေ့လဲ'

စုလှိုင်သည် ပျင်းရိစွာ သမ်းဝေလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ မာမီကြီး၏ စကားများ ကို နားထောင်ရန် စိတ်မဝင်စားတော့ပေ။ မာမီကြီးသည် အင်္ဂလိပ်ခေတ်အကြောင်းကို စကားစ ဆွယ်သွားပြီး ပြောပြတော့မည် ကို သိထားသည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ မာမီကြီးပြောပြမည့် မျက်နှာဖြူသခင်ကြီး၊ သခင်မကြီးများ အကြောင်းကို စုလှိုင်ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ထပ်ပြန်တလဲလဲနားထောင်ခဲ့ဖူးပြီ ဖြစ်သည်။

'ပဝါချတာ စကားစပ်မိလို့ပြောရဦးမယ်၊ ရစ်ချတ်သခင်ကြီးဆိုရင် ပဝါချတာ မာမီကြီးလှလွန်းလို့တဲ့၊ တဖွဖွချီးကျူး ပြီး ဓာတ်ပုံတောင်ရိုက်ယူသွားတာ၊ လူကလေးမောင်လှ မောင်မင်းမိန်းမ သိပ်လှတယ် သိပ်လှတယ်နဲ့ ညည်းတို့အဘိုးကို ကျောသပ်သပ်ပြီး ပြောတာကွယ်'ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသော သူနာပြုဆရာမ လေး၏ မျက်တောင်သည် စင်းငိုက်နေသည်။ ဇာခန်းဆီး ပြာပြာလေးကမူ လေပြည်ထဲတွင် တလွန်လွန်လူးနေသည်။ စုလှိုင်သည် ဇာခန်းဆီးလေးကို လက်နှင့် သိမ်းဖယ်ကာ အခန်းထဲမှ ခပ်သွက်သွက်ထွက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မာမီကြီးကို မကြားတကြားလှမ်းပြောလိုက်မိသည်။

'မာမီကြီးကလည်း တစ်မျိုး ပါပဲ'

'ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ဒို့တွေ ဟာ ဒို့အဘိုးတွေ အဖေတွေ ထက်တော့ ကံကောင်းတယ်သိလား'

'ဘာ ဖြစ်လို့'

စုလှိုင်သည် ပါတာနီစေ့လေးများ ကို တစ်စေ့ချင်းဝါးနေရင်းမှ အမာညိုနှင့် သက်သက်ကို မသိမသာငဲ့ကြည့်လေသည်။ သက်သက်သည် ခုံပေါ်တွင် ရပ်ရင်း ရေဆွတ်ထားသော အဝတ်နှင့် မှန်ပြတင်းကိုပွတ်တိုက်နေသည်။ အမာညိုက ရေတစ်ပုံးနှင့် အောက်ဘက်မှစောင့်နေလေသည်။ သူတို့နှစ် ဦးသည် တတွဲ တွဲ နှင့် အလွန်ခင်လှသည်။ ခင်သလောက်လည်း ရန် ဖြစ်လှသည်။ သူတို့လောက်အငြင်းသန်သူကို ရှာတွေ့ ရန်မလွယ်လှပေ။ ယခုလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို ငြင်းခုံရန်အစပျိုး ပြန်ချေပြီဟု စုလှိုင် တွေ့လိုက်မိလေသည်။

'ဒို့တွေ က လွတ်လပ်ရေး ရပြီးမှမွေးတာလေ၊ သခင်ကလေးတွေ အ ဖြစ်လွတ်လွတ်လပ်လပ်မွေးလာတာ'

'အေးပေါ့ ဒီမှာ ကြည့်၊ သခင်မကြီး အမာညိုတဲ့'

'အမေတို့ အဖေတို့ ကတော့ ကျွန်ကလေးတွေ အ ဖြစ် မွေးလာပြီး ကျွန်ကြီးတွေ

အနေနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်သနားဖို့ ကောင်းသလဲ'

စုလှိုင်သည် ဒီတစ်ခါ မငြင်းမခုံဘဲ အတိုင်အဖောက်ညီညီပြောနေသော သူတို့နှစ် ဦးကိုငေးကြည့်ရင်း ခေါင်းထဲတွင် ဝေတေတေ ဝါးတားတား ဖြစ်သွားသည်။ အဘွားသည်လည်း ကျွန်ကလေးအ ဖြစ်နှင့် မွေးဖွားလာခဲ့ပြီးကျွန်ကြီးအ ဖြစ်နှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သူသည် ထိုကျွန်ဘဝကိုပင် တတမ်းတတနှင့် တမ်းတ၍ မဆုံးနိုင်အောင်ရှိတော့သည်။ ထိုကျွန်ဘဝတွင် အဘွားသည် အလွန်ပျော်ခဲ့ဟန်ရှိလေသည်။

'ကိုကို ကတော့ နှစ်ရက်ကပ်ပြီး ကျွန် ဖြစ်သွားသေးတယ်၊ သူက ဇန်နဝါရီလ နှစ် ရက်နေ့မှာ မွေးတာ၊ လေးရက်နေ့မှ လွတ်လပ်ရေး ရတာ လေ၊ မေမေ့ကို ခဏခဏပြောတယ်သိလား၊ မေမေကလည်း အောင့်ထားရောပေါ့၊ လွတ်လပ်ရေး ရမှ မွေးရောပေါ့တဲ့'

သက်သက်လှမ်းပေးသော ရေဝတ်ကို အမာညိုသည် ရေပုံးထဲနှစ် ကာပွတ်တိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက်မှာ ညှစ်ကာ ပြန်ပေးသည်။ စုလှိုင်သည် အနည်ထနေသော ရေများ ကိုငုံကြည့်နေရင်း အမာညိုအစ်ကို ဖြစ်သူ၏ အသက်ကို စိတ်တွက်နှင့် တွက်ကြည့်နေမိသည်။

'အင်္ဂလိပ်တွေ ဟာ နှစ် ရှည်စီမံကိန်းနဲ့ကို ယုတ်မာတာကွ သိလား၊မနေ့တုန်းကမှ ဦးလေးထွန်းကရှင်းပြနေတယ်၊ ရခိုင်ပြည်နယ်ဘက်မှာ အရက်ဆိုင်တွေ ဖွင့်တာ၊ တစ်ပြည်လုံးအနှံ့ ဘိန်းခန်းတွေ ဖွင့်ပေးတာဟာ လူမျိုး လိုက်အညွန့်တုံးအောင် လုပ်တာတဲ့၊ နောက်ပြီး တက္ကသိုလ်ဆောက်ဖို့ ရန်ပုံငွေဆိုပြီးလောင်း ကစားပိုင်းတွေ ထောင်ပြီး ငွေရှာသတဲ့ကွာ၊ တောင်သူ လယ်သမားတွေ ပဲဖြူကာ ပြာကာကျပြီး ဆင်းရဲသွားတာပေါ့'

'အေးလေ နောက်ပြီး ဘုရားများ ထူးခံချင်သေးတယ်တဲ့၊ ထူးတဲ့လူတွေ ကလည်း ထူးတာပဲတဲ့၊ သခင်သခင်နဲ့ လက်အုပ်ချီနေတဲ့အလိုတော် ရိတွေ ကလည်း အများ ကြီးပဲတဲ့'

စုလှိုင်၏ ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အားရပါးရပြောနေသော အမာညို

၏ မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်နေမိရာမှ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးလွှဲလိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင်
ကိုင်းထားသော သံကိုင်းတပ်ရေပုံးလေးကို ဝေဝါးစွာ ကြည့်နေမိသည်။ ရေပုံးထဲမှ ရေများ က
ဘောင်ဘင်ခတ်နေသည်။ 'သခင် သခင်နဲ့ လက်အုပ်ချီနေတဲ့ အလိုတော် ရိတွေ ' ဟု
စိတ်ထဲမှထပ်ဆင့်ပြီး ရေရွတ်နေမိသည်။ 'မြူရိုကရက်ဆိုတာဘာလဲဟင်'

'အင်္ဂလိပ်ခေတ်က အရာရှိတွေ ကိုခေါ်တာပဲဟ'

'ဒီလိုဆို မြူရိုကရက်ဆိုတာ ဘောင်းဘီကြီးတွေ နဲ့ပေါ့'

'ဘာဆိုလို့လဲ'

'အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကဆို'

'ဟုတ်သေးပါဘူးဟ၊ မြူရိုကရက်ဆိုတာ ပုဆိုးဝတ်ချင်လည်း ဝတ်မှာ ပေါ့၊
ဘောင်းဘီဝတ်ချင်လည်း ဝတ်မှာ ပေါ့၊ ပုဆိုးဝတ်ဝတ် ဘောင်းဘီ ဝတ်ဝတ် မြူရိုချင် မြူရို
ကရက်ချင် ကရက်နေမှာ ပေါ့၊ ငါတော့ အသေအချာ မသိပါဘူး၊ တီချာလာတော့ မေးကြည့်'

သက်သက်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သူ့ပွတ်တိုက်ခဲ့သော
မှန်ပြတင်းလေးသည် ပြောင်လက်နေလေသည်။ စုလိုင်သည်အဘွားပြောလေ့ရှိသော
ရစ်ချတ်သခင်ကြီးအကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။ သက်သက်တို့စကားအရပြောရလျှင်
ရစ်ချတ်သခင်ကြီးသည် မြူရိုကရက်ကြီး ဖြစ်ကာ သူ့ကိုလက်အုပ်ချီခိုးနေကြသော အဘိုးတို့
အဘွားတို့သည် အလိုတော် ရိကြီးများ ဖြစ်လေသည်။

'တော် လှန်ရေး တုန်းက ဦးလေးထွန်းပါသလားဟင်'

'ပါတာပေါ့၊ ဦးလေးထွန်းရော ဖေဖေရော'

'သိပ်သတ္တိကောင်းတာပဲနော်'

'အမျိုး ကိုချစ်တာကိုးဟ'

'သူတို့တွေ နည်းနည်း မှမကြောက်ဘူးလားဟင်'

ဦးလေးထွန်းကို ဂျပန်တွေ ဖမ်းမိတော့ လက်သည်းခွဲတွေ တောင်
ခွာသေးတယ်တဲ့၊ ဖေဖေဘယ်မှာ လဲမေးတာလေ၊ ဦးလေးထွန်းက
အတင်းဘူးခံနေလိုက်တာတဲ့၊ ဖေဖေကိုသာမိသွားရင် ငါတို့တွေ လူပြည်ကိုတောင်
ရောက်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး'

သက်သက်သည် ခုံများ ကို ညီနေအောင်စီရင်း ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာလေးသည်
ဂုဏ်ယူဟန် ဝင့်ကြွားဟန်နှင့် တောက်ပနေလေသည်။ ထိုမျက်နှာလေးကို စုလှိုင်သည်
မနာလိုသလို ငေးပြီးကြည့်နေမိသည်။

'တချို့ အလိုတော် ရိတွေ က သူတို့သခင်တွေ နဲ့ အတူတူ
ကုလားပြည်ထွက်ပြေးကြတယ်တဲ့လေ၊ အားကြီးကျွန်စိတ်ရှိတဲ့ဟာတွေ '

စုလှိုင်၏ ရင်သည် ဒုတိယအကြိမ် ဒိန်းခနဲခုန်ပြန်လေသည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး
ပူထူသွားသည်။ ဒက်ဒီကြီးနှင့် မာမီကြီးတို့အကြောင်း တွေ့ မိပြီး ရှက်စိတ်ကလေး
ဝေတက်လာသည်။ မြန်မာ့တော် လှန်ရေး စသော အခါ ဒက်ဒီကြီးနှင့် မာမီကြီးတို့သည်
ရစ်ချတ်သခင်ကြီးနှင့် အတူတူ အထက် မြန်မာပြည်သို့ တက်ပြေးခဲ့ကြသည်။ ၎င်းမှတစ်ဆင့်
အိန္ဒိယသို့ ပြေးရန် ကြံရွယ်ခဲ့ကြောင်း မာမီကြီးကပြောခဲ့ဖူးသည်။ လမ်းခရီးတွင်
ဒက်ဒီကြီးအပြင်းဖျား၍ သေဆုံးသော ကြောင့် သခင်ကြီးနှင့် အတူလိုက်မသွားနိုင်ဘဲ
နေခဲ့ရကြောင်းကို မာမီကြီးက ဝမ်းနည်းပန်းနည်းပြောပြတတ်သည်။ စုလှိုင်သည်
သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်ချကာ သူ့လက်ထဲမှ ပါတာနီစေ့လေးများ ကို ဖိချေလိုက်သည်။
ပဲစေ့လေးများ ကမူ ကြေမသွားချေ။ သို့သော် ဆိုးထားသော ဆေးနီလေးများ က လက်တွင်
စွန်းထင်းပြီးကျန်ရစ်သည်။

'စုလှိုင်'

အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော အယ်မာထွေးက လှမ်းခေါ်သည်။ ထို့နောက်
အလောတကြီးပြေးလာပြီး လက်ဝါးဖြန့်သည်။

'ပါတာနီ နှစ် စေ့သုံးစေ့လောက်'

အယ်မာထွေးတိုက်သွားသဖြင့် ရွှေသွားသော ခုံကို သက်သက်ကမကျေမနပ်နှင့် ပြန်စီနေစဉ် စုလိုင်သည် သူ့လက်ထဲသို့ ပါတာနီတစ်ထုပ်လုံးထည့်ပေးလိုက် သည်။ အယ်မာထွေးသည် အနီဆုံး အရဲဆုံး ပါတာနီစေ့လေးများ ကို ရွေးယူကာ သူ့နှုတ်ခမ်းကို ပွတ်နေသည်။ ကြာကြာမပွတ်ရပါချေ။ နှုတ်ခမ်းနုနုတွင် ဆေးနီများ ကူးကာ နီထွေးလာသည်။ ကျောင်းကို နှုတ်ခမ်းဆိုးမလာရဟူသော ကျောင်းစည်းကမ်းချမှတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် အယ်မာထွေးတို့လို မလှချင်ကလေးများ က ဝိနည်းလွတ်အောင် ပါတာနီကို အသုံးပြု ကြသည်။ ဆရာမ ဆူလျှင် "နှုတ်ခမ်းဆိုးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ပါတာနီစားထားတာပါ" ဟု ဆင်ခြေကန်ကြလေသည်။

'ဟေ့ အင်္ဂလိပ်စာအမှတ်တွေ သိပြီတဲ့'

နှုတ်ခမ်းဆိုး၍ ပြီးသော အခါမှ အယ်မာထွေးကပြောသည်။ ခြောက်လပတ် စာမေးပွဲမှ အမှတ်များ ဖြစ်သည်။ စုလိုင်တို့အားလုံး မျှော်နေရသော အမှတ်များ လည်း ဖြစ်သည်။

'ခင်ခင်လှပြောတယ်၊ ကော်မွန်းရွမ်းထဲမှာ တီချာစစ်နေတာ သူတွေ့ခဲ့တယ်တဲ့'

စုလိုင်သည် အဘိုးတို့အဘွားတို့အကြောင်းကို ခေတ္တမေ့ထားလိုက်ကာ သူ့ဖြေဆိုခဲ့သော အဖြေလွှာကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေမိလေသည်။ သူတို့သင်ရသော အင်္ဂလိပ်စာ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်သည် "အင်နာပူရနား" ဖြစ်သည်။ အင်နာပူရနားတောင်ကို ကြိုး စားပမ်းစားတက်ကြသော တောင်တက်သမားတစ်စုံအကြောင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ထဲမှ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သူ "ဟာဇော့" သည် အအေးဒဏ်ကြောင့် သွေးခဲသွားပြီး လက်ချောင်း ခြေချောင်းလေးများ ပုပ်သွားကာ ကြွေကျခဲ့ရသည်။ သူတို့၏ ကြိုး ပမ်းမှု ကို စုလိုင် အဓိပ္ပာယ်ရှာ၍ မရပါ။ ပြဋ္ဌာန်းထားသော စာအုပ် ဖြစ်၍ ကျေညက်အောင်တော့ သင်အံ့လေ့ကျက်ခဲ့ရသော် လည်းစိတ်ထဲတွင် မူ မကျေနပ်လှချေ။ "ငါသာဆိုရင် တောင်ထိပ်မှာ အလံစိုက်ချင်တာလေး တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ဒီလောက်အပင်ပန်းမခံပေါင်၊ ဘာမှလည်း အကျိုး ရှိတာ မဟုတ်" ဟု မကြာခဏ အတွေးပေါက်မိသေးသည်။ သို့သော် "ဟာဇော့တို့သည် အင်နာပူရနားတောင်ကို အဘယ်ကြောင့်

ဤမျှအပင်ပန်းခံကာ တက်ခဲ့ကြသနည်း" ဟူသော မေးခွန်းကို စာမေးပွဲ၌ မေးလာသော အခါတွင် ကား စိတ်ရင်း အတိုင်း ရေး၍ မ ဖြစ်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ဆရာမ သင်ထားသည့်အတိုင်းအလွတ်ကျက်ထားသော အကြောင်းအချက်များ ကို စုံစေ့အောင် ရေး ဖြေလိုက်ရသည်။

'ဟေ့ စုလှိုင်၊ အင်္ဂလိပ်ရှိမှာ စုလှိုင်အမှတ်အများ ဆုံး'

ခင်ခင်လှသည် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ရင်း အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ သူက စုလှိုင်ဆီသို့ လာကာ တစ်တန်းလုံးက သူ့ဆီသို့ ပိုင်းအုံလာကြသည်။ တစ်ယောက် တစ်ပေါက်တိုက်ခိုက်သွားသဖြင့် ခုံများ ရွှံ့စောင်းကုန်ပြန်လေသည်။ သက်သက်သည် အော်ရင်းဟစ်ရင်း ခုံများ ကို ပြန်ညှိနေသည်။ သူ့ခမျာသည် တစ်ပတ်အတွက် အတန်းသန့်ရှင်းရေး တာဝန်ခံမို့ ခုံများ ညီညာသပ်ရပ်စေရန် ထာဝစဉ်ဂရုစိုက်နေရသည်။ စာမေးပွဲ အမှတ်ကိုပင် မမေးအားရှာသေးချေ။

'တီချာက ပြောနေတယ်၊ စုလှိုင်သိပ်တော် တာပဲတဲ့၊ ရှစ်ဆယ်တောင်ရတယ်၊ အယ်မာတောင် ခုနစ်ဆယ့်ငါးမှတ်ပဲရတာ ၊ ဒို့က ငါးဆယ်ပဲရတယ်'

ခင်ခင်လှက ဝမ်းသာအားရပြောသည်။ သူ့အမှတ်နည်းသော လည်းစုလှိုင်အတွက် ဝမ်းသာနေသည်။ ထိုသို့ နေရာတကာတွင် စိတ်ကောင်းရှိခြင်းကြောင့် လည်း တစ်တန်းလုံး၏ ချစ်ခင်လေးစားမှု ကိုရကာ အတန်းခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

'ဟေ့ ဒို့ရော၊ ဒို့ဘယ်လောက်ရလဲ'

အမာညိုက မေးသည်။ ခင်ခင်လှသည် ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်လိုက်ကာ ရယ်သည်။

'အမာညိုက လေးဆယ့်တစ်၊ သက်သက်က လေးဆယ့်ငါး၊ ကျတဲသူက ဆယ့်ငါးယောက် ရှိတယ်'

'ဒို့ရော အောင်ရဲ့ လား'

နီနီက မရဲတရဲဝင်မေးသည်။ ခင်ခင်လှသည် နီနီကိုအားနာဟန်နှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါသည်။

'မအောင်ဘူး'

'ထင်သားပဲ၊ ဖြေမှမဖြေနိုင်ဘဲ'

နီနီသည် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ငြီးသလိုလို ပြောသည်။ ထို့နောက်စုလှိုင်ကို အထင်ကြီး အားကျဟန်လေးနှင့် လှမ်းပြီးကြည့်လေသည်။

'စုလှိုင်များ တော် လိုက်တာဟယ် ရှစ်ဆယ်တောင်ရတယ်၊ ဒို့က အဲဒီ တစ်ဝက် လေးဆယ်ရအောင်တောင် မဖြေနိုင်ဘူး'

ထိုကဲ့သို့သော အသံများ ကြားရသော အခါ စုလှိုင်သည် ဘဝင်မြင့် ချင်သလိုလိုပင် ဖြစ်လာသည်။ ဘာမှအပန်းတကြီး ဖြေလိုက်ရသည်မဟုတ်ဘဲနှင့် အမှတ်အများ ဆုံးရနေသည်ကိုပင် အံ့သြချင်သလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ဒီလောက်လွယ်တာကို ဘယ်လိုများ ကျအောင်ဖြေလိုက်သလဲဟုတွေ့ရင်း နီနီကို အထင်သေးမိသေးသည်။

စောစောလေးကမှ ခံစားခဲ့ရသော အဘိုးအဘွားတို့အတွက် ရှက်အားစိတ်ငယ်နှင့် ယခုလောလောဆယ် ခံစားနေရသော မိမိကိုယ်မိမိ အထင်ကြီးစိတ်တို့သည် စုလှိုင်ရင်ထဲတွင် လုံးထွေးနေကြသည်။

'တော် လိုက်တာဟယ်'

'သိပ်တော် တာပဲ'

'စတော် ကြီး စတော် ကြီးစုလှိုင်'

သူငယ်ချင်းများ သည် တစ်ယောက် တစ်ပေါက်ပိုင်းပြောနေကြသည်။ သူတို့ပါးစပ်ကသာ ချီးကျူး နေသော်လည်း မျက်လုံးများ က ဝန်တို ငြူစူသော မျက်လုံးများ ဟု စုလှိုင်ထင်မိသည်။

ထို့ကြောင့် စုလိုင်သည် ဘာမှပြန်မပြော ဖြစ်ဘဲ သူတို့ကို

ခပ်စိန်းစိန်းစိုက်ကြည့်ကာ သဲ့သဲ့လေးပြုံး နေမိလေသည်

ကုမ္ပဏီလုပ်ကာ လှူလေးပြု၊ နေကြသော မိန်းကလေးတို့သည်
အဆင့်ဆင့်စီတန်းနေကြသည်။ အလယ်တွင် ထိုင်နေသော အတန်းပိုင်ဆရာမ ကြီး၏
မျက်နှာသည်ကား တည်လှသည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် ဆရာမ ကြီး၏ မျက်နှာကို အသေအချာ
စိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ စာကျက်ပျင်းသော အမာညိုကို ခုံပေါ်တွင်
မကြာခဏတက်၍ ရပ်ခိုင်းသော ဆရာမ ကြီးမှာ သူပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ။

'ဘာပြုံးတာလဲ ကိုကိုရဲ့.'

'နင့်ကို ခဏ ခဏ ဒဏ်ပေးတာ ဒီဆရာမ ကြီးမဟုတ်လား မိညို'

'ဒါပေါ့ နေ့ခင်းတုန်းကတောင် အရိုက်ခံရသေးတယ်'

'ဘာ ဖြစ်လို့လဲ'

'အဟက် ကျောင်းတက်ချိန်မှာ မုန့်ခိုးစားတာမိသွားလို့'

'နင် မရှက်ဘူးလား မိညိုရယ်၊ ဒီအရွယ်ကြီးထိ အရိုက်ခံနေရတာ ၊ ကြည့်ပါဦး
ဆယ်တန်းတောင် ရောက်နေပြီ'

'ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ'

အမာညိုသည် ပြောင်စပ်စပ်နှင့် ပခုံးလေးတွန့်ကာပြောသည်။ ထို့နောက်
ကျော်ထွန်းညိုကြည့်နေသော ဓာတ်ပုံလေးကိုလှမ်း၍ ဆွဲယူလိုက် သည်။
သူ့ကိုတည်တည်ကြီးစိုက်ကြည့်နေဟန်ရှိသော ဆရာမ ကြီးကို
အသေအချာတည်တည်ပြန်ကြည့်ပြီး လျှာထုတ်ပြလိုက်လေသည်။

'ကိုကို ကျွန်တော့်ကို ဒီဂဏန်းတစ်ပုဒ် တွက်ပေးစမ်းပါ'

ညီလင်းညိုက အခန်းထဲဝင်လာရင်း ပြောသည်။ သူ့လက်ထဲတွင်
ဂဏန်းသင်္ချာစာအုပ်ကလေးကို ကိုင်ထားလေသည်။

‘ညီလင်းနော်၊ ငါ့ကို အဲဒီ လိုညာညာပြီး လာမတွက်ခိုင်းနဲ့လို့

ပြောထားတယ်မဟုတ်လား၊ နားမလည်ရင်မေး ရှင်းပြမယ်၊ နင်တို့နှစ် ယောက် လုံးတူတူပဲ၊
အင်မတန် အပျင်းထူတယ်’

‘မပျင်းပါဘူး ကိုကိုရာ’

အမာညိုနှင့် ညီလင်းညိုတို့သည် ကပျာကသီ ရှင်းချက်ထုတ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့နှစ် ဦးသည် သူတို့အစ်ကိုကြီးလောက် စာမကြိုးစားသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ဒါကိုတော့
ခြွင်းချက်မရှိ လက်ခံသည်။ သို့သော် ကိုကိုလောက်စာမကြိုး စားတိုင်း
ပျင်းသည့်အဆင့်အထိ ချက်ချင်း ရောက်သွားသည်တော့မဟုတ်ပါချေ။ သူတို့အငယ်နှစ်
ဦးသည်လည်း ကိုယ့်အတန်းနှင့် ကိုယ့်စာ၊ တန်ရုံလောက်တော့ ကြိုး စားကြပါသည်။

‘မိညိုအဲဒီ ပုစ္ဆာကိုဖတ်ကြည့်၊ ညီလင်းကို ရှင်းပြလိုက်၊ ရှစ်တန်းသင်တဲ့
ဂဏန်းသင်္ချာကို ဆယ်တန်းကျောင်းသူက ရှင်းမပြတတ်မှ ငါ့ဆီယူခဲ့’

ကျော်ထွန်းညိုက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလေသည်။ အမာညိုသည် သူ့အစ်ကိုအား
မကျေမနပ်နှင့် မျက်စောင်းဒဲလိုက်မိသည်။ သူသည် အင်္ဂလိပ်စာညွှဲသော်လည်း သင်္ချာတော့
တော် ပါသည်။ သို့သော် ညီလင်း မတွက်တတ်သော ပုစ္ဆာသည် မည် မျှခက်သည်ကို
မသိရသေးပေ။ တော် ကြာ အမာညိုမတွက်တတ်ပါက ဆယ်တန်းကျောင်းသူကြီးသည်
နေရင်းထိုင်ရင်း သိက္ခာကျရတော့မည့် အရေး ဖြစ်လေသည်။

‘ညီလင်းကလည်း ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဟာ၊ ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်တာပဲ၊ ဒီမှာ ကြည့်
စမ်း၊ ငါတို့ဆယ်တန်း(အေ)က စုရိုက်ထားတဲ့ပုံ၊ ငါ့ကို ခဏခဏဒဏ်ပေးတာ ဒီဆရာမ ကြီးပေါ့’

အမာညိုသည် သူ့လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံလေးကို ထောင်ပြရင်း လိမ္မာပါးနပ်စွာ
စကားလွှဲလိုက်သည်။ စကားလွှဲရကျိုး လည်း နပ်ပါသည်။ ညီလင်းသည် သင်္ချာစာအုပ်ကို
စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်ပြီး ဓာတ်ပုံလေးကို ကုန်းကြည့်သည်။

‘ငါ့ဘေးနားမှာ ရပ်နေတာ သက်သက်လေ၊ သူ့ခေါင်းမှာ ပန်ထားတဲ့ပန်းဖြူဖြူ
လေးတွေ တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ နင်စိုက်ထားတဲ့ ဇီဝဝါပင်ကပွင့်တာပေါ့၊ ငါလည်း

တစ်ပွင့်ပန်ထားတယ်'

'မမက ကျွန်တော့်ပန်းတွေ ခိုးသွားတာပေါ့'

'ဒါပေါ့ဟ နင်က ကောင်းကောင်းတောင်းရင် တိုတာကိုး'

ညီလင်းသည် အမာညိုကို အောင့်သက်သက်နှင့် စောင်းကြည့်သည်။ အမာညိုက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေလေသည်။ သူတို့နှစ် ဦးကိုကြည့်ကာ ကျော်ထွန်းညိုသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်မိသည်။ ညီလင်းသည် မွေးကတည်းကပင် မြေကြီးကို ဖက်မွေးလာသလားဟု ထင်မှတ်ရအောင် အစိုက်အပျိုး ဝါသနာထုံသူ ဖြစ်သည်။ လက်ဆိပ်ရှိသည်ဟုပင် ခေါ်ရမည် လားတော့ မသိချေ။ သူစိုက်သော အပင်လေးများ သည်လည်း အောင်မြင်သန်စွမ်းလှလေသည်။ အ ဖြစ်မရှိဘဲ အညွန့်နှုန်းချင်သည်ကား အမာညို ဖြစ်သည်။ ညီလင်း တကုပ်ကုပ်နှင့် စိုက်ပျိုး နေချိန်တွင် မြေကြီးကလေး တစ်ချက်ဆွ၊ ရေကလေးတစ်ခွက်လောင်းပေးရန်ပင် စိတ်ကူးထဲထည့်သူမဟုတ်ချေ။ သို့သော်လည်း သူသည်ပန်းဖူး၊ ပန်းပွင့် အလှအပလေးများ ကိုကား သာမန်မိန်းကလေးတို့ ကြိုက်သည်ထက်ပင် လွန်ကဲကာ ငမ်းငမ်းတက် ကြိုက်တတ်လေသည်။ ညီလင်းသည်သူစိုက်ပျိုး ထားသော အပင်ငယ်လေးများ က ပွင့်ဖူးလာသည်ကို တစ်မိမိမိမိကြည့်ကာ ကြည်နူးချင်သူ ဖြစ်သော်လည်း သူ့ခမျာ ဆန္ဒမပြည့်ဝရှာပေ။ ပန်းကလေးများ ပွင့်လာလျှင် အမာညို၏ လက်ချက်မိသွားသည်သာ ဖြစ်သည်။ အစပိုင်းကမြှောင်ပင်နှုန်းယူသွားလေ့ရှိသည်။ ညီလင်းက တွန့်တိုဟန်ပြသော အခါ တောင်း၍ နူးသည်။ နှစ် ပွင့်တောင်းလျှင် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့် တစ်ပွင့်သာရသော အခါအမာညိုတို့ အကျင့်ယုတ်တော့သည်။ ညီလင်းမနိုးမီ အစောကြီးထ၍ ခိုးနှုတ်ထားတတ်သည်။

'အောင်မာ နင်က အခုမှ တိုနေလိုက်တာ၊ နင့်ဇီဝါရုံက အားကြီးပွင့်တာပဲ၊ ငါနေတိုင်း နှစ် ပွင့် နှစ် ပွင့် နူးနှုန်းသွားနေတာ၊ အဲဒီ တုန်းကဖြင့် သိတောင်မသိဘဲနဲ့'

'ကျွန်တော် က မေမေ့ကို ဘုရားတင်ဖို့ နေ့တိုင်းနှုန်းပေးနေလို့ ပန်းတွေ လျော့နေတယ် အောက်မေ့တာ'

'ဟား ဟား ဘယ်ဟုတ် မလဲ အီစကို့ လက်ချက်၊ ဒီက သခင်မကြီးအမာညိုရဲ့ လက်ချက်'

အမာညိုသည် လက်မလေးထောင်ကာ ရယ်မောရင်း ပြောသည်။
ရယ်မောနေသော အစ်မအားကြည့်ရင်း ညီလင်းသည် စူအောင့်အောင့် ဖြစ်နေလေသည်။

'ကျွန်တော့်ပန်းလေး ပန်ထားလို့ ဒီထဲမှာ မမသက်က လှနေတာကိုး'

ယင်ကောင် ခေါင်းလောက်သာရှိသော မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း
ညီလင်းက မလိုတမာပြောလေသည်။ ဇီဝဝါပွင့်လေးသည် ဓာတ်ပုံထဲတွင်
အပ်ဖျားသာသာလေးသာရှိသော်လည်း အသားမယူသာယူသာ
အခြောက်တိုက်အသားယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

'အောင်မာ သက်သက်က အပြင်မှာ လည်း လှပါတယ်နော်'

'ဟား ဟား မျက်လုံးမှေးမှေးလေးနဲ့'

'မျက်လုံးမှေးမှေး မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်အစ်ကလေးပါ၊ ပါးကလေးဖောင်းဖောင်းနဲ့
ချစ်စရာလေး၊ နော် ကိုကိုရာ'

အမာညိုသည် သူငယ်ချင်းဘက်မှ ရှေ့နေလိုက်ရင်း ကျော်ထွန်းညိုဆီမှ
စစ်ကူတောင်းသည်။ ကျော်ထွန်းညိုသည် ပြုံး ရယ်ရင်း ယင်ကောင်ခေါင်းခန့်သာရှိသော
မျက်နှာလေးများ ကို တစ်ခုချင်းလိုက်၍ ကြည့်နေမိလေသည်။ 'သက်သက်က
သဘောကောင်းတယ် ကိုကို ရ၊ မိသက်ကိုကြိုက်စမ်းပါ၊ လှလည်း လှပါတယ်'

အမာညိုက ဇွတ်ပင်တိုက်တွန်းနေသည်။ ညီလင်းက
လည်ချောင်းယားလာဟန်နှင့် ချောင်းဟန်ရင်း သူ့အစ်ကိုအား မျက်လုံးတစ်ဖက်မှိတ်ပြသည်။

'နေဦးလေ ငါရွေးဦးမှာ ပေါ့'

'ရွေးမနေနဲ့ ကိုကိုရာ၊ သက်သက်က အလှဆုံးပါ'

'ဟ အရွေးမှာ ရင် ငါ့ချောယောက်ျားလေး၊ နစ်နာသွားမယ်ဟ ရွေးပါရစေဦး'

'ကျွန်တော် လည်း ရွေးမယ်လေ'

ညီလင်းသည် ပြောပြောဆိုဆို သူ့အစ်ကိုနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ဓာတ်ပုံကို ဝင်ကြည့်သည်။

'ဟဲ့ နင်က အငယ် နင်နဲ့မဆိုင်ဘူး'

'ငယ်လဲဘာ ဖြစ်လဲ ရွေးမှာ ပဲ၊ ဟော သူ့ကိုကြိုက်တယ်၊ သူ့ဘယ်သူလဲ'

ညီလင်းထောက်ပြသော သူ့ကို အမာညိုက ကဲပြီးကြည့်လိုက်သည်။ အယ်မာ ဖြစ်သည်။ ဆံပင်တိုတိုလေးသာထားသော အယ်မာ၏ မျက်နှာပိုင်းပိုင်းလေးသည် နုနယ်သန့်စင်ပြီး ကလေးလေးနှင့် တူနေသည်။ 'ဟဲ့ ဒီထဲမှာ ငယ်နေတာ၊ အပြင်မှာ နင့်ထက်ကြီးတယ်'

'ကြီးလည်း ကြိုက်လိုရတာ ပဲ မမရ ဟား ဟား'

'ဟောဒီမှာ မေမေရေ ညီလင်းရယ် သမီးသူငယ်ချင်းကိုကြိုက်တယ်တဲ့၊ မေမေရေ ဟောဒီမှာ '

အခန်းအပြင်ဘက်မှဖြတ်သွားသော မေမေ့ကိုတွေ့သော အခါ အမာညိုသည် ရုတ်တရက် ထအော်လိုက်သည်။ ညီလင်းသည် အမှတ်မဲ့ ကြောင်သွားပြီးမှ အမာညို၏ ပါးစပ်ကို လှမ်းပြီးပိတ်ထားလိုက်သည်။ အမာညိုက မလျှော့ချေ။ ဂူးဂူးဝါးဝါးနှင့် ဆက်ပြီးအော်ဟစ်နေသည်။

'ရန် ဖြစ်နေကြပြန်ပြီလား'

မေမေသည် အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသည်။ လုံးထွေးနေသော အငယ်နှစ်ဦးကိုအကဲခတ်ကြည့်ရင်း မျက်မှောင့်ကုတ်လိုက်သည်။

'ရန် ဖြစ်တာ ဟုတ်ဘူးမေမေ ညီလင်းကို သမီးက ဆုံးမစကားပြောနေတာ'

'ဟုတ်ဘူးမေမေ ဟုတ်ဘူး'

'ဟုတ်တယ် မေမေ'

'ကဲ ကဲ တော် ကြစမ်း၊ သားငယ် ဖေဖေကို သွားကူလိုက်၊ အပေါ်ထပ်မှာ စာအုပ်စီရီရှင်းနေတယ်၊ သမီးက မေမေကြီးဆီသွား၊ ညောင်းတယ် ပြောတယ် နှိပ်ပေးလိုက် ဟုတ်လား၊ သားကြီးက မြို့ ထဲသွားဦး၊ သားတို့ ဖေဖေကမှာ စရာရှိတယ်လို့ပြောနေတယ်'

မေမေပြောသော အခါမှ မေမေကြီး သိမ်းထားလေ့ရှိသော သကြားလုံးများ ကို တောင်းစားရန် သတိရတော့သည်။ သားတွေ သမီးတွေ လာရောက်ကန်တော့ထားလေ့ရှိသော အုန်းယို၊ နမ်းပျစ်၊ သကြားလုံး၊ အုန်းထန်းလျက်၊ စွန်ပလွံယို စသည်များ သည် မေမေကြီး၏ ခုတင်အောက်ရှိ သံပုံးထဲတွင် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု မပြတ်ရှိနေတတ်သည်။

အမာညိုသည် အခန်းထဲမှထွက်သွားသော မေမေ့နောက်မှပြေးလိုက်သွားမည် ပြုစဉ် ကျော်ထွန်းညိုက ရုတ်တရက်လှမ်းခေါ်သည်။ ဓာတ်ပုံလေးတစ်နေရာကို လက်ညှိုး နှင့် ထောက်ပြီး 'သူဘယ်သူလဲ' ဟုမေးလေသည်။ အမာညိုသည် ပြန်လှည့်လာပြီး ဓာတ်ပုံလေးကို အသေအချာကုန်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။

'စုလှိုင်'

ဆံပင်များ ကိုနောက်ဘက်သို့ အကုန်သပ်တင်ပြီးပြီးထားသော စုလှိုင်၏ မျက်နှာလေးသည်ရှင်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ကာ ကင်မရာဆီသို့ စိန်းစိန်းစားစား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

'စုလှိုင်တဲ့လား၊ သူ့အကြောင်း နင်မပြောဖူးဘူး'

'သိပ်မှမခင်ဘဲ'

အမာညိုသည် ဓာတ်ပုံကို အသေအချာထပ်၍ ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။ အတွင်း စိတ်ကို အကဲခတ်၍ မရသော ထိုမျက်လုံးစိန်းများ ကို မနှစ် မြို့သည်ကား အမှန်ပင်။

'ဘယ်လိုမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ဘဝင်'

'စာတော် လား'

'တော် လည်း တော် တယ်၊ ဘဝင်လည်း မြင့်တယ်'

အမာညိုက မျက်နှာလေးကိုမဲ့ကာပြောလိုက်သည်။ ထိုနောက်
ဓာတ်ပုံလေးကိုပစ်ချလိုက်ကာ ညီလင်း၏ နံကြားကို လက်သီးနှင့် တစ်ချက်ထိုးလိုက်ပြီး
အခန်းထဲမှပြေးထွက်သွားသည်။

'မေမေကြီးရေ အနှိပ်ခံရန် အသင့်ပြင်တော် မူထား၊ အနှိပ်သည်လာပြီ၊
သခင်မကြီးအမာညိုကြွတော် မူလာပြီ'

အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်ရင်း အော်ဟစ်သွားသည်။

'အမယ်လေးဟဲ့ မိညိုမျောက်မရယ်'

ပြေးလွှားတက်ရင်းမှ မေမေ့ကိုဝင်တိုးမိသည်။ အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသော
မေမေ့ရင်ခေါင်းကို ခေါင်းနှင့် တည့်တည့်ဝင်ပြီးဆောင့်မိသဖြင့် မေမေ့ ချောအတော်
အောင့်သွားပုံရသည်။ ရင်ဝကိုလက်နှင့် ဖိရင်း အော်သည်။အသွားမတော် တစ်လှမ်း၊
အစားမတော် တစ်လှတ်ဟုဆိုကြသည်။အတက်မတော် သော အခါတွင် ကား
အခေါက်ခံရတော့သည်။ မေမေ့ခေါက်သဖြင့် ပူခနဲ ဖြစ်သွားသော နဖူးကို လက်နှင့်
ပွတ်နေမိစဉ် ညီလင်းက လှေကားရင်းမှရပ်ကာ မော့ကြည့်ရင်း တဟားဟား
ရယ်နေလေသည်။

စုလှိုင်သည် လွယ်အိတ်နီနီလေးကို ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး
ရီပို့ကဒ်ကလေးဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

မြန်မာစာ ၆၀

အင်္ဂလိပ်စာ ၈၀

အပိုသင်္ချာ ၉၀

ဓာတုဗေဒ ၇၅

ရူပဗေဒ ၈၈

အမှတ်ပေါင်း ၃၉၃

အဆင့် ပထမ

စုလှိုင်သည် အမှတ်များ ကိုစိတ်ထဲမှပြန်လည်ပေါင်းကြည့်နေမိလေသည်။
ထို့နောက် သက်ပြင်းလေး တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိသည်။

'ဟေ့ မင်းကိုငါပြောနေတာ၊ ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလှရွှေဆိုတဲ့အကောင်ကိုအရေး
ပေးနေရတာ လဲကွဟင်'

'ရှင် သဝန်တို့လှေချကလား'

'ဘာ ငါက သဝန်တို့တာလား၊ မင်းကနန့်ကြောဆွဲတာလား၊ ပြောစမ်းပါဦး'

တစ်ဖက်ခန်းမှအသံများ လွင့်ထွက်လာသည်။ စုလှိုင်သည် ရီပို့ကဒ်လေးကို
စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။ ဒက်ဒီနှင့် မာမီတို့ရန်
ဖြစ်နေကြပြန်ချေပြီ။

'ဟာ ဟာ ငပြုး ကများ ပြရတယ်ရှိသေးတယ်၊ အမြှောင်မယားတွေ မှု
လိုပေါက်နေတဲ့သူကများ '

'ဟေ့ ငါ့ဟာငါ မှု လိုပေါက်ပေါက် မြက်လိုပေါက်ပေါက် ဘာ ဖြစ်လဲ၊ငါက
ယောက်ျား'

စုလှိုင်သည် ခုတင်ပေါ် ပစ်လှဲလိုက်ပြီး နားနှစ် ဖက်ကို လက်ဝါးလေးနှင့်
ပိတ်ထားလိုက်သည်။ မကြားချင်တော့သည့်အတွက် ဖြစ်လေသည်။

စုလှိုင်လူမှန်းသိကတည်းက ဒက်ဒီနှင့် မာမီတို့သည် တခြမ်းခြမ်းရန်
ဖြစ်လေ့ရှိသည်ကိုမှတ်မိခဲ့ရသည်။ ထိုရန်ပွဲများ သည် ခုထိမပြီးသေးချေ။ နောင်လည်း
ဆက်လက်ပြီး ဖြစ်နေဦးမည် ကို အလိုလိုလက်ခံထားမိလေသည်။

'ရှင်သာတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ တဏှာရူး၊ အတ္တသမား၊ ကိုယ့်အလိုပဲ
ကိုယ်ကြည့်တဲ့သူ'

နားပိတ်ထားသည့်ကြားထဲမှ မာမီအသံကို စူးစူးရှရှကြားရသေးသည်။ ထိုအသံ၏
နောက်တွင် ဒက်ဒီ၏ ဆဲဆိုသံ၊ ရိုက်သံ၊ ပုတ်သံများ ကို ဆက်တိုက်ကြားရတော့မည် ကို စုလှိုင်
သိသည်။

စားပွဲပေါ်ရှိ ရီပို့ကဒ်လေးသည် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေရှာသည်။
စုလှိုင်တို့အိမ်တွင် သူ့ကိုစိတ်ဝင်တစားကြည့်မည့် သူမရှိသည်ကို အရင့်အရင်လများ
ကတည်းက သိခဲ့ပြီး ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

'ချလွမ်း ချလွမ်း ခွမ်း'

ဆဲဆိုသံများ ၏ နောက်ကွယ်မှ ကွဲသံ ရှသံများ ကိုကြားရချေပြီ။ စုလှိုင်သည်
သူ့ရင်ဝကို လက်နှင့် အသာဖိရင်း မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ နှုတ်ခမ်းကို
ခပ်ဖိဖိလေးကိုက်ထားရင်းမှ 'ဒီလောကကြီးထဲကို ငါ ဘာ ဖြစ်လိုများ ရောက်လာမိတာပါလိမ့်'
ဟု နာနာကြည်းကြည်း တွေ့ လိုက်မိလေသည်။

စုလှိုင် လူ့လောကထဲသို့ ရောက်လာစဉ်က ကြိုဆိုမည့် သူမရှိခဲ့ချေ။ လမစေ့ဘဲ
ခုနစ်လနှင့် မွေးသော ကလေးငယ်လေး ဖြစ်၍ ပိန်လိုချည်နဲ့လှသည်။ ထိုအထဲတွင် ဒက်ဒီက
သူနှင့် လက်ထပ်အပြီး ခုနစ်လကျော်ကျော်တွင် မွေးသော ကြောင့် သူ့သမီး မ ဖြစ်နိုင်ဟု
သင်္ကာမကင်းရှိခဲ့သေးသည်ဟု ဆိုသည်။ မာမီကိုယ်တိုင်ကပင် စုလှိုင်ကိုနှစ်
လိုခဲ့သည်မဟုတ်ချေ။ ကိုယ်ဝန် နှစ်ဥ်က ဆေးပူဆေးခါးများ စားခဲ့ကြောင်းကို မာမီကြီးက
ပြောပြသေးသည်။

'ညည်းက အသက်ပြင်းတဲ့သက်ပြင်းမ၊ လူ့လောကထဲကို

မရမကရောက်အောင်ကိုဝင်လာခဲ့တာပဲ' ဟု မာမီကြီးက ပြောသင့်သည် မပြောသင့်သည်ကို မစဉ်းစားဘဲ ပြောချင်ရာကိုပြောချခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် စုလှိုင်သည် သူမသိသင့်သော သူမမွေးမီက အကြောင်းအချက်များ ကိုပင် ကလေးဘဝ ကတည်းက သိခဲ့ရသည်။ ဖြူစင်နုနယ်လှသော နှလုံးသားအဖြူခံလေးပေါ်တွင် နာကျင်ခြင်း၊ ဆွေးမြည် ကြေကွဲခြင်း စသော အစိမ်းရောင် ၊ အနက်ရောင် များ ကစောစီးစွာ စွန်းထင်းခဲ့ရလေသည်။

စုလှိုင်သည် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားရင်း အမာညိုကို မြင်ယောင်လာသည်။ အမာညိုသည် အင်္ဂလိပ်စာ ၄၁ မှတ်တည်းရသည့်အတွက် အိမ်ရောက်လျှင် အဆူခံရတော့မည့် အကြောင်း ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ညည်းနေသည်။ 'ဘယ်သူကဆုမှာ လဲဟင်' ဟု စုလှိုင်ကမေးလိုက်သော အခါ 'တစ်အိမ်လုံးပေါ့၊ ဖေဖေရောမေမေရော မေမေကြီးရော ကိုကိုကရော ဆူကြမှာ ၊ ဟင်း ညီလင်းကတောင်သံယောင်လိုက်ပြီး ဝင်ဆူချင်ဆူဦးမှာ ' ဟုပြောလေသည်။ စုလှိုင်သည် အမာညို၏ စကားကိုနားထောင်ရင်း အထူးတဆန်းခံစားရသည်။ 'စုလှိုင် ကတော့ ပျော်နေမှာ ပေါ့၊ ပထမကြီးများ တောင်ရတာ ၊ စုလှိုင် ဖေဖေနဲ့မေမေဆို ဘယ်လောက်သဘောကျလိုက်မလဲ' ဟု အမာညိုက အားကျသလို ပြောလေသည်။ ထိုအခါစုလှိုင်၏ ရင်ထဲတွင် ဟာတာတာကြီး ဖြစ်သွားပြီး အူကြောင်ကြောင် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ အဆူခံရမည် ဟု အားငယ်သလိုပြောနေသော အမာညိုကို ကြည့်ရင်းကြွားနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်လာမိသည်။ စုလှိုင်၏ ဟာနေသော ရင်ထဲတွင် အမာညိုလိုပင် အဆူခံချင်စိတ်ဝင်လာသလိုလိုရှိသည်။ သို့သော် စုလှိုင်ကိုဆူမည် သူမရှိချေ။ စာမေးပွဲကျလျှင်ပင် အရေး တစိုက်နှင့် ဆူမည် မဟုတ်။ ပထမရလျှင်လည်း ချီးကျူး စကားမကြားခဲ့ရဖူးချေ။ စုလှိုင်၏ ခံစားမှု ကို ဝေမျှခံစားမည် သူ မရှိ။ ရှိရကောင်းစေဟုလည်း စုလှိုင်အမှတ်မထားမိတော့ချေ။

'ဒက်ဒီ သွားပြီ'

အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းထွက်သွားသော ကားသံကိုကြားရသည်။

ဒက်ဒီထွက်သွားပေပြီ။ သူ၏ နံပါတ်နှစ် ဆီသွားသလော သုံးဆီသွားသလော။ စုလှိုင်ခေါင်းရှုပ်ခွံ့ စဉ်းစားမနေချင်တော့ပေ။ ဒီည အိမ်ပြန်အိပ်တော့မည် မဟုတ်သည်ကား

ကျိန်းသေလေသည်။

'အေးတင် အေးတင် အခန်းထဲလာရှင်းစမ်း'

မာမီ၏ အော်ခေါ်သံကိုကြားရသည်။ မအေးတင်သည်

တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းဆွဲကိုင်ကာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလေသည်။ ရန်
ဖြစ်တိုင်းကွဲကျကျန်ရစ်ခဲ့သော ပုလင်းများ၊ ဖန်ခွက်များ ကို မကြာခဏ ရှင်းလင်း
သိမ်းဆည်းရသဖြင့် သူ့လက်ထဲတွင် အမှိုက်ကျုံး ဂေါ်ပြားကိုပါ တစ်ခါတည်း
အဆင်သင့်ကိုင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

'ဆာမီကိုပြော ကားထုတ်ထားပါလို့'

မာမီလည်း အပြင်သို့ ထွက်ဦးမည် ဖြစ်သည်။ အိမ်အပြန် ညဉ့်နက်မည် ကား
သေချာလေသည်။

စုလှိုင်သည် လှဲနေရာမှထကာ မာမီအခန်းသို့ ကူးလာမိသည်။

မာမီမျက်ခွံလေးများ သည် မသိမသာမို့နေသည့်အတွက်
မျက်ရည်ကျထားကြောင်းသိသာလေသည်။ ဆေးကူထားသော ပါးပြင်လေးသည် နှင်းဆီ
သွေးစိုနေသည်။ မှန်ထဲတွင် အရိပ်ထင်လာသော စုလှိုင်ကိုမကြည့်အားသေးဘဲ နှုတ်ခမ်းနီကို
သတိထားပြီး ပုံဖော်ဆိုးနေလေသည်။ အသက်လေးဆယ်ပင်မပြည့်သေးသော မာမီသည်
ယောက်ျားသားတို့ လည်ပြန်ကြည့်ရမည့် အလှအားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

'ထမင်းစားမသွားဘူးလား မာမီ'

'ဟင့်အင်း ကြည်ကြည်တို့အိမ်မှာ ပဲ စားတော့မယ်'

ကြည်ကြည်ဟူသည်မှာ မာမီ အပေါင်းအသင်းတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့အိမ်တွင် ကုန်သည်၊ ပွဲစား၊ အရာရှိ လူပေါင်းစုံဆုံကာ မိုးအလင်း ဖဲဝိုင်းများ လည်း
ရှိတတ်လေသည်။

'စု ပထမရတယ် မာမီ'

'ဘယ်မှာ လဲ'

'အခု ဒုတိယအစမ်း စာမေးပွဲမှာ လေ'

'ဟုတ်လား တော် သားပဲ'

မာမီသည် ဗီရိထဲမှ ပိုးပျော့လုံချည် ခရမ်းရောင် လေးကိုထုတ်ယူ ကာကိုယ်တွင် ကပ်ကြည့်လိုက်သည်။ မကြိုက်သလို ခေါင်းယမ်းပြီး ခုတင်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဘရိုကိတ်အစိမ်းရင့်ရင့်ကလေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

'နက်ဖြန်ကျရင် ရီပို့ကဒ်ပြန်ပေးရမယ်၊ မာမီဆိုင်းထိုးပေးခဲ့ပါဦး'

စုလှိုင်သည် ရီပို့ကဒ်အပြာရောင် လေးကို မာမီရှေ့သို့ ထိုးပေးလိုက် ရင်းပြောသည်။ အသင့်ယူလာသော ဖောင်တိန်ကို အဖုံးဖွင့်ပြီး တစ်ပါတည်း လှမ်းပေးလိုက်သည်။

မာမီသည် ရီပို့ကဒ်လေးကို မှန်တင်ခုံပေါ်ချလိုက်ပြီး ကုန်း၍ လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။ ပါးစပ်ကမူ အမှိုက်သိမ်းနေသော မအေးတင်ကို ဆူပူနေလေသည်။

'မီးပူတိုက်တာ ဘယ်လိုတိုက်ထားတာလဲ အေးတင်၊ ဒီလုံချည်ကြည့်ပါဦး၊ အလယ်မှာ ကြေလို၊ ပြန့်လည်းမပြန့်ပါလား'

စုလှိုင်သည် မာမီပြန်လှမ်းပေးလိုက် သော ရီပို့ကဒ်နှင့် ဖောင်တိန်လေးကို နာနာကြည်းကြည်းစိုက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းလေးရှိက်လိုက်မိ လေသည်။

*

'နာတယ်ဆိုတာလည်းစိတ်၊ ပျော်တယ်ဆိုတာလည်းစိတ်ပဲ ကျောင်းအမရဲ့ ၊ ပျော်တယ်၊ ပျင်းတယ်၊ ငြီးငွေ့တယ်၊ ဒီစိတ်တွေ ကို ဖမ်းပြီး ငြိမ်အောင်ထားနိုင်တဲ့တစ်နေ့မှာ ဈာန်ပျံ့တယ်ဆိုတာ ဘာခဲယဉ်းတော့မှာ လဲ'

'အဲဒီ စိတ်က မငြိမ်လို့ ခက်နေတာပေါ့ ဦးလေးရဲ့ '

'အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူ၊ ပြင်းပြင်းထုတ်၊ ဘဝင်မှာ မှတ်၊ သွားလည်းသတိ၊ စားလည်းသတိနဲ့ သတိကိုမပြတ်စေနဲ့၊ ခြေလှမ်းတာကအစ လှမ်း
တယ်ကြွတယ်ချတယ်ဆိုတာ အမြဲမှတ်နေ၊ ဟော စားပြန်ရင်လည်း ရသာစုံကို စိတ်မစွဲဘဲ
အာဟာရအတွက် ဒီကိုယ်ခန္ဓာကြီးရှင်သန်ဖို့အတွက် စားရတယ် ဝါးရတယ်၊ ဒီအစားကို
တံတွေ :တွေ နဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာ လိမ်းရတယ် နယ်ရတယ် ဆိုတာမှတ်ရင်း မျှချကွဲ.'

ဘဘကြီးသည် ပြောရင်းဆိုရင်း သူ့ရှေ့မှလက်ဖက်သုပ်ကို
တစ်စွန်းမောက်မောက်ခပ်ကာ ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်သည်။ စာငုံ့ကျက်နေသော
သက်သက်သည် လက်ဖက်စားချင်နေသော ဘဘကြီးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့တရားနှင့်
အညီ 'ဝါးတယ်၊ ဝါးတယ်' ဟု အာရုံမှသွင်းပါ့မလားဟု တွေ့ရင်းတစ်ဦးတည်းပြု
လိုက်မိသည်။

'အဲဒီ လိုဆင်ခြင်ပြီး ဖြည်းဖြည်းစားရတယ် ကျောင်းအမရဲ့ ၊
ရသာရုံကိုတပ်မက်ပြီး အလောတကြီးမျှချရင် လောဘတဲ့၊ တွေးထုတ်ပြန်ရင်လည်းဒေါသတဲ့'
'ဟုတ်ကဲ့'

ဘဘကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို လက်ဖက်တစ်စွန်း ခပ်စားလိုက်ပြန်သည်။

'ဆားလေးများ နည်းနည်း ပေါ့သလား မသိဘူး'

ဆင်ခြင်ခြင်းတရားဟောနေသော ဘဘကြီးက ပြောသော
အခါသက်သက်သည် ဒွိခနဲကျိတ်၍ ရယ်လိုက်မိလေသည်။ ကျိတ်၍ ပင် ရယ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သော်လည်း သက်သက်၏ အသံက အတန်ငယ် ကျယ်သွားပုံ ရလေသည်။ မေမေက
မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။ သတင်းစာဖတ်နေသော ဖေဖေကမူသက်သက်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး
မသိမသာ ပြုံးနေလေသည်။

သက်သက်တို့အိမ်သည် မကျယ်လှပေ။ မြန်မာရပ်ကွက်ထဲတွင် ရှိသော
တစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်လေး ဖြစ်သည်။ စာကျက်ရန် အခန်းသတ်သတ်မရှိသည့်အတွက်
သက်သက်၏ စာကြည့်စားပွဲကို ဧည့်ခန်းတွင် ပင် နေရာချထားရသည်။ ထို့ကြောင့် ညတိုင်

နေ့သည့်လာတိုင်း သက်သက်ခမျာ စာကြည့်ပျက်ရလေသည်။ နံရံကိုမျက်နှာမူကာ
ကျောခိုင်းပြီး စာကျက်ရန် ကြိုး စားသော်လည်း စကားပြောသံများ ကို တားဆီး၍ မရပေ။
သက်သက်၏ နားထဲသို့ ဒလဟောဝင်ရောက်လာလေ့ရှိသည့်အတွက်
အာရုံပျက်ပြားရလေ့ရှိသည်။

'ဒုတိယအစမ်း အမှတ်တွေ သိပြီလား သမီး'

ဖေဖေက သတင်းစာကိုဘေးသို့ ချလိုက်ရင်းမှ လှမ်းမေးသည်။ သက်သက်သည်
ဖြန်းခနဲရင်ခုန်ပြီး မအီမသာ ဖြစ်သွားလေသည်။

'ရီပို့ကဒ်တောင် ဒီနေ့ရခဲ့ပြီ'

'ဟင်၊ ဘာလို့ စောစောက မပြတာလဲ'

ဖေဖေကနေရာမှထကာ သက်သက်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ သက်သက်သည်
အပြောရခက်နေသော မျက်နှာထားလေးနှင့် လွယ်အိတ် ကလေးကိုတင်းတင်း
ပွေထားလိုက်သည်။

'ဖေဖေ၊ သမီးကို မဆူရဘူးနော်'

'ဘာ ဖြစ်လို့လဲ'

'သမီး၊ အဆင့် ခုနစ်ပဲရတယ်'

'ဟောဗျာ'

သက်သက်သည် မေးခွန်းထုတ်ဟန်နှင့် ကြည့်နေသော ဖေဖေလက်ထဲသို့
ရီပို့ကဒ်ပြာပြာလေးကို တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့် ထည့်ပေးလိုက် သည်။

ဖေဖေကလက်ထဲမှမျက်မှန်ကို ပြန်တပ်ကာ မီးရောင် တွင် ထောင်ရင်း အမှတ်များ ကို
အသေအချာ ကြည့်နေသည်။

'အင်္ဂလိပ်စာမှာ သိပ်နည်းသွားတယ် ဖေဖေ၊

ပထမရတဲ့စုလှိုင်ကရှစ်ဆယ်တောင်ရတယ်'

'ဒီလိုဆို သမီး ဒုတိယတော့ ချိတ်သင့်တာပေါ့၊ ဒုတိယမဟုတ်လည်းတတိယ စတုတ္ထ၊ ကဲ သင်္ချာမှာ လည်း ရှစ်ဆယ်ပဲရတယ်၊ မှာ :ကိုမှာ :တာလား၊ဒါမှမဟုတ် လျှမ်းတာလား၊ မြန်မာစာ ကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ခြောက်ဆယ့်ငါးမှတ်တဲ့ '

'အင်္ဂလိပ်စာမှာ သိပ်နည်းသွားလို့ပါ ဖေဖေရဲ့ '

သက်သက်သည် ဆင်ခြေကန်ဟန်နှင့် ပြောနေသည်။ ပထမအစမ်းတုန်းက ဒုတိယရထားခဲ့ရာမှ အဆင့်ခုနစ်ထိ လျှော့ကျသွားသဖြင့် သက်သက်သည် ရီပို့ကဒ်ကို အိမ်ကိုပင် ယူမလာချင်ပေ။ မကျေမနပ်နှင့် မအီမသာကြီး ဖြစ်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် မပြသေးဘဲ သိမ်းထားသည်။ နက်ဖြန်မနက်ကျောင်းသွားခါနီး မှကပ်ပြီး လက်မှတ်ထိုးခိုင်းမည် ဟု စိတ်ကူးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

'အဆင့် ဘယ်လောက်ရသလဲ'

နားစွန့်နားဖျားကြားလိုက်သော မေမေက ဘာကြီး၏ ဆင်ခြင်ခြင်းတရားကို ခေတ္တဘေးချိတ်ထားလိုက်ကာ လှမ်းမေးသည်။ သက်သက်သည်ခေါင်းလေးပုဝင်သွားပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

'ခုနစ်'

'ဟင်၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ'

'မေမေကလည်း အနိစ္စ အမြဲမရှိတဲ့၊ ဒီ ဒုတိယနေရာကြီးကို သမီးကအမြဲယူထားရင် အနိစ္စသဘောကို လွန်ဆန်ရာကျမှာ စိုးလို့ပါ'

မေမေသည် ရုတ်တရက် ရယ်ချင်သွားဟန်ရှိသော် လည်း အတင်းပြန်တည်ထားလိုက်သည်။ သက်သက်ကို လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြကာ 'သတိထား' ဟု အသံတိတ် ကြိမ်းလိုက်လေသည်။

ဖေဖေသည် ဖောင်တိန်ကိုထုတ်ကာ မိဘဟုရေး ထားသော အကွက်ကလေးတွင် မှတ်ချက်အနည်းငယ်ရေး ပြီးမှ လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။

သက်သက်သည် ဖေဖေရေး သော မှတ်ချက်ကလေးကို ကဲ၍
ကြည့်လိုက်မိသည်။ "ဆတက်ထမ်းပိုး ကြိုး စားပါစေမည် " တဲ့။

'အမာညို'

စုလှိုင်က ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်သည်။ ထုပ်ဆီးတိုးနေသော အမာညိုက
မကြားချေ။ ခေါင်စည်းနေရာတွင် တည့်တည့်ရပ်ပြီး 'ခေါင်စည်းပေါ် ချေးယိုချ အောင်သူလာမှ
ဖယ်ပေးမယ်၊ အောင်သူလာမှ ဖယ်ပေးမယ်' ဟု ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် အော်ဟစ်နေသည်။

'အမာညို'

အသံကိုမြှင့်ပြီး အော်လိုက်သော အခါမှ အမာညိုက လှည့်ကြည့်သည်။

'ပန်းတွေ ပါလာတယ်'

'ဘာပြောတယ်'

'ပန်းတွေ ၊ ဆောင်တော် ကူးပန်းတွေ ပါလာတယ်၊ ကားထဲမှာ ၊ ကိုယ်
တစ်ယောက် တည်း မနိုင်ဘူး၊ လိုက်သယ်လှည့်လေ'

'ဝေး ဟေး ဟေး ဆောင်တော် ကူးပန်းတွေ ပါတယ်တဲ့ ဟေ့'

အမာညိုသည် ရုတ်ခြည်းပြုံး သွားပြီး လက်နှစ် ဖက်ကိုငှေ့ယမ်းကာ
ပြေးချလာသည်။

ကားနောက်ခန်းတွင် ဆောင်တော် ကူးပန်းများ အပြည့်အသိပ်
ထည့်ထားလေသည်။ ဖွေးနုနေသော ပန်းခက် ပန်းခိုင်များ ကို အမာညိုသည် လောဘတကြီး
ပြေးပွေလိုက်ရင်း ဝမ်းသာအားရ ရယ်မောနေမိလေသည်။

'အမာညိုဘာလို့ ဒီလောက် ရယ်နေတာလဲဟင်'

'ပျော်လို့ပေါ့၊ ကြည့်စမ်း ပျော်စရာ မကောင်းဘူးလား'

အမာညိုသည် ပန်းဆုပ်ပန်းခဲများ ကို တအားရှိက်နမ်းလိုက်ရင်းမှပြုံးရွှင်စွာ ဖြေသည်။ စုလှိုင်သည်ပန်းလေးတစ်ခက်ကို ဆွဲယူကာ အမာညိုလိုပင် ရှိုက်နမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မွှေးပျံ့သင်းထုံသော ရနံ့ကို ရှူရှိုက်လိုက်ရသည်။ သို့သော် အမာညိုလိုတော့ ရွှင်မြူး ဝမ်းသာစိတ် ဖြစ်ပေါ်၍ မလာပါချေ။

'ဟယ် ပန်းတွေ ပန်းတွေ ဟေ့'

'လှလိုက်တာဟယ်'

'ရှူး အား၊ မွှေးလိုက်တာ'

'သယ်ကြ၊ သယ်ကြ၊ ကူသယ်ကြဦး၊ တစ်တန်းလုံး ဝေပြီးပန်ရ အောင်၊ ဟေ့ အလှဆုံးအခက်က တီချာတို့ဖို့ ထားလေ'

ပန်းများ ကို လောဘတကြီးနှင့် တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်သယ်သွားကြသော မိန်းကလေးများ ကို စုလှိုင်သည် ငြိမ်ငြိမ်ကြီးရပ်၍ ငေးကြည့်နေမိလေသည်။ မနေ့တုန်းက ခင်ခင်လှပေးသော ဆောင်တော် ကူးပန်းလေးတစ်ခက်ကို အမာညိုနှင့် သက်သက်တို့ လှနေကြလေသည်။ မည် သူကမျှမလျှော့ချင်ကြသဖြင့် ပန်းခက် ကလေးကို ထက်ပိုင်းချိုး ကာ တစ်ပိုင်းစီ ပန်ဆင်ခဲ့ကြသည်ကို စုလှိုင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုပန်းများ သည် စုလှိုင်တို့ခြံထဲတွင် အများ အပြား ပွင့်လေ့ရှိသည်။ မည် သူမျှ အရေး လုပ် ခူးယူပြီးပန်ဆင်လေ့ မရှိကြပေ။ သူတို့က ဒီလောက် မက်မက်မောမော ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရသော အခါ စုလှိုင် အမှန်တကယ်ပင် အံ့သြခဲ့မိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီနေ့မနက် ပန်းများ တစ်ဆုပ် တစ်ခွေပွင့်နေသည်ကို တွေ့ရသော အခါ ဦးဆာမိကို ခူးခိုင်းပြီး ကားထဲသို့ ထည့်ယူလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'ကဲ ပြီးပြီလားစု'

ဦးဆာမိကမေးသည်။ စုလှိုင်သည် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြကာ ကားတံခါးကို

ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။ ပန်းအကြွေလတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ကလေးများ သည်
ကားနောက်ခန်းတွင် ဖွေးနေသည်။

ကားထွက်သွားသော အခါမှ စုလှိုင်သည် အသက်ဝဝရှုလိုက်မိသည်။ သင်းထုံချို
မွှေးနေသော ပန်းရနံ့သည် လွင့်ပျံ့ထွက်မသွားသေးဘဲ တဝေဝေဝေဝေနေလေသည်။

'ဟယ် အများ ကြီးပဲ အများ မှအများ ကြီး၊ စုလှိုင်က လိမ္မာလိုက်တာ'

သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော ရနံ့နှင့် အတူ မိန်းကလေးတို့၏ ရွှင်ချိုသော
အသံလေးများ သည်လည်း အခန်းအပြင်သို့ လှံ့ပြီးထွက်နေလေသည်။

စုလှိုင်သည်အခန်းထဲသို့ လှမ်းမဝင်သေးဘဲ အဝတွင် ရပ်ကာ ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်မိသည်။
သူသည် တစ်ယောက် တစ်ပါးနှင့် 'စုလှိုင်က လိမ္မာလိုက်တာဟယ်' ဟု အော်နေကြသော
လည်း စုလှိုင်ကို တစ်စုံတစ်ဦးကမျှ သတိ မရေချ။ ဖြူဖွေးလတ်ဆတ်သော ပန်းခိုင်များ
အနီးတွင် သာ ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်နေကြလေသည်။

အလှဆုံးပန်းခက်ကြီးကို ဆရာမ ၏ ခုံပေါ်တွင် တင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏ ။
ကျန်သော ပန်းများ ကို အမာညိုက လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားသည်။ သူ စိတ်တိုင်းကျ
ဝေစုခွဲနေလေသည်။ တတ်နိုင်သမျှ အချိုး ကျညီအောင်ခွဲပြီး ခုံများ ပေါ်တွင် ဝေပုံကျလိုက်ပြီး
တင်ပေးနေသည်။

'ဟေ့ ဆံညှပ် တစ်ချောင်းလောက် မပိုဘူးလားဟင်'

'ငါပန်ထားတာ ကောင်းရဲ့ လား'

'အဲဒီ လို ပိုက်ပန်တာလေး သိပ်လှ'

'ဟေ့ အယ်မာ ယူပန်းခိုင်နဲ့ ကိုယ့်ပန်းခိုင် လဲမလား'

'မသန်းအေး ကျောင်းမတက်ရင် သူ့ဝေစု ငါပိုင်တယ်နော်'

ပန်းပန်ရင်းအလုပ်ရှုပ်နေကြသော မိန်းကလေးများ ကို စုလှိုင်သည်
ငေးပြီးကြည့်နေမိသည်။ ဒီပန်းလေးရတာ ဘာများ ပျော်စရာရှိပါလိမ့်ဟု တွေ့

နေမိလေသည်။ ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေသော မျက်နှာလေးများ ကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် ပိုပြီး ဟာသွားသည်။ သူတို့ကိုပင် ဝန်တိုသလိုလို ငြူလှာမိသည်။ ဆံတို၊ ဆံရှည်၊ ကျစ်ဆံဖြိုး၊ တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံး၊ အကုန်လုံးသော ဆံပင်များ ပေါ်တွင် ဖြူနုနုပန်းခက်လေးများ က ယိမ်းကနေကြသည်။

'ဟေ့ စုလှိုင် ပန်းမပန်ဘူးလား'

သက်သက်က လှမ်းမေးလေသည်။ သူ့တစ်ခေါင်းလုံးတွင် ကားဆံပင်ကိုပင် မမြင်ရတော့ချေ။ ပန်းများ ကို မနိုင်မနင်းနှင့် လောဘတကြီး ပန်ဆင်ထားလေသည်။

'ဟင့်အင်း'

စုလှိုင်က ခေါင်းယမ်းကာ ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ထဲတွင် အမှတ်မထင် ကိုင်ထားသော ပန်းခက်လေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ဖွေးနုနေသော ပန်းဆုပ် ပန်းခဲလေးသည် စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင် လေး သန်းနေသည်။ ပျော်ရိပ်ရွှင်ရိပ်သန်းနေသော မျက်လုံးလေးများ သည် ထိုပန်းခက်ကလေးကို တန်ဖိုးတထားနှင့် မြတ်မြတ်နိုးနိုးကြည့်နေကြသည်ကို စုလှိုင် သိသည်။ ဟာနေသော စုလှိုင်၏ ရင်ထဲမှကွက်လပ်ထဲသို့ အရိုင်းစိတ်တစ်ခုကငြင်ငြင်သာသာ တိုးဝင်လာသည်။

'ပန်လိုက်ပါလား စုလှိုင်ရယ်၊ တစ်တန်းလုံး ပန်ထားကြတာ၊ ဖက်ရှင်ပေါ့'

'အေးလေ စုလှိုင်က ပန်းတွေ တော့ အများ ကြီးယူလာပြီး၊ သူ့ကိုယ်တိုင်တော့ မပန်ဘူးလားဟင်'

တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းပြောနေကြသော အသံလေးများ ကိုကြားရသော အခါ စုလှိုင်သည် ခပ်အေးအေးပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖွေးနုနေသော ပန်းပွင့်လေးများ ကို တစ်ပွင့်ချင်း ခြွေချလိုက်လေသည်။

'ဟယ် ဟယ် စုလှိုင်ရယ်၊ ပန်းလေးတွေ ကို ခြွေချပစ်တယ်၊ နင် အရူးလား၊ ဘာလို့ခြွေပစ်တာလဲ'

အမာညိုသည် လွင့်ကြီသွားသော ပန်းပွင့်လေးများ ကို နှမြောတသစွာ
ကြည့်ရင်း အော်လေသည်။ စုလိုင်သည် အရိုးချည်းသာကျန်တော့သော ပန်းခက်လေးကို
လွှတ်ချလိုက်ပြီး အမာညိုကို ခပ်စိန်းစိန်း လှမ်းကြည့်သည်။
ထို့နောက်တိုးတိုးလေးပြောလေသည်။

'ခြေပစ်တာခြေချင်လို့ပေါ့'

သူလေ ပန်းတွေ ကိုမပန်ဘဲ ခြေပစ်လိုက်တယ် ညီလင်းရာ၊ အာ ကွာ
နှမြောဖို့ကောင်းလိုက်တာ'

အမာညိုက တအံ့တဩပြောပြလိုက်မိသည်။ ကြမ်းပေါ်သို့ လွင့်ကြီကျသွားသော
ဖြူလွလွပန်းပွင့်လေးများ ကို ယခုတိုင် မြင်ယောင်ပြီး နှမြောနေဆဲ ဖြစ်သည်။

'မမက ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေတာကို မျက်စိနောက်လာလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့' 'အောင်မာ
ငါ့ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်တယ်လို့ ဘယ်သူပြော၊ နင့်ဘယ်သူပြော'

'အို အသိသာကြီး၊ ပန်းများ မြင်ရရင် မမဘယ်တုန်းက ငြိမ်ငြိမ်နေနိုင်လို့လဲ'

'အောင်မာ'

အမာညိုသည် နာလိုခံခက်နှင့် ညီလင်းကိုမျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။
ညီလင်းသည် သူ့အစ်မကို သဘောကျစွာ ကြည့်ရင်း ရယ်နေသည်။ ညီလင်းပြုံးရယ်လျှင်
သူ့မေးစေ့လေးသည် ခွက်ဝင်သွားပြီး အရာလေးပေါ်လာလေ့ရှိသည်။
ဟောလီးဝုဒ်မင်းသားကပ်ဒေါက်ကလပ် ပြုံး ပုံနှင့် တူသဖြင့် ထိုမေးမှ အချိုင့်လေးကို အမာညို
သဘောကျမိလေသည်။

'မိညိုစာမေးပွဲနီးပြီနော်၊ စာကျက်ချိန်မှာ တော် ရုံလေပေါ့'

တစ်ဖက်စားပွဲမှ ကျော်ထွန်းညိုက လှမ်းပြောသည်။ အမာညို
သည်မေမေကြီးနှင့် အတူအိပ်ရသည်။ သူ့အတွက် စာကြည့်စားပွဲသက်သက်မရှိချေ။ ယခင်က
မောင်နှမသုံးဦးပေါင်း၍ တစ်စားပွဲတည်း ကျက်မှတ်ခဲ့ကြရသည်။ ကျော်ထွန်းညို

ဆယ်တန်းအောင်၍ စက်မှု တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရသော အခါတွင် ကား ဖေဖေသည်
သားကြီးအတွက် စာကြည့်စားပွဲတစ်လုံး သတ်သတ် စီစဉ်ပေးသည်။ ယခင်ကျက်စ
စားပွဲဟောင်းကြီးကို အမာညိုနှင့် ညီလင်းညိုတို့ ဆက်လက် အသုံးပြုကြရလေသည်။

'အရေး ကြီးတဲ့အကြောင်း ပြောနေတာပါ ကိုကိုရ'

'ဘာအကြောင်းမို့လဲ'

'စုလိုင်အကြောင်း'

'ဟိုဓာတ်ပုံထဲက ကောင်မလေးလား'

'ဒါပေါ့'

ကျော်ထွန်းညိုက လှည့်မကြည့်အားသေးပေ။ ဆလိုက်ရှူးလ် တစ်ချောင်းနှင့်
တကုန်းကုန်းအလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဆလိုက်ရှူးလ်သည် သင်္ချာတွက်ရာတွင် အမာညိုတို့အသုံးပြု
နေသော လော့ဂရစ်သမ်ထက်လွယ်သည် ဟု သူ့အစ်ကိုက ပြောလေ့ရှိသည်။
သူတန်ဖိုးကလည်း မသေးလှ။ တစ်ချောင်းကိုခြောက်ဆယ်ပေးရသည်။ ဆလိုက်ရှူးလ်မှ
အလယ်သားလေးကို ဘယ်ရွှေ့လိုက်၊ ညာရွှေ့လိုက် တကုန်းကုန်းရေး မှတ်လိုက်လုပ်နေသော
ကိုကိုကို အမာညိုသည် ကြည့်ရင်း သဘောကျလာသည်။ ခက်ရာခက်ဆစ် တွက်ချက်နေသော
ပညာရှိကြီးနှင့် တူနေသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

'စုလိုင်က ပန်းတွေ အများ ကြီး ယူလာတယ် ကိုကိုရ၊ ဟား တအားလှ၊
တအားမွှေးတာပဲ'

'နင် သူ့ကိုမခင်ဘူးဆို'

'ဟဲဟဲ ခုတော့ နည်းနည်း ခင်သွားပြီ'

'ဘာ ဖြစ်လို့လဲ၊ ပန်းတွေ ယူလာပေးလို့လား'

'ဒါပေါ့လို့'

အမာညိုသည် ပြုံးစစလေးပြောရင်း လွယ်အိတ်ထဲမှ မရန်းပြားထုပ်ကို
နှိုက်ယူလိုက်သည်။ အထုပ်ကိုဖောက်လိုက်သော အခါ မည်း မည်း ခြောက်ခြောက်
မရန်းပြားလေးသုံးပြား ပေါ်လာသည်။ အနားသားလေးများ သည် မှီ တက်နေသော်လည်း
အမာညိုလွှင့်မပစ်ရက်ပေ။ အလယ်သားလေးများ ကို ရွေးကာ စားသည်။

မက်မက်မောမော စားနေသော အမာညိုကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ညီလင်းက
နာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

'ဖေဖေက အချဉ်ထုပ်တွေ မစားရဘူးဆို၊ စားပြန်ပြီလား'

'ဖေဖေမှမသိတာ၊ နင်လည်း စားပါလား'

'အို ညစ်ပတ်တယ်တဲ့'

'ပတ်ပတ်ပေါ့၊ ငါတော့ကြိုက်တာပဲ၊ အခု ဒါလေးတစ်ထုပ် ငါးပြားပေးနေရတာ
နာတယ်သိလား၊ ကြည့်ပါဦး သုံးဖတ်ထဲရယ်၊ ငါတို့ ငယ်ငယ်ကနဂါးနီထုပ်ဆိုရင်
ကောင်းတယ်နော် ညီလင်း၊ ဒို့ ဒို့၊ ချဉ်ချဉ်၊ စပ်စပ်၊ ငါးပြားတန်ထုပ်ကလည်း အများ
ကြီးရတယ်'

'မမ ဒါလောက်ပိန်နေတာ အဲဒါတွေ စားနေလို့သိလား'

'ဘာ ဖြစ်သေးလဲ၊ ပိန်တာများ သေတတ်တာကျလို့'

'ဒါပေမဲ့ သေဘေးနဲ့တော့ နီးတာပေါ့'

'ဘာလို့နီးရမှာ လဲ၊ ဝတော့မှပိုနီးတာ၊ ဝတဲ့ခန္ဓာကိုယ်က
ပိုးမွှားဝင်စရာနေရာများများ ရှိတာပေါ့၊ ငါတို့လို ပိန်ပိန်လေးတွေ ကျတော့ ပိုးမွှားဝင်
လာဦးတော့နေရတာ ကျပ်တာနဲ့ ပြန်ထွက်သွားရော၊ ဟား ဟား'

အမာညိုက စကားနိုင်လှကာ ပြောသည်။ မရန်းပြားများ ကုန်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့်
စက္ကူခွံကို လုံးထွေးကာ လွယ်အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်သည်။ စာကြည့်စားပွဲနားတွင် စက္ကူခွံများ
တွေ့ပါက အချဉ်ထုပ်စားသည့်တရားခံကို တန်းပြီးမိသွားမည် အရေး ကို ကြို

တင်မြင်ယောင်မိသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

'မညို၊ ညီလင်း စာကျက်ချိန်မှာ ကျက်ကြစမ်း၊ တိတ်တော့၊
နောက်တစ်ခွန်းမှမပြောနဲ့'

ကျော်ထွန်းညိုက နားငြီးလာဟန်နှင့် အော်တော့သည်။ အမာညို
သည်ခေါင်းလေးပုသွားရင်း နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်သည်။ သို့သော် ဘာမှပြန်မပြောရဲသည့်အတွက်
စာအုပ်ထဲတွင် ခေါင်းစိုက်ထားလိုက်ရလေသည်။

သို့သော် စိတ်က ကြာရှည်မငြိမ်ချေ။ စုလိုင်ကို သတိရသည်။ စုလိုင်အကြောင်း
တွေ မိပြန်သည်။ စုလိုင်သည် တသီးတသန့်နေလွန်းသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
မည်သူနှင့် မျှရောရောထွေးထွေးမနေတတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် လည်း ပြောင်လား နောက်လား၊
လုံးလားထွေးလား နေတတ်သော အမာညိုနှင့် မခင်မင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'စုလိုင်က မာနကြီးတယ်'ဟု အကုန်လုံးက သတ်မှတ်ထားကြသည်။
သူ့ဖခင်သည် သူငွေတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တော်လှန်ရေး ကောင်စီ မတက်မီ ကာလက ပထမ
အမတ်ပင် ဖြစ်ခဲ့သေးသည်ဟုဆိုသည်။ မည်မျှ ချမ်းသာလဲတော့မသိ။
စုလိုင်တို့ချမ်းသာသည်ကားအမှန်ပင်။ သူ့အမေကလည်း အလွန်လှသည်ဟု ပြောကြသည်။
သူ့အမေ လှမလှတော့ အမာညိုမမြင်ဖူး၍ မသိခဲ့ရပေ။ သို့သော် စုလိုင်လှသည်ကိုကား
အမာညိုသိလေသည်။ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်မျက်နှာရှင်းရှင်းနှင့် ကြည့်၍
ကောင်းလှသည်ကိုကား အားလုံးလက်ခံမိကြသည်။ ချမ်းသာသည်၊ ရုပ်ချောသည်၊ စာတော်
သည်။ စုလိုင်၏ ဘဝတွင် နောက်ထပ်ဘာမျှမလိုတော့ဟုတွေ့ရင်း အမာညို
အားကျမိသေးသည်။ ထိုသို့သော မိန်းကလေးသည်လည်း မာနကြီးရန် အကြောင်းအချက်
လုံလောက်စွာ ရှိလေသည်။

သို့သော်၊ သို့သော် ၊ အမာညိုရင်ထဲတွင် မရှင်းသည်ကား သူ့မျက်လုံးနှင့်
သူ့အကြည့် ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ သည် မျက်တောင်ရှည်များ ဘောင်ခတ်ကာ လှပသော
လည်း နွေးထွေးရွှန်းလက်မှု မရှိချေ။ မာကျောကျော အေးစက်စက်ကြည့်တတ်သော

မျက်လုံးစိန်းများ ဖြစ်သည်။ သံသယ အရိပ်အယောင်များ က ထိုမျက်လုံးကို အမြှေးပါးသဖွယ် ရစ်သိုင်းထားလေ့ ရှိသေးလေသည်။

'စုလှိုင်က လိမ္မာလိုက်တာဟယ်၊ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ တကယ်တကယ်'ဟု အမာညိုက ကျေးဇူးတတင်ပြောသော အခါ စုလှိုင်က 'ဘာလဲ၊ပန်းယူလာပေးလို့လား' ဟု ခြောက်ကပ်ကပ်အသံနှင့် ပြန်မေးလေသည်။ ထို့နောက် ပျင်းရိငြီးငွေ့လာသလို သမ်းဝေလိုက်သည်ကို အမာညိုပြန်၍ စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ ထိုမျှ အစစအရာရာပြည့်စုံနေသော မိန်းကလေးတစ်ဦးသည်ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေသင့်သည်ဟု အမာညိုထင်မိမှတ်မိသည်။ သို့သော် စုလှိုင်ဟူသည့် မိန်းမချောလေးသည် သံသယအခိုးအငွေ့များ ဝေနေသော မျက်လုံးများ နှင့် အရာရာကိုငြီးငွေ့နေသလို ငေးငြီးကြည့်တတ်လေသည်။

'ဟေ့ မမ'

ညီလင်းက ခပ်တိုးတိုးလှမ်းခေါ်သော အခါ အမာညို၏ အတွေ့ ပြတ်သွားလေသည်။ ခေါ်သူက တိုးတိုးလေးခေါ်၍ သူကလည်း တိုးတိုးလေးပြန်ထူးလိုက်လေသည်။ အသံကျယ် သွားပါက သင်္ချာကုန်းတွက်နေသော ကိုကိုကြားသွားမည် ကို စိုးရိမ်ရသည်။

'ဘာလဲဟ'

'ခင်ယုမေနဲ့ဝါဝါဝင်းရွှေ ဘယ်သူပိုလှလဲဟင်'

'ဝါဝါဝင်းရွှေလှတာပေါ့'

'အောင်မာ၊ ခင်ယုမေလှတာပါ မမရာ'

သူသဘောနှင့် မတိုက်ဆိုင်သော ကြောင့် ညီလင်းက စိတ်ပျက်သွားသည်။ သူတို့သူငယ်ချင်းတစ်စု နေ့ခင်းက ထိုပြဿနာကိုငြင်းခုံကြသည်။ ဝါဝါဝင်းရွှေဘက်က အင်အားမသေးလှချေ။ ထို့အတူ သူပါဝင်သော ခင်ယုမေပရိသတ်ကလည်း

အင်အားကောင်းသည်။ အကြိတ်အနယ်ငြင်းကြသည်။ အဖြေမထွက်။ ယခု အစ်မ
ဖြစ်သူအားမေးမိသည်။ စစ်ကူရမလားဟု မျှော်လင့်မိသော်လည်း နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်
တချီတမောင်းငြင်းရဦးမည် ပုံမှန် ညီလင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

'ဝါဝါဝင်းရွှေက အပြတ်အသတ်ပိုလှတယ်'

'ခင်ယုမေက ဆယ်ဆသာတာပေါ့၊ ရုပ်တင်မကဘူး အသံလည်းကောင်းသေး'

'ဘာ ဖြစ် ဖြစ် ဝါဝါဝင်းရွှေ ပိုလှတာပဲ'

အမာညို၏ အသံက ရုတ်တရက်ကျယ်လာသည်။ ထိုပြဿ
နာသည်မသေးလှချေ။ ယခင်က ခင်ယုမေကို အရမ်းကြိုက်သော အမာညိုသည်
'စိတ်'ဇာတ်ကားကို ကြည့်ပြီးတော့ ပို၍ ငယ်သော ဝါဝါဘက်သို့ မသိမသာ ယိုင်သွားသည်။
သူနှင့် မျက်နှာကြော မတည့်လှသော မသန်းအေးက ခင်ယုမေမှ ခင်ယုမေဆိုတော့ အမာညို
က ဝါဝါဘက်မှ မားမားမတ်မတ် ရပ်မိတော့သည်။ သူတို့အတန်းထဲတွင် လည်း
အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငြင်းခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဝါဝါဘက်သားအမာညိုနှင့် မမမေဘက်သား
မသန်းအေးတို့ပင် တစ်ပတ်ခန့် မခေါ်နိုင် မပြောနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။

'ဝါဝါလှတယ်ဟ'

'ခင်ယုမေလှတယ်ဗျ'

'ဘယ်သူပိုလှလှ မင်းတို့အပူလားကွ၊ စာကျက်ပါဆို အေးအေးဆေးဆေး
မကျက်ဘူး၊ ငါ စိတ်တိုလာပြီနော်'

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ထအော်သော ကိုကိုအသံကြားသော အခါ အမာညိုရော
ညီလင်းပါ ခေါင်းလေးများ ပုသွားကြသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ရေဒီယိုသတင်းနားထောင်နေသော
ဖေဖေသည် သူ့သားကြီးအသံ ကြားလိုက်ဟန်တူသည်။ နေရာမှထလာပြီး စာကြည့်ခန်းတွင်
သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ စာအုပ်နှင့် မျက်နှာအပ်မတတ် ကြိုးစားဟန်ပြနေသော အငယ်နှစ်
ဦးကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသော်လည်း ဝင်ရောက်ဆူပူခြင်းမပြုပေ။ တော်

ရုံတန်ရုံကိစ္စများ ကို မိဘက ဝင်ရောက် ဖြေရှင်းလေ့မရှိပေ။ သားကြီးကိုသာ
လွှဲထားလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အမာညိုရော ညီလင်းပါ အာဏာပိုင်ကိုကိုးအား
ကြောက်ကြရသည်။ ကိုကိုကလည်း သူ့အာဏာကို အလွဲသုံးစားပြုလေ့မရှိပေ။ ထို့ကြောင့်
ညီလင်းနှင့် အမာညိုတို့ နှစ် ဦးကြားတွင် မကြာခဏ တက်လေ့ရှိသော ပြဿ နာ
အသေးအဖွဲလေးများ သည် ကိုကိုတရားခွင့်တွင် ပင် ပြေငြိမ်းသွားလေ့ရှိသည်။ ဖေဖေ၊
မေမေတို့ဆီသို့ မရောက်တော့ပေ။

ဖေဖေပြန်ထွက်သွားသည်ကို မျက်လုံးထောင့်နှင့် လိုက်ကြည့်ပြီးသော အခါမှ
သူတို့နှစ် ဦးခေါင်းမော်လာသည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ရယ်ကျဲကျဲနှင့် လှမ်းကြည့်မိကြသည်။ သို့
သော် ဆက်လက်ငြင်းခုံရန်ကား စိတ်မကူးရဲကြတော့ပေ။ မပြီးပြတ်သေးသော ငြင်းပွဲကို
ခေတ္တအားလပ်ချိန် ပေးထားလိုက်ရလေသည်။

ညီလင်းသည် အမာညိုကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြကာ ကွန်ပါဘူးထဲမှ
စက်ဝိုင်းခြမ်းသေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ အမာညိုကလည်း ညီလင်းကိုမကြည့်တော့ဘဲ
သူ့ရှေ့မှတ်စုစာအုပ်တွင် သို့ စိတ်ကို စိုက်ထားလိုက်သည်။ ညီလင်း တစ်ယောက် မျက်မှော
င်တကုတ်ကုတ်နှင့် ဂဲဩမေထရီပုံများ ဆွဲနေစဉ် အမာညိုသည် ကိုယ်ကိုရှေ့နောက်ယိမ်းရင်း
အင်္ဂလိပ်စာကို အသံထွက်၍ ကျက်မှတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့ဦးနှောက်တွင် သို့ မှတ်စုတွင် မှ
ရေခဲဖုံးလွှမ်းသော အင်နာပူရနားတောင်ကြီးက ရောက်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

*

စုလှိုင်သည် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကိုပိတ်၍ နေရာမှထလိုက်သည်။
စာကျက်ရန်စိတ်မပါတော့၍ ဖြစ်သည်။ စားပွဲတင်နာရီလေးမှလက်တံတိုသည် ကိုးဂဏန်းသို့
ရောက်ရှိနေလေသည်။ ည ကိုးနာရီရှိပေပြီ။ မြန်မာပိုင်းအစီအစဉ်များ ပြီး၍ အင်္ဂလိပ်ပိုင်း
အစီအစဉ်များ စနေပြီ ဖြစ်သည်။

အခန်းဝမှပေါ်လာသည်။ မအေးတင် ဖြစ်သည်။ စုလိုင်သည် ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြလိုက်သော အခါမှ ဝင်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှဗန်းလေးထဲတွင် နွားနို့တစ်ဖန်ခွက်နှင့် ကြက်ဥပြုတ်နှစ် လုံးကို ထည့်ထားသည်။

'မာမီပြန်လာပြီလား မအေးတင်'

'မလာသေးဘူး စုရဲ့.'

'ဒက်ဒီ ကတော့ ပြန်အိပ်မယ်မထင်ဘူးနော်'

မအေးတင်သည် ဘာမျှအဖြေမပေးဘဲ လင်ဗန်းလေးကိုသာ စားပွဲပေါ်သို့ အသာအယာချလိုက်သည်။ သူ ဖြေရန်မလိုပေ။ သူ့ရော စုလိုင်ရော ထိုအဖြေကို သိပြီး ဖြစ်သည်။ ဒက်ဒီ၏ နံပါတ်နှစ် က သားယောက်ျားလေး မွေးဖွားနေသည်ကို သူတို့သိထားသည်။ နံနက်က ဒက်ဒီနှင့် မာမီတို့ ရန် ဖြစ်ကြသည်။ထို့ကြောင့် ဒက်ဒီသည် သူ၏ နံပါတ်နှစ် ထဲတွင် သားငယ်ကို သွားကြည့်ကာနံပါတ်သုံး၏ အိမ်တွင် အိပ်လိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

'မာမီကြီးရော အိပ်ပြီလား'

'မအိပ်သေးဘူးစု၊ ဆရာမ နဲ့စကားပြောနေတယ်'

'ရစ်ချတ်သခင်ကြီးအကြောင်း ပြောနေတာလားဟင်'

'မဟုတ်ပါဘူးစုရဲ့.'

'ဒါဆို ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့ကိုပိုးတဲ့ ဝန်ထောက်မင်း ဦးဘတင့်အကြောင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်'

မအေးတင်သည် စုလိုင်ကို အံ့သြသလို လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်မိသည်။ စုလိုင်ပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်သည်။ ဝန်ထောက်မင်းပါးသော ချစ်သဝဏ်လွှာများ ကို အဘွားက ပြန်ရွတ်ပြနေသည်ကို မအေးတင် တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကြားခဲ့ရသည်။ ကာရန်တွေ နဘေတွေ နှင့် မို့ မအေးတင်နားမလည်ချေ။ဆရာမ လည်း နားလည်ပုံမရ။ သို့သော်

တအင်းအင်းနှင့် အင်းလိုက်ကာ မျက်တောင်စင်းငိုက်ပြီးနားထောင်နေရှာလေသည်။
မအေးတင်အမြင်အားဖြင့် မူဆရာမ တွင် ဘာအလုပ်မျှမရှိပေ။ စကားများ လှသော
အဘွားကြီးကို အချိန်မှန်မှန်စောင့်ပြီး ဆေးတိုက်နေရုံသာ အလုပ်ရှိသည်။ ထိုကဲ့သို့ သော
သက်သက်သာသာ အလုပ်ကလေးအတွက်
လခကောင်းကောင်းရထားလေတော့လည်းဆရာမ ချော ဒီမျှလောက်တော့ သည်းခံရပေမည်
ဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

'စု အိပ်တော့မလား'

'ဟင့်အင်း အိပ်ချင်သေးဘူး၊ ကြက်ဥတွေ ပြန်ယူသွား မအေးတင် စုမစားချင်ဘူး၊
နွားနို့ပဲ ထားခဲ့'

မအေးတင်သည် ကြက်ဥပြုတ်ပန်းကန်ကို ပြန်ယူသွားသည်။ စုလှိုင်သည်
ပူနွေးနေဆဲ ဖြစ်သော နွားနို့ဖြူဖြူကိုငေးကြည့်နေရင်း ဒက်ဒီ၏ နံပါတ်နှစ် မှ မွေးသော
သားငယ်အကြောင်းကို တွေးနေမိလေသည်။ သူ့ထက် ဆယ်ခြောက်နှစ်
ကျော်ကျော်ငယ်သည့် သူ၏ မောင်ငယ်ပင် ဖြစ်သည်။ မခေါ်ချင်လျှင်နေရမည် ။ မတော် ချင်၍
တော့မရပေ။ ဒက်ဒီ၏ ရင်သွေးသည် သူ၏ မောင်သာ ဖြစ်ရမည် ။ စုလှိုင်သည်တွေးနေရင်း
ရင်ထဲတွင် လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

'စုလှိုင် စုလှိုင်ကိုယ်တိုင် ကတော့ ဒက်ဒီသွေးစစ်ရဲ့ လား'ဟု ဖြုန်းခနဲတွေး
မိသည်။ မာမိနဲ့ဒက်ဒီလက်ထပ်ပြီး ခုနစ်လကျော်ကျော်နှင့် မွေးသော စုလှိုင်သည်
သူ့ရင်သွေးမဟုတ်နိုင်ဟု ဒက်ဒီကိုယ်တိုင်က သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလော။

စုလှိုင်သည် နွားနို့ဖန်ခွက်ကလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိရင်း
အပြင်ဘက်ရှိ အမှောင့်ထုကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဒက်ဒီအကြောင်း တွေးနေမိသည်။
ဒက်ဒီသည် စုလှိုင်ကိုတစ်ခါမျှ 'သမီး' ဟုမခေါ်ဖူးပေ။ တစ်အိမ်လုံးခေါ်ကြသည့်အတိုင်း 'စု'
ဟုသာခေါ်လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်မလိုသော အခါ၊ မကြည်သာသော အခါများ တွင်
အမည် ရင်းအတိုင်း 'စုစုလှိုင်' ဟုခေါ်တတ်လေသည်။

'သူ ဘယ်သူနဲ့များ တူမလဲ မသိဘူး'

စုလှိုင်သည် တစ်ဦးတည်းအသံကလေးထွက်အောင် ပြောလိုက်မိသည်။

နံပါတ်နှစ် သည် အသားညို၍ နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်းရှိလေသည်။ နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းသော မျက်လုံးများ ကိုပိုင်ဆိုင်ပြီး စကားနည်းလေသည်။ မာမိုလောက်မလှသော လည်း သိမ်မွေ့နှိမ့်ချသော အမူအရာက ဒက်ဒိုကိုဆွဲဆောင်ထားဟန်ရှိသည်။ သူက မွေးသော သူ့သားသည် သူလိုပင် ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သော မျက်လုံးများ ပါလာလိမ့်မည် ထင်သည်။ ဒက်ဒိုမျက်နှာပေါက်တွင် ထိုမျက်လုံးလေးများ တပ်ပေးလိုက် ပါက ချစ်ခင်စဖွယ်ကလေးငယ်လေးသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ။

စုလှိုင်သည် မှန်တင်ခုံထဲမှ သူ့အရိပ်ကိုသူလှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။စုလှိုင်၏

မျက်လုံးများ သည်ကား ပျော့ပျောင်းဟန် လုံးဝမရှိပေ။ မာမိုဆီမှ မာနနှင့် ဒက်ဒိုဆီမှသံသယများ သည် စုလှိုင်၏ မျက်လုံးအိမ်ကို ရစ်သိုင်း လွှမ်းခြုံထားကြလေသည်။

'စု'

မအေးတင်က အခန်းဝမှလာခေါ်ပြန်သည်။

'တယ်လီဖုန်းလာနေတယ်စု'

'ဘယ်သူတဲ့လဲဟင်'

'ဖလက်ဒီတဲ့'

မအေးတင်သည် ဖရက်ဒီကို ထာဝစဉ်ပင် ဖလက်ဒီဟုသာခေါ်လေ့ရှိသည်။

'အပေါ်ထပ် ဆက်ပေးလိုက် လေ'

ဖရက်ဒီသည် မာမိုမိတ်ဆွေ ခေါ်ကြည်ကြည်၏ သား ဖြစ်သည်။

မာမိုအိမ်ပြန်မအိပ်တော့ပဲ ခေါ်ကြည်ကြည်၏ အိမ်တွင် ပင် မိုးအလင်းထိုင်တော့မည် ဟုဆိုလျှင် သူက တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားတတ်လေသည်။

'ဟဲလို ဖရက်'

'စု လား'

ဖရက်ဒီက ခပ်တိုးတိုးမေးလေသည်။ စုလှိုင်သည် နှုတ်မှပြန်မပြောတော့ပဲ တယ်လီဖုန်းခွက်ကိုင်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။

'အန်တီတော့ သဲသဲမဲမဲ ဖြစ်နေပြီစု၊ ဒီညနောက်ကျလိမ့်မယ်ထင်တယ်'

'နောက်ကျမှာ လား၊ ပြန်မလာမှာ လားဟင်'

'ဪ အင်း၊ ပြန်မလာနိုင်ဘူးထင်တယ်'

'အင်း'

'စုလှိုင်'

'အင်'

စုလှိုင်သည် အမှောင့်ထုကိုငေးကြည့်နေရင်း ခပ်ငိုငို ဖြစ်သွားသည်။ ဒက်ဒီသည် နံပါတ်နှစ် ထံတွင် သားလေးကိုမြူနေလိမ့်မည် ထင်သည်။ မာမီ ကလည်း ခိုင်းမွန်းများ စပိတ်များ နှင့် နပန်းလုံးလျက်ရှိနေသည်။ စုလှိုင်သည်တစ်ဦးတည်း ပင့်သက်ကလေးရှိလိုက်မိသည်။

'ကိုယ့်အတွက် အဖြေမသိရသေးဘူးလား စုလှိုင်ရယ်'

'အင်'

ဖရက်ဒီက ခပ်ချွဲချွဲပြောသော အခါမှ စုလှိုင်သည် ယောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားပြီး နားထောင်ခွက်နှင့် ကပ်ထားသော ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲခွာလိုက်မိသည်။

'ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ်စု'

'စုကို ချစ်တယ်တဲ့လား'

'ဟုတ်တယ်၊ ဒါကိုလည်း အရာအထောင်မက ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ ဒါလင်ရယ်၊ ကိုယ့်မေတ္တာကို ခုထိမယုံသေးဘူးလား'

'မေတ္တာဆိုတာ ဘာလဲဟင်'

'မေတ္တာဆိုတာ ချစ်ခြင်းပေါ့စုရဲ့.'

'ဘယ်ကနေ ချစ်တာလဲဟင်'

'နှလုံးသားထဲကလေ'

စုလှိုင်သည် သက်ပြင်းကလေးချလိုက်မိပြန်သည်။ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ခပ်လျှော့လျှော့ကလေးကိုင်ကာ စားပွဲပေါ်မှ ပြက္ခဒိန်ကို ငိုငဲ့တွေ တွေ ကြည့်နေမိသည်။ လေက ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးတိုက်ခတ်ဝင်ရောက်လာသော အခါများ တွင် ထောင်ထားသော ပြက္ခဒိန်လေးသည် ယိုင်လဲကျတော့မလိုတလှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွားတတ်သည်။

'စု'

'အင်'

'ကိုယ့်ကို ပြန်မချစ်ဘူးလားဟင်'

'ဟင့်အင်း'

'ဘာ ဖြစ်လို့လဲကွယ်'

'စုလှိုင်မှာ မေတ္တာမှမရှိတာ'

'ဘာရယ်'

'စုမှာ နှလုံးသားမှမရှိတာ'

'စုရယ်'

'စု ချစ်မှမချစ်တတ်တာ'

စုလှိုင်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကလေးကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ချာခနဲလှည့်ကာ မအေးတင်ကို အော်ခေါ်လိုက်လေသည်။ 'မာမီကို စောင့်မနေနဲ့တော့၊ မာမီ

ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး အိပ်ကြတော့'

မအေးတင်က တစ်ဖန် အောက်ထပ်မှ ဦးကြီးဘဇံတို့ ဒေါ်ငြိမ်းမယ်တို့ကို
ညွှန်ကြားချက် ထုတ်ပြန်နေစဉ်၊ စုလှိုင်အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။
တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာသောက်ရသေးသော နွားနို့ဖန်ခွက်ကို တစ်ရှိန်ထိုးမော့ကာ
သောက်ချလိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်လှဲလိုက်သည်။

စုလှိုင်သည် မှန်ပြတင်းတွင် ထင်ဟပ်နေသော သစ်ပင်ရိပ်မည် :မည် :များ ကို
ငေးကြည့်ရင်း အတွေ့ :တို့က ပျံ့လွင့်စပြုလာလေသည်။တဖြည်းဖြည်းနှင့် မီးခိုးများ လို
လွင့်ပါးနေသော စိတ်အတွေ့ :အမြင်များ ကို ဆွဲ၍ စုစည်းရန် မကြိုး စားတော့ဘဲ
လွှတ်ထားလိုက်သည်။စုလှိုင်တွင် တွေ့ :စရာ အတွေ့ :များများ မရှိပေ။

ဒက်ဒီ အကြောင်း၊

မာမီ အကြောင်း၊

ထို့နောက် သူငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်း။

စုလှိုင် ငယ်ငယ်တုန်းကအကြောင်းကို ညတစ်ညက စ၍ မှတ်မိသည်။
ငယ်ငယ်တုန်းကအကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်လျှင် ထိုညကိုသာ
ထင်ထင်ရှားရှားသတိရလေ့ရှိလေသည်။ ထိုစဉ်က စုလှိုင် သုံးနှစ် ခန့်သာ ရှိဦးမည် ထင်သည်။

ထိုညက မိုးမှော င်ကြီးကျနေလေသည်။ မိုးစက်မိုးပေါက်များ
သည်မြေပြင်ပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် ခုန်ဆင်းနေကာ လျှပ်စီးများ တဝင်းဝင်း လက်နေသည်။
မှန်ပြတင်းတွင် ထင်ဟပ်နေသော သစ်ရိပ်များ သည် ပုံသဏ္ဌာန် အမျိုး မျိုး နှင့်
ယိမ်းထိုးပြီးလှုပ်ရှားနေသည်။ ညည့်အလယ် သန်းခေါင်ယံတွင် ဖြန်းခနဲလန့်နိုးလာသော
စုလှိုင်လေးသည် ထိုအရိပ်မည် :များ ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ချောက်ချားလာလေသည်။

'နာနီ နာနီ'

စုလှိုင်က အော်ခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော် စုလှိုင်၏ အသံလေးသည်မိုးသံ
လေသံများ နှင့် ရောထွေးနေသည်။ တစ်ဖက်ဘက်တွင် နှစ် နှစ် ခြိုက်ခြို
က်အိပ်ပျော်နေဟန်ရှိသော နာနီက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ချေ။ စုလှိုင်သည် ခြုံထားသော
ဝှမ်းစောင်ဖြူလေးကို လက်နှစ် ဖက်နှင့် တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်း
အားငယ်ကြောက်ရွံ့စိတ်များ က တစ်ကိုယ်လုံးကိုလွှမ်းမိုးလာလေသည်။

'ဝုန်း ခိုင်း'

'အား'

ရုတ်တရက် စူးစူးရှရှလင်းလာပြီး ထစ်ချွန်းမြည် ဟည်းသွားသော မိုးကြို
သံကိုကြားရသော အခါ စုလှိုင်လေးသည် အိပ်ရာမှလူးလဲထလိုက်မိသည်။ ထို့နောက်
သူ့ကိုယ်သူမသိခင်မှာ ပင် မာမီရှိရာအခန်းဆီသို့ ဦးတည်ပြီး ပြေးလွှားသွားနေမိပြီ ဖြစ်သည်။

'မာမီ မာမီ'

တစ်အိမ်လုံး မှောင့်နေသဖြင့် စုလှိုင်သည် စိတ်မှတ်နှင့် သာ
စမ်းတဝါးဝါးပြေးလာခဲ့သည်။ မာမီအခန်းဆီသို့ အရောက် ပြေးဝင်လိုက်မိစဉ် ပိတ်ထားသော
တံခါးရွက်များ နှင့် ဝင်ပြီးတိုးမိတော့သည်။ နဖူးနှင့် တံခါးရွက်
တိုက်ခိုက်ကာဖင်ထိုင်လျက်လဲကျသွားစဉ် စုလှိုင်လေးသည် မာမီကို အသံကုန်အော်၍
ခေါ်မိလေသည်။ စူးစူးဝါးဝါးအော်၍ ငိုမိလေတော့သည်။

'ဟယ် စု၊ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ'

အတန်ကြာသော အခါမှ အခန်းတံခါးသည် ဖြုန်းခနဲပွင့်သွားသည်။ အခန်းတွင်
မှ လျှံထွက်လာသော ပြာလဲ့လဲ့မီးရောင် ဖျော့ဖျော့လေးတွင် မားမားကြီးရပ်နေသော
ဒက်ဒီကိုတွေ့ရသည်။ အလဲလဲအပြိုပြိုနှင့် အော်ငိုနေသော စုလှိုင်ကိုခတ္တမျှတွေ
ဝေကြည့်နေပြီးမှ ကုန်း၍ ပွေ့ချီလိုက်သည်။ ဒက်ဒီ၏ လက်များ သည် ပူနွေးပြီး

နူးညံ့နေလေသည်။ စုလိုင်သည် ဒက်ဒီ၏ လည်ပင်းကိုလှမ်း၍ ဖက်ထားလိုက်ပြီး သူ့လိုလားချက်ကို အော်ဟစ်ပြီး ပြောလိုက်မိသည်။

'မာမီနဲ့အိပ်မယ် မာမီနဲ့အိပ်မယ်'

စုလိုင် မာမီရင်ခွင်ကို တမ်းတခဲ့သည်။ မာမီရင်ခွင်ကြားတွင် မာမီလက်နွေးနွေးလေးများ နှင့် ဖက်ထားသည်ကိုခံယူရင်း အိပ်စက်လိုခဲ့သည်။ မာမီကိုယ်နဲ့သင်းပျံ့ပျံ့လေးကို ရှူရှိုက်ရင်း မာမီကိုပြန်ဖက်ကာ နွေးနွေးထွေးထွေးကလေးအိပ်ရန် မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူသည် မာမီနှင့် အတူ တစ်ခါမျှ မအိပ်ခဲ့ရဖူးချေ။ သီးသန့်ခန်းတွင် သာ နာနီနှင့် အတူတူ အိပ်ခဲ့ရလေသည်။ တာဝန်ဝတ္တရားအရ လှုပ်ရှားနေသော နာနီ၏ လက်ချောင်းအေးအေးများ နှင့် သာ ထိတွေ့ခဲ့ရလေသည်။

'ဟေ့ ဒီမှာ မာမီနဲ့အိပ်မလို့တဲ့'

ဒက်ဒီက လှမ်းပြောသော အခါ အိပ်ရာပေါ်မှမာမီက တံတောင်ဆစ်ကိုအားပြု၍ ထောက်ကာ ထထိုင်လေသည်။ ထွေးအိနက်မှောင်သော ဆံပင်များ သည် ပြေလျော့ကျနေသည်။ မာမီဝတ်ထားသော ညဝတ်အင်္ကျီလေးသည်လည်း ပါးလွှာလှသည်။ ပြာလဲ့လဲ့ မီးရောင် လေးတွင် တိုးလျှိုး ပေါက်နီးပါးမြင်နေရသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ မာမီသည်အလှကြီးလှနေသည်ကို စုလိုင်မှတ်မိသည်။ မျက်ရည်စများ မစင်သေးသော စုလိုင်၏ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးကို မာမီကလှမ်းကြည့်ကာ ညည်းသလိုလိုပြောသည်။

'ဘာလာရှုပ်တာလဲ စုရယ်'

'မာမီနဲ့အိပ်မယ်'

'မာမီမအားဘူးစု၊ ဒက်ဒီနဲ့စကားပြောရဦးမယ်'

အိပ်ရာထဲတွင် အိပ်နေသော မာမီက မအားဘူးဟုပြောသည်ကို စုလိုင်လေးလုံးဝနားမလည်နိုင်ချေ။ မာမီစကားကိုကြားသော အခါ၌ ဒက်ဒီ သဘောကျသလို

ရယ်လိုက်သည်ကိုတော့ သတိထားလိုက်မိလေသည်။

'မာမီနဲ့အိပ်မယ်'

'အို တော် ကြာ သေးပေါက် ဘာပေါက်နဲ့ မရှုပ်စမ်းပါနဲ့ သမီးရယ်နာနီ နာနီ'

မာမီက အော်ခေါ်သော အခါ စုလှိုင်သည် ဒက်ဒီလည်ပင်းကို အားကိုးတကြီးနှင့် တအားဖက်ကာ အသံကုန်အော်မိလေတော့သည်။

'နာနီနဲ့အိပ်ဘူး မာမီနဲ့အိပ်မယ်၊ နာနီနဲ့အိပ်ဘူး'

နက်မှော င်ပျော့ပျောင်းသော ဆံခွေလေးများ သည် မာမီနုဖူးပြင်ပေါ်တွင် ဝဲကျနေသည်။ အပြာနုရောင် အခန်းထဲသို့ လျှပ်ရောင် တဝင်းဝင်း ဝင်ရောက်လာသော အခါများ တွင် မာမီမျက်နှာလေးသည် ပို၍ လင်းပြီး ပို၍ လှသွားတတ်သည်။ စုလှိုင်ငယ်လှသေးသော ကြောင့် မာမီမျက်လုံးများ ကိုမူ အကဲမခတ်တတ်ခဲ့ချေ။

'ကလေးထွက်လာတာမသိဘူးလား နာနီ၊ ဂရုစိုက်မှပေါ့'

ဒက်ဒီသည် သူ့လည်ပင်းကိုဖက်တွယ်ထားသော စုလှိုင်၏ လက်ချောင်းနုလေးများ ကို ဆွဲဖြုတ်ရင်း နာနီကို အပြစ်တင်သည်။ ထို့နောက် အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ထလာသော နာနီ၏ အေးစက်စက်လက်များ ထဲသို့ စုလှိုင်လေးကို ထည့်လိုက်သည်။ စုလှိုင်သည် နာနီ၏ လက်တွင် ၌ ကော့ထိုးရုန်းကန်နေစဉ် ဝန်းခနဲဒိုင်းခနဲ မြည် ဟည်းသွားသော မိုးကြိုးသံကို ကြားရပြန်သည်။

စုလှိုင်ထင်သည်။ စုလှိုင်ကြီးပြင်းလာသော အခါ၌ တွေ့ မိသည်။ ထိုအချိန်က ပစ်လိုက်သော မိုးကြိုးနှင့် မိုးရေများ ထဲတွင် စိုးရွံ့ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း၊ အထီးကျန်နိုင်ခြင်း၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းဟူသော အမှော င်ရိပ်များ ပါလာသည် ထင်သည်။ သူ့နှလုံးသား ငယ်ငယ်နုလေးကို ထိုအမှော င်ရိပ်များ က စောင်မည်း ကြီးလို လွှမ်းခြုံလိုက်လေသည်။

စုလှိုင်သည် အော်ဟစ်မငိုတော့ပေ၊ လက်နက်ချ အရှုံးပေးလိုက် သူလိုနာနီ၏ လက်ထဲ၌ ပါသွားရင်း မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။ တအင့်အင့်ရှိက်ရင်း

မာမီအခန်းဆီမှ ပြာလဲ့လဲ့မီးရောင် လေးကို လည်ပြန်ပြီး တမ်းတမ်းတတ ကြည့်မိသည်။
စုလှိုင်ကြည့်နေစဉ်မှာ ပင် တံခါးရွက်များ ပိတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ဂျက်ချသံကို
ကြားရသည်။စုလှိုင်လေး၏ ရင်ထဲတွင် ဟာသွားလေသည်။

'ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့လေ သိတယ်မဟုတ်လား၊ 'တေ၊ ဇ၊ သု၊ နေ၊ မ၊ ဘူ၊ စံ၊နာ၊ ဝိ၊
ဝေ တဲ့'

'တေက တေမိ၊ ဇက ဇနက္က၊ သုက သုဝဏ္ဏသာမ၊ နေက နေမိ၊မက မဟောသမ၊
ဘူက ဘာလံဟင် မိသက်'

အမာညိုသည် လက်တစ်ချောင်းစီချိုး ကာ ရေတွက်နေရင်း မျက်မှော
င်ကုတ်သွားသည်။ ထို့နောက် သက်သက်ကို လှမ်းမေးသည်။

'ဘူရိဒတ်လေဟယ် နဂါးမင်း၊ ဘူရိဒတ်နဂါးမင်း၊ လူပြည်လာပြီးဥပုသ်စောင့်တာ'

'အဲ ဟုတ်သားပဲ၊ စံက စန္ဒကုမ္မာရနော်၊ ဟုတ်ရဲ့ လား၊ နာက နာရဒထင်တယ်၊
မသေချာဘူး၊ အဲဒါ ရသေ့လား ဘုရင်လား'

'သေချာမသိဘူးဟဲ့'

'အေးဟယ် အဲဒီ အကြောင်း သေသေချာချာမသိဘူး၊ မေမေပြောပြတဲ့အထဲမှာ
အဲဒီ နာရဒအကြောင်းမပါသေးဘူး'

'ဟယ် အမာညိုနှင့်ခုထိ ပုံနားထောင်တုန်းပဲလား'

'ဒါပေါ့ဟ အဲဒီ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့စလုံး မေမေပြောပြတာတွေ ပေါ့၊
မေမေကြီးလည်း ပြောတတ်တာပဲ၊ မေမေကြီးပြောပြတာက ပိုကောင်းတယ်၊ဟန်နဲ့ပန်နဲ့
ကွက်စိပ်ဟောသလို ပြောပြတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ သိလား၊ မေမေကြီးက အဲဒီ ထဲက ဝေဿ

နွှာဇာတ်ကို ကြိုက်တယ်တဲ့၊ ငါ ကတော့ မဟောသခဏာတ်ကို ပိုကြိုက်တယ်'

စုလှိုင်သည် တွက်လက်စ သင်္ချာပုစ္ဆာကို ဆက်မတွက် ဖြစ်ဘဲ သူတို့နှစ် ဦးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဆရာမ မလာသော ကြောင့် တစ်တန်းလုံး လွတ်လပ်ရေး ရနေသည်။ စာမေးပွဲနီးပြီ ဖြစ်၍ စာကျက်နေကြရန် ဆရာမ ကြီးကလာရောက်ပြောကြားထားသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်တန်းလုံး စာကျက်နေကြသော်လည်း အမာညိုနှင့် သက်သက်ကမူ စာကိုခဏသာ စိတ်ဝင်စားလိုက်သည်။ စာတစ်ပိုဒ်နှစ် ပိုဒ်ခန့်ကျက်ပြီးသော အခါ ဆီးပြားခိုးစားရင်း စကားဖောင်ဖွဲ့ကြတော့သည်။

'ဘာ ဖြစ်လို့'

'မဟောသခဏ ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်ဟ၊ ပညာစမ်းခန်းတွေ ကလည်းကောင်းတယ်'

'ဘာလဲ လည်၍ပြဿ နာတို့၊ နွားပြဿ နာတို့၊ ရှားနှစ် တုတ်ပြဿ နာတို့ကို ကြိုက်တာလား'

'အဲဒါတင်ဘယ်ကမလဲ၊ ဒုတိယတွဲ မှာ သူတို့တိုင်းပြည်ကိုရန်သူလာဝိုင်းတဲ့အကြောင်း ပါသေးတယ်တဲ့ မေမေကြီးက ပြောတယ်၊ မြို့ကိုဝိုင်းပြီးအစာရေစာပြတ်အောင်လုပ်ထားတော့ မဟောသခဏ ဉာဏ်ဆင်တာ သိပ်ကောင်းတာပဲ သိလား'

'ဘယ်လို ဉာဏ်ဆင်လို့လဲ'

'ဝါးတွေ ကိုအဆစ်ဖောက်ပြီး ကြာပင်စိုက်သတဲ့၊ ကြာဆိုတာ ရေမြင့်သလောက် မြင့်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကြာရိုးကြီးက ဝါးလုံးအရှည်အတိုင်းအရှည်ကြီး ဖြစ်လာတာပေါ့၊ အဲဒီ တော့မှ ကြာရိုးတွေ ကိုခွေပြီး ရန်သူအီ ပစ်ပေးတယ်တဲ့၊ ငါတို့အီမှာ ဒီလောက်နက်တဲ့ရေကန်တွေ ရှိနေတာ ဘာပူရမှာ လဲ ဆိုပြီးတစ်ပတ်ရိုက်လိုက်တာပေါ့'

'ဟား ဟား တော် တော် ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ အဲဒီ အကြောင်းတွေ

နင်ဘယ်ကသိ'

'မေကြီးပြောပြတာပေါ့'

စုလှိုင်သည် ပင့်သက်ကလေးရှိကော ခေါင်းကိုငုံထားလိုက်သည်။ အမာညိုပြောနေသည့်အကြောင်းအရာများ ကို သူလုံးဝမသိပေ။ သိရအောင်လည်းပြောပြမည် သူမရှိချေ။ မာမီကြီးသည် ရစ်ချတ်သခင်ကြီးနှင့် ဝန်ထောက်မင်းဦးဘတင့်၏ အကြောင်းကိုသာပြောပြတတ်သည်။ မာမီသည် စပိတ်၊ ဒိုင်းမွန်းနှင့် ဂျက်၊ ကင်း၊ ကွင်းများ အကြောင်းကိုသာ သိလိမ့်မည် ထင်သည်။ ဒက်ဒီကမူ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့သိဖို့နေနေသာသာ ဘုရားရှိခိုးကိုပင် ဆုံးအောင်တတ်မည် သူမဟုတ်ပေ။ သိလျှင်လည်း စုလှိုင်ကိုပြောပြနိုင်လောက်အောင် အားလပ်ချိန် မရှိပေ။ အားလပ်ချိန်ရှိစေဦး၊ သိစေဦးတော့ စုလှိုင်ကိုပြောပြလိမ့်မည် လည်း မထင်ပါ။

'ငါငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ပုံနားမထောင်ရရင် မအိပ်ဘူး၊ ညီလင်းဆိုရင် သာဆိုးသေး၊ ငါ့တုန်းက သိပြီးသားပုံပေမယ့် နားထောင်သေးတယ်၊ ညီလင်းက သူသိပြီးသားပုံဆိုရင် အာပြီကြီးနှင့် အော်ရောတဲ့သိလား'

'အေးနော် ပုံနားထောင်ရင်းအိပ်ပျော်သွားရတာ သိပ်မိမိရှိတာပဲ'

သက်သက်သည် ဆီးပြားကို တဖြုတ်ဖြုတ်စားနေသည်။ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သော စုလှိုင်ကိုတွေ့သော အခါ ပြုံးရယ်ရင်း ဆီးပြားလေးကို ခုံအောက်မှလက်လှို့၍ လှမ်းပေးသည်။ စုလှိုင်သည် ခေါင်းကိုအသာခါယမ်းကာ ငြင်းလိုက်လေသည်။ ထိုသို့သော ဆီးထုပ်ဆီးပြားများ ကို စုလှိုင်စားလေ့မရှိပေ။

'ကောင်းတယ် စုလှိုင်ရဲ့၊ ချိုချိုမွှေးမွှေးလေး စားကြည့်'

သက်သက်သည် သူ့ဆီးပြားကို ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ရင်း မျက်မှောင့်ကုတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ပါးစပ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကိုဆွဲထုတ်လိုက်ကာ လက်ဝါးပေါ် တင်ကြည့်လိုက်သည်။ ပေရေနေသော တံမြက်စည်းရိုးလေး ဖြစ်သည်။ ရုတ်ခြည်း ရှုံ့မဲ့သွားသော သက်သက်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ အမာညိုကတဟားဟားနှင့် ထရယ်လေတော့သည်။

'ဆီးပြားထဲက ပါတာလား'

စုလှိုင်က ပြုံးစေ့စေ့နှင့် မေးလိုက်မိသည်။ သက်သက်က မသက်မသာနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထို့နောက် ပါးစပ်ကိုဟကာ အာမထိ လျှာမထိနှင့် ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ပြောသည်။

'ဒါကြောင့် ကောင်းတာထင်တယ်၊ တုတ်မိုးလို့သိတာ၊ ခွေးချေးသာဆိုရင် သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပျော့စိစိနဲ့ရောနေမှာ '

'အောင်မာ အခုဟာကရော ခွေးချေးထဲမှာ ပါလာတဲ့တုတ် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလားစုလှိုင်ရယ်'

'ထွီ'

သက်သက်သည် သူ့ပါးစပ်ထဲမှ ဆီးမှု နှံများ ကိုပါ ထွေးထုတ်လိုက်သည်။ ရှုံ့မဲ့နေသဖြင့် နဂိုက ကျဉ်းသော မျက်စိပေါက်ကလေးများ က ပို၍ ကျဉ်းသွားသဖြင့် သူ့မျက်နှာလေးသည် ရယ်စရာကောင်းနေသည်။

'ဒါမှမဟုတ် အိမ်သာလှည်းတုံတံမြက်စည်းက အရိုးကျိုး လာတာလားမသိတာ'

အယ်မာထွေးကပါ နောက်လှည့်ကြည့်ရင်း ဝင်ပြောသည်။

ထိုအခါသက်သက်သည် ရေအိုးစင်ဆီသို့ ကမန်းကတန်း ထပြေးလေတော့သည်။ တခွီးခွီးနှင့် ပလုတ်ကျင်းနေသော သက်သက်ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း တစ်တန်းလုံး အာရုံပျက်ပြားကုန် ကတော့သည်။ တအုန်းအုန်းရယ်မောမိကြတော့သည်။ စုလှိုင်သည်လည်း အများ နှင့် လိုက်၍ ရယ်မောမိလေသည်။

'ဒါ ရွံစရာလား မိသက်ရ၊ မြတ်စွာ ဘုရားအလောင်းတော် တောင်မစင်နဲ့ လိမ်းကျံတာခံခဲ့ရသေးတာပဲ၊ တေမိဇာတ်တော် ထဲမှာ လေ၊ နင်ကလည်းဇာတ် ကြီး ဆယ်ဘွဲ့အကြောင်း ပြောနေရင်းများ တောင် တရားသဘောကို နှလုံးမသွင်းတတ်ဘူး'

အမာညိုက ရယ်မောနေရင်းမှ မထိတထိ ထပ်စနေသေးသည်။

သက်သက်သည် ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ မျက်စောင်းသာတအားပစ်ထိုးလိုက်သည်။

နဂါးသာဆိုလျှင် အမာညိုပြာကျလောက်ပေပြီ။ နဂါးဟုဆိုသော အခါ စုလှိုင်သည် အမာညို တို့နှစ် ဦး ခုနတုန်းကပြောနေသော ဘူရိဒတ်ဟူသော နဂါးမင်းအကြောင်း သတိရမိသည်။ ထိုနဂါးမင်းအကြောင်းကိုလည်း စုလှိုင်မသိပေ။မာမီလက်မောင်းပေါ် ခေါင်းအုံးပြီး မာမီကိုယ်နဲ့ မွှေးမွှေးလေးကိုရှုရှိုက်ရင်း ဘူရိဒတ်ပုံပြင်ကို နားထောင်ရသော် မည် မျှ ကောင်းလေမည် နည်းဟုတွေ့ ရင်း ရင်ထဲတွင် လှိုက်မောသွားလေသည်။

‘ဟေ့ တီချာဒေါ်ခင်အေးလာနေတယ် ရှား’

အတန်းထိပ်တွင် ထိုင်သော သန်းသန်းခင်က အချိန်မီသတိပေးသည်။

မီးကိုရေနှင့် ဖျန်းချလိုက်သလို တစ်တန်းလုံးငြိမ်တိတ်သွားလေသည်။

မှတ်စုစာအုပ်ကလေးများ ကိုယ်စီနှင့် ကျက်ကြ၊ မှတ်ကြ၊ တွက်ကြ ချက်ကြနှင့် ချက်ချင်း အလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာမ အခန်းထဲ ဝင်လာသော အခါတွင် ငြိမ်ဝပ်လျက်ရှိသော တပည့်လိမ္မာကလေးများ ကို တွေ့ရလေသည်။

‘တယ်ဟုတ်ပါလားဟေ့၊ ခင်ခင်လှက

တစ်တန်းလုံးကိုငြိမ်နေအောင်ထိန်းထားတာပေါ့လေ၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ စာဆက်ကျက်ကြ၊ ဟုတ်လား၊ စာမေးပွဲက တစ်လကျော်ကျော်ပဲလိုတော့တာ’

ဆရာမ က အတန်းမော်နီတာ ခင်ခင်လှကို ချီးကျူး သော အခါ

အယ်မာထွေးသည် ရယ်ချင်လွန်းသဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုဖိကိုက်ကာ မျက်နှာကို ငုံ့ထားရသည်။

ခင်ခင်လှ၏ လက်ထဲတွင် သိပ္ပံမောင်ဝ၏ ဝတ္ထုဆောင်းပါးစာအုပ်ရှိသည်။

ကျက်မှတ်နေခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ အယ်မာထွေးနှင့် အတူ စာအုပ် လှန်တမ်းကစားနေခြင်း ဖြစ်၏ ။ ထို့ကြောင့် ဆရာမ က ချီးကျူး သော အခါ သူသည် မျက်နှာနီ သွားပြီး မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားသည်။

‘အေး အေး၊ စာဆက်ကျက်နေကြနော်’

ဆရာမ ပြန်ထွက်သွားသော အခါမှ ခင်ခင်လှသည်

သက်ပြင်းကြီးဟင်းခနဲချလိုက်မိလေသည်။ ထို့နောက် ပါးစပ်ထဲတွင် ငုံ့ထားသော

သကြားလုံးကို ကမန်းကတန်း ဝါးစားလိုက်သည်။ ခုနတုန်းက တစ်ချိန်လုံး ရင်ထိတ်နေရသည်။ ဆရာမ ကသာ သူ့ကို တစ်ခုခုမေးလျှင် မည် ကဲ့သို့ ပြန်ဖြေရမည် ပင်မသိ။ ပါးစပ်ဟလိုက်သည်နှင့် ငုံထားသော သကြားလုံးက ထွက်ကျတော့မည် ဖြစ်သည်။ ဆရာမ လာပြီဆိုစဉ်က ခုံပေါ်တွင် လောင်းကြေးတင်ထားသော ဩဇာစေ့များ ကို ကမန်းကတန်းဝှက်နေရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ပါးစပ်ထဲတွင် ရှိသော သကြားလုံးကို အချိန်မီထွေးထုတ်ရန် သတိမရဘဲ ဖြစ် ခဲ့ရသည်။ ဆရာမ သူ့ရှေ့လာရပ်သော အခါမှပင် သတိရတော့သည်။ ထွေးထုတ်၍ လည်းမရ၊ မျှချ၍ လည်းမရနှင့် မို့ ဂေါ်လီလုံးခန့်ကြီးသော သကြားလုံးကြီးကို ပါးစောင်တွင် ငုံထားရင်း ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေခဲ့ရသည်။ အရေး ထဲ ဆရာမ က ချီးကျူး နေပြန်သော အခါ မျက်နှာကိုပင် ဘယ်လိုထားရမည် မသိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ယခုမှအပန်းတကြီးနှင့် ဝါးစားပစ်မိတော့သည်။ ကြောင်သူတော် ကြွက်သူခိုး ခင်ခင်လှကိုကြည့်ရင်း တစ်တန်းလုံး ကျိတ်ပြီး ရယ်နေမိကြသည်။ အတန်းခေါင်းဆောင်ပင် ဖြစ်သော် လည်း မဟုတ်တာမှန်သမျှ အကုန်လုပ်သော ခင်ခင်လှကို တစ်တန်းလုံးက ချစ်ကြလေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် မုန့်ခိုးစားလေ့ရှိသဖြင့် အခြားသူများ မုန့်ခိုးစားသည်ကိုတွေ့ သော အခါ မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်တတ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် စာခိုးချလေ့ရှိသဖြင့် အခြားသူများ ခိုးချသည်ကိုလည်း မျက်ကွယ်ပြုတတ်သူမို့ သူ့ကိုသာ အစဉ်အမြဲ အတန်းခေါင်းဆောင်တင်ကြသည်။ ခင်ခင်လှသည်စာသိပ်မတော် သော် လည်း ရိုးသားပွင့်လင်းသဖြင့် ဆရာမ များ ကလည်း ချစ်ကြပြန်သည်။ စုလှိုင်ကမူ ခင်ခင်လှကို သိပ်သဘောမကျချေ။ ဆရာမ များ ရှေ့တွင် အမှတ်ယူပြီး ကွယ်ရာတွင် ထင်ရာလုပ်သော သူဟုသာ ထင်မြင်ယူဆမိသည်။ ထို့ကြောင့် အထင်လည်း မကြီး ခင်လည်း သိပ်မခင်ချေ။ ခင်ခင်လှကိုသာမဟုတ်။ စုလှိုင် မည် သူ့ကိုမျှလည်း သိပ်မခင်ပေ။

အေးအေးသားနေတတ်သည်။

'မိသက်'

'ဘာလဲဟ'

'ကိုကိုကပြောတယ် သိလား'

'ဘာတဲ့လဲ၊ ဘာတဲ့လဲ'

သက်သက်က ပျာပျာသလဲဟန်နှင့် ပြောင်ချင်ချင်မေးသည်။ သို့သော် အမှန်တကယ်စိတ်ဝင်စားခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို မျက်လုံးလေးများက ဖော်ပြနေကြသည်။

'ကြိုက်တယ်တဲ့'

'ဟင်၊ ရက်စရာကြီး'

'ဟုတ်တယ်၊ လက်ဖက်သုပ် သိပ်ကြိုက်တာပဲတဲ့'

'အယ်၊ ခွေးမ'

သက်သက်သည် မျက်နှာလေးနီသွားပြီး အမာညို့ပေါင်ကို ရှက်ရှက်နှင့် လှမ်းဆိတ်လိုက်သည်။ အမာညို့က သက်သက်၏ လက်ကိုလှမ်း၍ ဖမ်းကိုင်ထားရင်း ရယ်နေသည်။

'ယောက် မရယ်၊ နင်ကလည်း ငါ့ကိုချည်းအားကိုးနေလို့ ဖြစ်မှာလား၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း အားထုတ်ဦးမှပေါ့'

'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက ရှင့်အစ်ကိုကို ရည်းစားစာရေး ပေးရမှာလား၊ ကိုကျော်ထွန်းညိုရယ် ရှင့်ကိုလေ ကျွန်မ ချစ်လိုက်ရတာ ဆတ်ဆတ်ကို တုန်နေတာပဲလို့ ရေးပေးလိုက် မယ်လေ၊ ကဲ'

သက်သက်က အရွဲ့တိုက်ကာ ပြောသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည်တစ်လမ်းကျော်သာဝေး၍ အိမ်ချင်းနီးသည်။ ကျော်ထွန်းညိုနှင့် ကစားဖက်မဟုတ်သော်လည်း အပျိုဖော် မဝင်မီကတည်းက သိခဲ့ခင်ခဲ့ရသည်။ အမာညို့ခေါ်သလိုပင် သူကလည်း 'ကိုကို' ဟု လိုက်ခေါ်လေသည်။

'နင်ကလည်းဟယ် စိတ်ချည်းပဲ၊ ဒီလောက်တော့ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကိုလာရင် အလှလေးဘာလေးပြင်ပြီးလာလေဟာ၊ ဒါမှ ကိုကိုက ကြိုက်မှာပေါ့၊ ယောက်ျားဆိုတာ လှရင်ကြိုက်တာပဲဟ'

'ဟေ့ အေးဟယ်'

'ဘာ ဖြစ်လို့လဲ'

'ဟင် ချက်တယ်၊ ချက်တာပေါ့'

သက်သက်က မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ကာ မပီကလာ ပီကလာနှင့်
ရွတ်နောက်နောက်ပြောလေသည်။ စုလှိုင်သည် တွက်လက်စသင်္ချာပုစ္ဆာအဖြေထွက်သွားပြီ
ဖြစ်သဖြင့် ခါးကိုဆန့်ကာ အညောင်းဖြေလိုက်သည်။ ထို့နောက်
အခန်းအနောက်ဘက်ရေအိုးစင်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ စုလှိုင်၏ နောက်ကျောကို
လှမ်းကြည့်ရှင်း အမာညိုက တိုးတိုးလေးပြောသည်။

'ဒို့ဓာတ်ပုံတွေ ထဲမှာ ကိုကိုက စုလှိုင်ကိုမှ စိတ်ဝင်စားတယ်ဟ၊ ဘယ်သူလဲတဲ့
မေးနေတယ်'

'စုလှိုင်က လှတာကိုး'

သက်သက်ကမှတ်ချက်ချရင်း သူ့မျက်လုံး အစ်အစ်ကလေးများ ကိုစိတ်ထဲမှ
မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။ သူ၏ မျက်လုံးကလေးများ သည် စုလှိုင်လိုဝိုင်းဝန်းလှပပြီး
မျက်တောင်ရှည်များ ဘောင်ခတ်ထားပါက ဓာတ်ပုံထဲတွင် ထူးခြားပေါ်လွင်လိမ့်မည်
ထင်သည်။

'သူက လှတာကိုး'

သက်သက်က ဒုတိယအကြိမ်ပြောမိပြန်သည်။ ထို့နောက် တစ်သက်နှင့်
တစ်ကိုယ် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တစ်ဦး တစ်ယောက် ကို မနာလို ဖြစ်မိလေသည်။ စုလှိုင်ကို
ဖြစ်သည်။ ထို့ထက် ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် စုလှိုင်၏ အလှအပကို ဖြစ်လေသည်။

